

Ngọc Tiêu Hồn

Contents

Ngọc Tiêu Hồn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	53
8. Chương 8	62
9. Chương 9	73
10. Chương 10	81
11. Chương 11: Phiên Ngoại : Thăm Người Thân Kỳ	92

Ngọc Tiêu Hồn

Giới thiệu

Thể loại: giang hồ, huyền huyền, nhất thụ nhất công, mỹ công x bình phạm thụ, ảm áp, HEEditor + Beta: YuiiNgười d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-tieu-hon>

1. Chương 1

Mình nguyệt lên vào tầng tầng mây đen, phương xa truyền đến tiếng sấm mơ hồ, vài hạt mưa loạn rơi xuống, trong rừng gió gào thét trở nên lạnh lẽo ác liệt, cuốn lên tầng tán lá mềm nhẹ, phát ra tiếng tách tách vang vọng.

Nam Cung Liễu đem bao quần áo đội ở trên đầu, cầm trên tay đèn lồng, chậm rãi từng bước mà tại trong rừng gian nan dò tìm từng bước, thảng sáu trong núi, mưa cứ vậy trút xuống, còn không đợi hắn tìm cái hang đá tránh một chút, hạt mưa lớn chừng hạt đậu đã đổ ập đập xuống.

Hắn thầm kêu một tiếng khở, tăng nhanh cước bộ, lão đảo xông về phía trước, trong núi rừng đường nhỏ cỏ dại mọc phát, mượn hơi yếu đèn lồng mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ, đột nhiên xuất hiện mưa rào không chỉ đem Nam Cung Liễu xối thành ướt sũng, cũng dội tắt đèn lồng trên tay hắn, mưa rào tầm tã, đưa tay không thấy được nắm ngón.

Như con ruồi không đầu tại trong núi rừng loạn mò, Nam Cung Liễu bị xối đến không mở nổi mắt, hoảng loạn cùng sự hãi, một cước lộn vào bên trong vào hốc cây, “Ồi” một tiếng ngã đập mặt xuống đất.

Đầu gối truyền đến từng trận đau đớn, không cần nhìn cũng biết bị trầy da, hần rên rỉ một tiếng, giãy dụa ngồi dậy, lại phát hiện chân phải bị vật gì đó vướng lại, hăm tạy bên trong hố không rút ra được.

Đại khái là dây leo hay rễ cây đi? Hần cũng không nghĩ nhiều, giật giật mắt cá chân, dùng sức kéo một cái.

Quần lầy chân hần đồ vật bị kéo đứt đoạn, Nam Cung Liễu dây dưa một lúc mới bò lên được, mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe đỉnh đầu sấm sét nổ vang, bốn phía trong nháy mắt sáng như ban ngày, hần này mới nhìn rõ trên chân quần lầy không phải cây mây, mà là một đạo phù, đã bị hần lôi kéo dưới, xé đến nát bươm.

Loại thâm sơn này chim không thềm ị cũng sẽ có người làm pháp sự sao? Nam Cung Liễu phía sau lưng một trận phát lạnh, chỉ cảm thấy sâu trong rừng rậm tối đen như mực ẩn giấu đi u hồn đầy rẫy, chính cười gần hướng hần áp sát.

Coi như là chính mình dọa chính mình cũng hảo, ngược lại hần từ trước đến giờ liền không phải là người gan dạ, lập tức quyết định nơi đây không thích hợp ở lâu, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Tiếng sấm qua đi, mưa rơi chỉ tăng không giảm, Nam Cung lục lọi tìm tới bao quần áo của chính mình, quên luôn đạo phù còn quần ở dưới chân, trốn bán sống bán chết.

Tiếng mưa gió, truyền đến một tiếng như cười khê, lập tức như di động khối giống như bị thổi tan.

Mưa nhỏ dần, gió lại cứ thế thổi càng ngày càng mạnh, thổi vào người lạnh như băng, Nam Cung Liễu đông thanh đôi môi, há miệng run rẩy niệm Phật hiệu, hoàn thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn tuy rằng tối lửa tắt đèn cái gì cũng không nhìn thấy, thế nhưng đụng tới hư hư thực thực quá lực loạn thần, dù là ai đều sẽ không nhận được sợ.

Vượt qua một cái gò núi nhỏ, đường dưới chân dần dần trở nên bằng phẳng rộng rãi, trong cơn mông lung, nhìn thấy phía trước có đèn đuốc lấp lóe, tựa là có người sống, Nam Cung Liễu bỗng cảm thấy phấn chấn, đem bao quần áo quăng ở đầu vai, một đường chạy chậm đi tới.

Từ đằng xa chỉ thấy ánh sáng nhạt nháy nhót, đến gần mới phát hiện kia là toà cao trạch nhà giàu, cửa môn sơn màu đỏ, ngói lưu ly, thai bên dưới mái đại môn là đèn hai chiếc đèn lồng treo cao, yên tĩnh an lành, tại thâm sơn rừng rậm, gió thổi mưa sâu bên trong lại có vẻ vô cùng quý dị.

Trong đầu không khỏi hiện ra một câu chuyện lạ đã từng nghe: Thụ sinh đi ứng thi nửa đêm tại một nhà hào môn nhà giàu tá túc, đẹp như thiên tiên tiểu thư nguyện cùng hần phong lưu, một đêm tiêu hồn, tỉnh lại phát hiện mình nằm trong bãi tha ma, trong lồng ngực hoàn ôm một bộ xương khô...

Càng nghĩ trong lòng càng lại nổi lên một tảng da gà, Nam Cung Liễu lặng lẽ lui về phía sau, lại bất thành linh va vào cái gì, sợ đến “Nha oa” một tiếng nhảy ra, định thần nhìn lại, nhưng là một cây liễu rủ, mang theo hạt mưa cành liễu phất qua hần sau gáy, ẩm ướt ngội lạnh trơn trượt, dẫn ra từng mảnh từng mảnh da gà nổi lên.

Sợ bóng sợ gió một hồi, lại suýt nữa bị dọa rơi nửa cái mạng, Nam Cung Liễu thở dài một cái, đang định quay đầu chạy trốn, đại môn “Kẹt kẹt” một tiếng mở, môn hạ truyền đến tiếng nữ tử mang theo ý cười nói nhỏ: “Công tử xin dừng bước, chủ nhân nhà ta chờ đợi đã lâu.”

Nam Cung chân vừa bước được một nửa liền thu lại, hần trọn to hai mắt, nữ tử kia nhắc theo đèn lồng ra đón, hướng hần thi lễ một cái, nói: “Kính xin công tử dừng bước.”

“Người... Nhà người chủ nhân... Là ai?” Nam Cung lắp bắp hỏi, tóc đều sắp dựng lên, chỉ thấy nữ tử kia mắt hạnh đào hoa, xinh đẹp động nhân, toàn thân áo trắng như tuyết, cười rộ lên như xuân hoa mới nở, mê hoặc lòng người.

Trong núi thăm, sao lại có cô nương như thế?

Nam Cung càng nghĩ càng không đúng, lại đi cùng cô nương kia bước đại môn, lại trong lòng giao tranh một hồi tuy rằng tất cả những thứ này có thể là quỷ quái quấy phá, nhưng là giai nhân như tranh vẽ, coi như là quỷ cũng là quỷ xinh đẹp, một đêm phong lưu tất nhiên là không hề thiệt.(Yuii: đồ háo sắc nhà người!!!!)

Nam Cung Liễu tuy là quân tử, dù sao cũng là thanh niên huyết khí phương cương, đối mặt mỹ nhân tránh không được tâm lý ngứa ngáy, hướng hồ thị nữ mỹ thành như vậy, chủ nhân không biết còn tuyệt sắc bao nhiêu.

Nữ tử kia phảng phất xem thấu sự do dự của hần, cười nói: “Mưa này trong thời gian ngắn không dừng được, công tử vẫn là vào đi.”

Nam Cung khê cần rằng, quyết tâm liều mạng, hướng nữ tử kia chấp tay, kiên trì cùng với nàng tiến vào đại môn.

Trên đường lo tìm chỗ tránh mưa một muốn chết, vừa lạnh vừa đói Nam Cung Liễu tại mấy tiểu nha đầu hầu hạ hạ, thư thư phục phục tắm nước nóng, lại đổi mới tinh tơ lụa cấm bào trên người, ngồi trước một bàn đầy món ngon, cuối cùng mới cảm thấy được chính mình còn sống đến giờ.

Gió cuốn mây tan mà quét sạch mặt mỹ thực trên bàn, hần rót một chén rượu, hài lòng thở dài, đôi mắt hơi nheo lại, liên tiếp sung sướng ợ no.

Ăn uống no đủ, Nam Cung Liễu bị mang tới một gian phòng trang trí trang nhã, dẫn đường thị nữ hướng hần cúi chào, nói: “Chủ nhân nhà ta chờ công tử bên trong.”

Mang theo ba phần mong đợi ba phần ngạc nhiên nghi ngờ, Nam Cung đẩy cửa ra, trong không khí bay tới nhàn nhạt hương vị, rủ xuống đất là màn mỏng che lại giường lớn, trước giường ánh nền lấp loé, lúc ẩn lúc hiện mà lộ ra đằng sau tấm màn là một bóng người đang nằm nghiêng, Nam Cung trong lòng hơi động, xoay tay lại khép lại cửa phòng, chậm rãi đi lên phía trước.

Vén lên màn, đối phương một đôi con ngươi xanh sẫm như ngọc, Nam Cung không khỏi nín thở, ánh mắt chốc lát không cách mặt đất nhìn chăm chú người trên giường.

Mắt phượng hẹp dài, cằm lưỡng đàm thâm bích, nhu như nước, nồng như mực, đuôi lông mày khéo mắt mang theo như có như không tà khí, không chớp mắt nhìn hần, sóng mũi thẳng tắp, hơi cong lên môi mỏng, vạt lụa mỏng màu xanh đen lỏng lẻo lẻo lẻo mà khoác lên người, tóc đen xòa tung trên mặt đất, giữa mi tâm một vết màu xanh nhạt long văn dấu ấn tăng thêm vô hạn phong tình, sóng mắt lưu chuyển gian, Nam Cung Liễu cảm thấy được chính mình hồn phách đều bị câu đi quả nhiên là thể gian ít có mỹ nhân, mặc dù không thể so với vẻ kiều diễm, không giống hoa sen thanh nhã, khuôn mặt này cũng đủ để cho người không thở nổi, quyến lệ bức người, thêm vào từ xương tủy lại truyền tới yêu khí mê người, câu dẫn người ta tâm linh chập chờn.

Mỹ nhân thấy hần nhìn nhập thần, khẽ mỉm cười, hướng hần ngoắc ngoắc tay, Nam Cung Liễu sớm bị đam mê đến không biết phương hướng, quên mất người ở phương nào, vụng vui sướng mà đi tới bên giường, nâng lên một tia tóc dài, khẽ hít lấy mùi thơm ngát mạn trên tóc người nọ, ý loạn tình mê, hần thấp ho khan một tiếng, bụng dưới một trận nhiệt lưu dâng lên, thân thể phản ứng rất rõ ràng nhục yết.

Mỹ nhân khẽ cười một tiếng, một cái kéo lại cánh tay của hần, Nam Cung “Ai nha” một tiếng, đầu choáng váng hoa mắt mà ngã xuống giường, lại bị một thân thể ấm áp đè lên, mỹ nhân đem hai tay của hần kéo lên đỉnh đầu, từ trên cao xuống mà nhìn hần, một cái tay khác thăm dò vào vạt áo hần, xoa nắn lồng ngực bằng phẳng rắn chắc, mạn bất kinh tâm nắn bóp một bên nhỏ nhỏ bất ngờ nổi lên.

“Ồ?” Nam Cung Liễu phản ứng lại, cúi đầu vừa nhìn, mỹ nhân quần áo mở phân nửa, lồng ngực dĩ nhiên cùng hần giống nhau bằng phẳng, hơn nữa chiếc cổ thon dài xinh đẹp kia, rõ ràng vẫn hiển lộ hầu kết, hần mắt choáng váng, dùng sức giãy giụa động, kêu lên: “Người đến tốt cùng là nam hay là nữ?”

“Người nghĩ sao?” Mỹ nhân xì khẽ một tiếng, âm thanh trầm thấp khàn khàn, nghe vào Nam Cung trong tai giống như sấm sét giữa trời quang, hần khóc không ra nước mắt mà giơ chân lên muốn đá văng “mỹ nhân” trên thân: “Người yêu quái này còn không buông ta ra!”

Mỹ nhân nhú nhú mày, eo thân chìm xuống, đem cả người hần thường thường mà đè ở phía dưới, nói: “Ta gọi Ly Cảnh, không gọi yêu quái.”

Ta quản người gọi cái gì! Nam Cung Liễu hít sâu một hơi, run giọng nói: “Ly công tử, người trước tiên thả ra, có chuyện gì có thể thương lượng, ta không hảo cái kia...”

Ly Cảnh nhú nhú mày, mò lên thắt lưng đem hai tay của hần quấn vào đầu giường, mấy lần đem hần đè xuống, sâu thăm con mắt không có hảo ý nhìn hần, nói: “Người chẳng lẽ không muốn cùng ta làm?”

“Không phải!” Nam Cung rống lên, lại có chút chột dạ. Bằng lương tâm nói, Ly Cảnh nếu là nữ tử, mỹ lệ như vậy xinh đẹp, chỉ sợ hắn đã sớm nhào tới.

Đáng tiếc y mỹ thì có mỹ, nhưng lại là nam nhân, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm muốn làm cái kia...phong lưu.

Mà Ly Cảnh hiển nhiên không nghĩ như thế, y cúi đầu gặm cắn cổ Nam Cung, ngón tay thuận trượt xuống lồng ngực, tại trên bụng hết nhu lại xoa, nửa người dưới cùng hắn như gần như xa, cứ đến lại đi.

Nam Cung Liễn hít vào một ngụm khí lạnh, cả người run cầm cập, cắn răng kèm chế dưới bụng cuộn cuộn dục vọng hỏa nhiệt bốc lên, biết rõ Ly Cảnh là nam nhân, nhưng là tại y quá mức xinh đẹp, chính mình thực sự khó có thể kìm nén nổi.

Ly Cảnh quần áo xộc xệch, kia kiện xanh đen sắc mỏng áo lót toàn bộ mở rộng, chỉ còn ống tay áo hoàn treo móc ở trên người, thân thể rắn chắc ầm ập dán lên hắn, cọ xát, áo khoác buông xuống góc áo nhẹ nhàng phát qua làm da thịt đều nóng muốn thiêu đốt, khác nào tưới dầu lên lửa.

“Dừng... Dừng lại...” Nam Cung Liễn gần như rên rỉ mà cầu xin, thái dương chảy ra đầy mồ hôi hột, nhịn được mà phát ra mấy tiếng rên rỉ, Ly Cảnh ôm lấy thân thể hắn, cười khẩy nhìn hắn, nói: “Người phía dưới đều cứng lên, còn nói không muốn sao?”

Nam Cung Liễn cúi đầu nhìn lên, chợt cảm thấy xấu hổ muốn chết, chính mình cái kia tiểu huynh đệ chỉ bị đối phương trêu chọc mấy lần liền đứng thẳng hướng lên trời, run rẩy mà đòi an ủi, hắn nuốt ngụm nước miếng, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng đề nghị: “Người... Người ngồi lên là tốt rồi...”

Xem như hắn như thế xinh đẹp, mình có thể tạm một lần cùng nam nhân sinh hoạt vợ chồng.(ừ nhưng mà o.o.....anh là vợ a)

Ly Cảnh nheo mắt lại, cười đến ý vị sâu xa, tay y tại trên đỉnh dục vọng mà lưu luyến không dứt, vòng quanh gốc rễ nhẹ nhàng lỏng xoa rồi niết, chính là không chịu cho hắn cái thống khoái giải thoát, mà một cái tay khác, thì lại xoa hậu vệ, hướng phía dưới chen vào giữa khe mông.

Tiểu tử ngốc này cũng thật là ngây thơ, tỉnh tỉnh mê mê mà va vào cửa, không chịu nổi khiêu khích còn chưa tỉnh, còn không biết phân lượng của mình, còn muốn mơ tưởng hái liễu tầm hoan?

Thực sự là động thủ trên đầu thái tử.

Xem ra, phải cho hắn một chút giáo huấn nhỏ, Ly Cảnh cười đến có mấy phần tà ác, đầu ngón tay chọc vào hậu đình Nam Cung Liễn.

Mình bị nhốt tại nơi quỷ quái này như thế nhiều năm, thật đưa tới tận cửa há có đạo lý nào lại không ăn? Huống hồ tính ra vẫn là tiểu tử này đánh bậy đánh bạ giẫm hồng bùa chú, mình mới có thể lại thấy ánh

mặt trời, như vậy tạm thời ông mất cân giò bà thò chai rượu, thưởng hần một đêm phong lưu.

Nam Cung Liễu ngu ngốc đến mấy cũng hiểu được chính mình phía sau có nguy cơ nổ hoa, hần giãy dựa thân thể liều mạng mà giãy dựa, run giọng mắng: “Yêu nghiệt! Ngươi dám động tiểu gia, tiểu gia nhất định tìm được đạo sĩ thu phục ngươi!”

Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng, đem hai cái chân hần nâng lên, niệm chú, hai đạo bạch quang quần tới, Nam Cung Liễu giãy dựa không ngừng đến khi hai chân bị cố định tại thân thể hai bên, môn mở ra, Ly Cảnh thoả mãn mà nhìn mỹ cảnh trước mắt, cười nói: “Loại người như ngươi, giáo huấn một chút mới có thể ngoan ngoãn.”

“Tử yêu quái! Hồn trưởng khốn kiếp... A!” Lại một sợi bạch quang bay tới, ngăn chặn miệng hần, Ly Cảnh lắc lắc đầu, chà chà nói: “Mới vừa rồi không phải còn muốn sao? Thế nào hiện tại lại thay đổi rồi?”

Nam Cung Liễu một bên “A.... a” ngộp gọi một bên lắc đầu, không biết làm sao hần một người phạm tục, lúc này lại bị trói buộc tay chân, chỉ có thể như điều mở ra cái bụng cá trắng giống nhau nằm dưới thân yêu quái, đợi hần ăn sạch.

Chữ sắc trên đầu một cây đao... Hần bây giờ thật sự hiểu rồi!

Ly Cảnh đầy hứng thú mà duỗi ngón tay thọc vào tiểu động sâu dưới khe mông hần, đầu ngón tay khê luồn vào, nơi đó liền ngưng ngưng co rút lại, không hề chịu thua thiệt, Ly Cảnh trừng mắt nhìn, vén lên một lọn tóc dài, dùng đuôi tóc của hần quét tới quét lui, Nam Cung Liễu thân thể run rẩy đến lợi hại hơn, trong lỗ mũi xuất ra hàm hồ những tiếng vụn vặt ghen ngào, hô hấp càng ngày càng gấp gấp, biểu tình dường như thống khổ, vừa tựa như là lo lắng, đôi mắt đã bốc lên tầng hơi nước mịt mờ.

Ly Cảnh từ bên giường lấy ra cái bình nhỏ, ngón tay quét nhẹ dịch thuốc mỡ mát lạnh, chậm rãi đưa vào địa phương hần sắp tiến nhập, trang bích khẩn cấp co rút, đem thuốc kia dung thấm vào thân thể, cảm giác nóng rực theo sống lưng nhảy lên lên đỉnh đầu, bị ngón tay thon dài trêu chọc tại địa phương mẫn cảm mà gầy tới gầy lui, ngứa nóng cảm giác chậm rãi khuếch tán, toàn bộ nửa người dưới đều yếu mềm, Nam Cung Liễu run khê, trong mắt trào ra nước mắt, mặt ghen đỏ bừng, khí huyết công tâm, Ly Cảnh không nhịn cười được, đến gần khê hôn mí mắt của hần, nói: “Hiện nay, ngươi có muốn hay không?”

Nam Cung Liễu bị dục vọng thiêu đến đầu trưởng não hoa, khuôn mặt tà mỹ xinh đẹp lại tại trước mắt hần lúc ẩn lúc hiện, qua lại làm hần sớm quên mất kiên trì lúc trước, thở hổn hển gật đầu, quần hần cái gì yêu quái không yêu quái, nhanh chóng thỏa mãn trên người hỏa nhiệt mới hảo, coi như là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!

Ngược lại... Cái này yêu quái kia lại thế nào cũng không buông tha hần, vẫn là kẻ thúc thời mới là trang tuần kiệt đi.

Ly Cảnh rút ra lấp lấy miệng hần bạch linh, Nam Cung cắn môi một cái, liền suyễn xuống mà mắng: “Ngươi... Khốn kiếp... còn không tiến vào!”

“Hảo, liền nghe lời người.” Ly Cảnh lúc này không còn trêu đùa hấn, nâng lên eo liền đem đồ vật đã ngạnh đến cứng ngắc đâm vào, Nam Cung kinh sợ suyễn một tiếng, âm thanh vì sợ hãi mà mang theo tiếng nước nở: “Chậm... Chậm một chút...”

Oan ức a... Yêu nghiệt này rõ ràng đều muốn làm gì thì làm, lại còn bày ra bộ dáng nghe lệnh mà làm việc, thật làm cho phía dưới cái kia lúng túng đến hận không thể một lần bính chết.

Ly Cảnh trong mắt mang theo ý cười giảo hoạt, quả thực tiết ở trong cơ thể hấn bất động, Nam Cung ngạnh nuốt một tiếng, nội bích nhạy cảm trong vách, cảm giác được một cách rõ ràng hình dáng to lớn cùng nhiệt độ nóng đến bỏng của gạnh vật kia, thiêu đốt người đến ngứa ngáy làm hấn trầm luân lại khó chịu không thoát ra nổi, Nam Cung Liễu khó chịu hơi động lắc eo lay động, lại giống như mời gọi, Ly Cảnh nhìn hấn mê người trước mắt, chống đỡ khỏi thân thể dần dần rút đi.

“Người!” Nam Cung vừa xấu hổ vừa tức giận, Ly Cảnh vô tội nhìn hấn: “Ta thế nào?”

“Người không phải là người!” Nam Cung nói không biết lựa lời, Ly Cảnh nở nụ cười, nói: “Ta vốn cũng không phải là người.”

Dứt lời, y phất tay giải khai trói buộc tay chân trên người Nam Cung, Nam Cung cấp tốc nhấc chân quẩn lấy hấn eo, ngăn cản hấn rời đi, hai tay cũng vòng lấy cổ của hấn, thở gấp giục hấn: “Hảo... Nhanh một chút...”

Dung mạo đoan chính nhã nhặn mang theo tiếng khóc lên oan ức cùng lo lắng, trong mắt tình dục bốc lên, hé mở đôi môi khàn khàn rên rỉ, hiển nhiên bị bắt nạt triệt để đến thất hồn lạc phách, Ly Cảnh cũng không làm khó hấn, ôm lấy eo Nam Cung Liễu, bắt đầu thỏa thích hưởng dụng.

“A... Nha...” Nam Cung đầu ngón tay rơi vào đầu vai của đối phương, tiếng rên rỉ đưa tới càng cuồng dã hơn cướp đoạt, khoái cảm từ kết hợp địa phương cuộn cuộn dâng lên, đoạt đi toàn bộ chút lý trí cuối cùng, hấn cuồng loạn mà giãy dụa thân thể đón ý hòa theo, ngoại trừ trên người này mang cho hấn khoái cảm tuyệt đỉnh, Nam Cung Liễu cái gì cũng đều không cảm giác được...

Nghe được tiếng chim hót mà tỉnh, Nam Cung xoa xoa con mắt, ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn chung quanh một chút, hoang sơn dã lĩnh như trước, đêm qua một đêm ý loạn tình mê trong trạch thất lớn, như mộng cảnh giống nhau biến mất không còn tăm tích.

May là bao quần áo vẫn còn, y phục trên người sạch sẽ chỉnh tề, hạ thân truyền đến cảm giác khó chịu nếu không phải bần rùn đến đứt rời eo cùng chỗ đó đau rất đau nhắc nhở hấn, Nam Cung Trĩ Liễu thật muốn tưởng mộng xuân một hồi.

Nhặt lên bao quần áo, cố ý sờ sờ hộp gỗ bên trong, hấn thở phào nhẹ nhõm, bẻ một đoạn cành cây làm gậy, khấp khểnh dọc theo đường nhỏ xuống núi.

Tuy rằng sớm biết kết cục như vậy, tâm lý vẫn là không nhận được khó chịu, Nam Cung Liễu một bên hỏi

hận chính mình không chịu nổi mê hoặc, một bên trong bóng tối mắng: Ly Cảnh, người sẽ bị trời phạt!

Thật vất vả xuống núi, Nam Cung Liễu tìm một cái khách điểm ở lại, chuyện thứ nhất chính là muốn một thùng nước nóng tẩy đi một thân mệt mỏi, trên người tràn ngập dấu hôn nhợt nhạt trong lòng hấn bốc hỏa, lấy hết sức mà cọ rửa một lần, sau đó lung tung xoa xoa nước trên người, mở ra bao quần áo tìm quần áo để thay.

Kéo xuống kiện áo choàng sạch sẽ, thời điểm đang muốn tìm kiếm áo trong, một đồ vật xa lạ rơi ra ngoài, Nam Cung cầm ở trong tay, định thần nhìn lại, là một khối long văn mặc Ngọc Hoàn, điêu khắc tinh tế, màu sắc bên trong mang theo mơ hồ ám lục, phẩm chất thượng hạng tinh mỹ, mặt ngọc kiên cố kín đáo, hấn dùng ánh mắt của chuyên gia nhìn xuống ngọc hoàn, khối ngọc này niên đại xa xưa, giá trị liên thành.

Không để ý tới nó là thế nào lại chạy vào bao quần áo của chính mình, Nam Cung Liễu nhìn chằm chằm trên ngọc hoàn có dấu ấn long văn quen thuộc, mí mắt giật giật bắt đầu kinh hoàng.

Nhớ tới chính là Ly Cảnh yêu quái kia giữa mi gian có một dấu ấn, tay hấn run run một cái đem Ngọc Hoàn ném ở trên giường, quay đầu bỏ chạy, nhưng đáng tiếc lúc này đã muộn, từ phía sau lưng đuổi tới một đôi tay đem hấn kéo trở lại, thanh âm trầm thấp khàn khàn tại vang lên bên tai

“Người không mặc quần áo lại có thể chạy khắp nơi sao?”

Nam Cung Liễu nổi giận, mắt trợn trắng lên, té xỉu tại trong lòng ngực Ly Cảnh.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hấn tỉnh lại thời điểm toàn thân trần như nhộng, thê thảm hơn là nằm trên sàn bên cạnh giường, may mắn khách điểm này quét dọn tương đối sạch sẽ, không đến nỗi khiến trên người hấn dính một thân bụi đất.....Không đúng cái này không phải trọng điểm!

Nam Cung Liễu run cầm cập bò dậy, nhìn đến tên yêu quái vừa dọa hấn một trận đang chiếm giường của hấn, nhàn nhã nằm nghiêng người trên giường, còn tại trên người hấn nhìn tới nhìn lui, Nam Cung Liễu thần sắc trắng bệch, vội vàng mặc lại quần áo, cầm lấy bọc hành lý xoay người bước đi, tứ yêu quái, không thể chọc vào hấn, bây giờ không chạy sau này làm sao chạy được...?

Cố gắng chịu đựng đau đớn ở thất lưng hấn chạy vội vàng đến cạnh, nhưng đáng tiếc cố gắng thế nào cũng không mở ra nổi, Nam Cung dùng toàn sức từ lúc cha sinh mẹ đẻ ra mà kéo cửa nhưng kéo nửa ngày cửa phòng cũng không nhúc nhích một li, phía sau truyền đến tiếng cười khế, trong lòng biết hấn lại bị yêu quái trêu đùa, hấn tức đến thở phì phì, mặt đánh lại nhưng nhìn cũng không dám nhìn Ly Cảnh một cái, hướng thẳng cửa sổ mà đi tới, đem bọc hành lý khoác lên trên vai, xoa tay mà chuẩn bị phá cửa. Vịn vào khung cửa sổ, chân đạp thật mạnh, gian phòng cũ từng dọt rung lên, Nam Cung Liễu thái dương chảy ra vài giọt mồ hôi, run rẩy đứng trên cửa sổ, bất ngờ không để hấn kịp trở tay mở cửa sổ mở ra, đau đớn đến cực điểm ngã lăn một vòng.

Cửa sổ không cao nhưng eo hạ cánh trực tiếp hôn đất mẹ làm hấn đau đến hét lớn một tiếng, mà tên yêu quái chết tiệt kia lại cười càng lúc càng lớn, khiến hấn xấu hổ đến hận không thể đào một lỗ chui xuống, thuận tay kéo ghế đầu đến phía trước.

Ly Cảnh liền lông mi động cũng không động một cái, tay phất nhẹ, ghế mộc trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, vụn gỗ bay tán loạn, bay phất phất trước mặt Nam Cung Thiệu.

Nam Cung Liễu trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ. Yêu quái này quả thật quá lợi hại, thủ đoạn treu trọc hấn quá đáng sợ, hấn thở gấp đau đớn lồm cồm nâng thân bò dậy, lại vẫn không chịu bỏ cuộc mà lại trèo lên cửa sổ.

Gian phòng này tai lầu hai, Nam Cung Thiệu gia đang muốn nhảy cửa sổ mà ra, cũng không phải muốn giữa ban ngày ban mặt biểu diễn võ nghệ, hấn ngồi xổm trên cửa sổ, nhìn phía dưới mái hiên hấn không khỏi hối hận ngày trước không chịu tập võ, hiện tại lại làm trò hề ngu ngốc ngay trước mắt tên yêu quái kia, thật sự là mất mặt, xấu hổ muốn chết.

Đem tâm trạng không ổn định, đang muốn nhắm mắt lại nhảy xuống. Ly Cảnh lại nhẹ nhàng không tiếng động bay đến phía sau hấn, cánh tay hàm trụ lại cái eo nhỏ, đem Nam Cung Liễu ôm xuống.

Tên yêu quái trước mặt này tuy thật sự rất xinh đẹp, khuôn mặt đoạt nhân tâm nhưng rõ ràng là một đại nam nhân thân hình rắn chắc, hơn nữa còn so với mình còn cao hơn nửa cái đầu.

Ly Cảnh đem Nam Cung Liễu giống “linh kê” mà kéo vào trong ngực, thấp giọng cười nói:

“Thiếu gia của ta à, người chơi đã đủ chưa.”

Rõ ràng tên hỗn đản này ép mình cùng đường, thế nhưng lại đi điều cốt chính mình. Nam Cung Liễu giận đến méo mũi, trong lúc nhất thời mà quên mất sợ hãi, liền nện cho Ly Cảnh một quyền.

Ly Cảnh không nghĩ tới hấn sẽ đột nhiên ra tay, không kịp trốn tránh kết quả trúng một quyền vào má, tươi cười lập tức hóa thành băng sương lạnh ngắt.

“Người đánh ta....?”

Nam Cung Liễu sợ run người, trong lòng rối loạn có điểm hối hận nhưng phóng lao phải theo lao, không thể rút lại được, chết thì liền chết, hấn lấy hết dũng khí mà ngạnh cổ lên mắng:

“Tên yêu quái chết tiệt, người con mẹ nó sẽ bị thiên đao vạn quả, mặt người dạ thú, thiên lôi đánh chết không chỗ chôn thân!”

Ly Cảnh xinh đẹp tuyệt mỹ động lòng người, sắc mặt trùng xuống ngẩng đầu nhìn Nam Cung Liễu, trong mắt hiện lên vài phần ủy khuất. Nam Cung Liễu còn tưởng y sẽ ném mình qua cửa sổ cho nát mặt, không nghĩ tới Ly Cảnh lại đặt hấn lên cạnh bàn, không vui nói:

“Người như thế nào lại mắng ta khó nghe như vậy? Ta lại chưa làm cái gì thương thiên hại lí.”

-Con quỷ này gốc thật hay giả ngu vậy?

Nam Cung Liễu nhìn vào khuôn mặt của đối phương, nuốt nước miếng một cái, dè dặt thanh âm một chút, chỉ trích nói:

“Người còn có mặt mũi nói sao, đêm hôm qua....đêm...qua....”

Ly Cảnh nhìn hấn thật lâu, tươi cười sáng lạn làm người ta hoa mắt, một chương đánh thẳng vào hồn phách hấn nói:

“Đêm...?”

!!__>

“A! Đêm qua người tại dưới thân ta thật sự là phong tình vạn chủng a, phía dưới căn của ta cũng thật là chặt, miệng còn kêu cậm chút cậm chút, thân gười cũng thật hư hỏng, chân còn gắt gao triển tại lưng ta, mông còn lắc đến như vậy...ngô..”

“Câm mồm...câm mồm...!”

Nam Cung Liễu cả người lông tơ đều dựng lên, kích động che lại miệng của y, lỗ tai ong ong vang lên, càng nghĩ càng hận, một cước đạp thẳng vào tiểu đệ của Ly Cảnh, thân mình nhoáng cái tránh đi cái chân của ai kia, lập tức vén áo Nam Cung Liễu lên, hàm trụ eo hấn, ra vẻ vô tội chớp chớp đôi mắt, nhẹ nhàng cắn ngón tay Nam Cung Liễu.

Tên yêu quái này chẳng lẽ trời sinh để làm mấy loại chuyện này, như thế nào những nơi bị hấn cắn, trêu chọc lại trở lên tê dại thế này?

Nam Cung Liễu cả người run lên, lui về phía sau thủ thế, giữ chặt quần áo sau đó sổng chết đẩy Ly Cảnh ra, ôm hành lí chạy đến cửa quát:

“Đồ yêu quái, hôn dẫn mau mở cửa ra cho lão tử.”

Ly Cảnh trên mặt hiện lên vài phần mất mát, thấp giọng nói:

“Người không cần ta sao?”

Nam Cung Liễu nhìn khuôn mặt y phẳng phất net cô đơn trong lòng hơi run lên, nhưng vẫn cố lấp bắp nói :

“Ta, ta khi nào đáp ứng cần người? Bổng thiếu gia gặp người...gặp người một hồi liền đủ xui xẻo rồi, người mau trở về trong núi đi, đừng có ở đây gây tai họa cho nhân gian.”

Ly Cảnh nguyên bản kiêu ngạo đều thu liễm lại, trưng ra khuôn mặt tội nghiệp nhìn hấn, khuôn mặt như vậy trưng ra muốn có bao nhiêu thống khổ thì có bấy nhiêu thống khổ, Nam Cung Liễu cường ngạnh rời ánh mắt, thầm nhủ bản thân không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể yếu thế trước tên yêu quái “phần trư ăn lão hổ” này, đem chính mình cưỡng ép giao hoan, ăn mình từ đầu đến cuối không còn mẩu xương.

Hấn đưa người xoay lưng về phía Ly Cảnh, thấp giọng nói:

“Mở cửa.”

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài, làm tim hấn run rẩy kịch liệt, cửa phòng vừa mở ra, không giám nhìn vào trong phòng hấn chạy trốn chết r ngoài.

Nhìn bóng dáng kích động đến chật vật của Nam Cung Liễu, Ly Cảnh thu hồi biểu tình giả si giả ngốc, đôi mắt híp lại, khóe môi gợi lên nét tươi cười mang chút tà tính hừ nhẹ một tiếng, lẩm bẩm:

“Ta xem người như thế nào chạy khỏi lòng bàn tay ta.”

Nam Cung Liễu sờ sờ bọc hành lí, bạc còn đủ hấn mượn một chiếc xe ngựa, một đường đi một lúc lại theo cửa sổ mà thăm dò phía sau, xác định yêu quái kia không đuổi theo hấn mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi trên nhuyễn tháp nhẹ xoa eo nắn chân than thở.

Nam Cung gia tại trên giang hồ cũng coi như có uy vọng cùng danh tiếng, nếu để người ngoài biết nhị công tử bị yêu quái dụ dỗ lên giường, kia thật sự là gia môn bất hạnh, chỉ sợ cha tức giận mà dùng gia pháp giáo huấn hấn, đánh hấn nửa tháng không thể xuống giường. Hơn nữa so với đại ca văn võ song toàn, tính tình khôn khéo, hấn lại văn tài binh thường, tư chất thường thường, quyền cước kiếm pháp đều kém cỏi, nội công tâm pháp càng là dây thưng treo đầu hũ – không có gì giỏi, trừ bỏ khuôn mặt coi như nhả nhận tuần tú, toàn thân cao thấp chẳng có gì nổi bật, đến cha nhắc đến đứa con thứ hai này cả khuôn mặt đều âm u.

Bất quá Ly Cảnh khuôn mặt xinh đẹp đến Tinh Nguyệt còn không sánh bằng, diện mạo đó nhìn là biết có bao nhiêu động phách nhân tâm.

Nam Cung Liễu biết chính mình không lên thân, ngày thường hành sự việc gì cũng đều cẩn thận, sợ làm cha hấn tức giận, lần này xuất môn thật vất vả mới hạ quyết tâm phong lưu một hồi, lại không nghĩ tới vừa ra tay thì lại gặp phải sát tinh, bị tên yêu quái hôn dẫn kia...từ trong ra ngoài ăn không còn mảnh vụn, ép hấn tới rên rỉ dưới thân nam nhân.

Hấn thật sự chưa làm chuyện gì hại tới ai tại sao lại gặp cái loại chuyện này chứ.

Nam Cung Liễu đổi tư thế ngồi, địa phương xấu hổ kia lại có chút đau đớn, khiến hấn không tự chủ được mà nhớ tới đêm qua “nhất dạ tham hoan”, chính mình mắc bẫy của yêu quái kia nhưng thực sự tư vị lúc đó lại là lửa nóng kích khởi cuồng nhiệt, vui vẻ đến lâm li, Nam Cung Liễu chưa bao giờ biết nguyên lai bị

một nam nhân khác vuốt ve, dục vọng cũng có thể lửa cháy bốc lên, đừng nói chỗ tư mật kia bị hung hăng xâm nhập mà cũng nổi lên khoái cảm.

Giống như là muốn triệt hết đường sống của hắn, mãnh liệt xâm nhập, như muốn đem ngũ tạng lục phủ của hắn trừ sập hết cả, khiến hắn nhìn không được mà mặt đỏ tai hồng, thân thể cũng phảng phất thực tủy biết vị*, xao động không thôi.

Nam Cung Liễu dựa vào thành xe, đầu nghiêng hướng cửa sổ, hận không thể co mình một cái tắt, làm chính mình thanh tỉnh lại một chút, hắn tại sao lại thành cái dạng này, không biết xấu hổ mà đối với một nam nhân lại nhớ mãi không quên.

Ly Cảnh tên kia tuyệt đối là sát tinh, chiếu chết mệnh hắn-nếu không làm tốt hắn sẽ bị trục xuất khỏi gia môn, hắn đã không có phép hàng yêu trừ tà, chỉ có cách chạy trốn chết, mong yêu quái kia đừng lần nữa chạy đến đây đưa chính mình.

Dù sao bên ngoài mỹ nhân đông vô kể, Ly Cảnh hắn là rất nhanh sẽ có mục tiêu khác...Tuy rằng mong chờ như vậy là có chút vô nhân đạo, bất quá hắn lại không phải Bồ Tát, nào có nhân tâm mà đi quản chuyện người khác.

Việc cấp bách hiện tại là phải bình n tới được Bích Vân Sơn đem “vật kia” hoàn hảo không tổn hao gì đưa đến Bích Vân Cung.

Hắn lại sờ hộp gỗ tinh xảo được tạm khắc khéo léo, đem nó nhét thật sâu vào tận cùng bên trong bọc hành lý.

Đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí thảm thiết, xe ngựa nặng nề ngừng lại, Nam Cung Liễu không ngồi vững, một đầu chúi về phía trước, cũng trùng hợp tránh được một kiếm đâm tới. Nam Cung Liễu cảm giác được lưỡi kiếm xẹt qua gáy mình, sợ tới mức chân đều nhuyễn, thán than nếu vừa rồi mà còn ngồi chỗ kia đã sớm bị đâm cho một lỗ thủng, hắn ngã ra khỏi xe, lại phát hiện bốn hắc y nhân vây quanh xe ngựa, phu xe sớm đã vong mạng nằm dưới đất.

Nam Cung Liễu chặt vật trốn tránh những đường kiếm đâm tới, liên tục kêu to:

“Các vị tráng sĩ, ta cùng các người ngày trước không cừu không oán, ngày gần đây vô cừu, có gì lại muốn giết ta a!”

Những hắc y nhân che mặt kia, một cái rầm cũng không phóng, chỉ là vẫn bảo trì trầm mặc mà đuổi theo hắn hạ sát đao, Nam Cung Liễu muốn nói rõ lý lẽ cũng không được, đành phải lấy ra túi tiền ném cho bọn họ, nghĩ rằng những người này chỉ muốn cướp của, phóng hắn một cái mạng để lại.

Mấy người kia còn tưởng là ám khí, nhảy lên tránh né, cho Nam Cung Liễu một kẻ hở, hắn lưng đeo hành lý, chặt vật chực thẳng vào trong rừng cây.

Mấy người kia hủy đi túi tiền của hắn, thấy bạc trắng bên trong liếc cũng không thèm liếc một cái, lại như cái đuôi gắt gao đuổi theo hắn, Nam Cung Liễu kêu khổ một tiếng không tốt, mắt nhìn thấy kiếm quang sẽ đâm thẳng vào lưng đột nhiên thân mình nhẽ bắng, một bàn tay ôm chặt eo, nhảy một cái lên ngọn cây cao phía trên.

“Oa!”...

Nam Cung Liễu sợ tới mức kêu to, còn không biết đối phương là địch hay bạn, theo bản năng ra sức dấy dựa, bên cạnh người kia phốc một tiếng bật cười, nói:

“Người chạy trốn mặt đều đỏ, thật là đẹp a.”

-Tử yêu quái?!

Nam Cung Liễu gương miệng quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt phách lạc tiêu hồn của Ly Cảnh, không biết tại sao trong lòng lại như buông xuống được tảng đá, mà thoải mái không ít, nơi:

“Người như thế nào lại ở chỗ này?”

Ly Cảnh: ...

“Người trộm đi theo ta?”

Ly Cảnh ôm eo hắn không buông tay nói:

“Người có chạy lên trời cũng không thoát được ta đâu.”

“Đồ ba hoa!”

Nam Cung Liễu kéo áo y, vội la lên:

“Mau đuổi bọn họ đi, bọn họ muốn mạng của ta.”

Những kẻ kia cũng nhảy lên cây, bọn họ cũng nhận ra ngang đường gặp phải một tên “Trình Giảo Kim” bí hiểm, trong lúc nhất thời cũng không có ý giám khinh địch, mà Ly Cảnh thần thái nhàn nhã tự tại, căn bản không thèm để ý tới mấy lưỡi kiếm sắc bén trước mặt, mà còn có tâm tình thảnh thơi mà đùa giỡn với hắn.

“Người lại không chịu muốn ta, ta sao phải quản bọn chúng muốn hay không mạng của người.”

Tên yêu quái này thế nhưng lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, uy hiếp chính mình. Nghĩ đến đây, Nam Cung Liễu mắt trợn tròn, quát lớn:

“Người...người...tiểu nhân...không hiểu cái gì là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ sao?!”

Ly Cảnh không thèm để ý, trực tiếp buông tay, bày ra bộ dạng không liên quan ta.

“Đã không liên quan mình thì không cần để ý.”

Nam Cung Liễu chân vừa buông xuống, liền liều mạng ôm lấy Ly Cảnh mới không từ trên cây rơi xuống, mắt thấy mấy kẻ áo đen kia đang vây bốn phía hắn sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, kêu to:

“Ta muốn người! Ta muốn người! Người mau cứu ta ! »

Ly Cảnh cười đến sáng lạn, bày ra bộ dáng có vài phần tính trẻ con, nhẹ nhàng băng quơ bắn ra ngón tay, bốn đạo bạch lăng như linh xà phóng ra, bạch quang chợt lóe, thẳng hướng cổ họng của bốn người kia, bốn kẻ áo đen hừ cũng không hừ được một tiếng cùng đồng loạt ngã xuống mặt đất, Nam Cung Liễu khăn trương đến ruột gan muốn bay ra ngoài vội kéo tay y, nói :

” Mau, mau đi xuống nhìn xem.”

“Chỉ là bốn cỗ thi thể, có cái gì hảo xem.”

Ly Cảnh lười biếng muốn trộm hôn hắn một hồi, Nam Cung Liễu nhú mày nhàu mày đẩy y ra, nói:

“Người giết bọn họ?”

Ly Cảnh nhìn hắn một lúc, trên mặt hắn rõ ràng là biểu hiện không đồng ý, trong lòng lại có chút không cam lòng mà mang theo Nam Cung Liễu xuống dưới, lạnh lùng nói:

“Người tự xem đi.”

Nam Cung Liễu kinh hãi đến cạnh một thi thể, phát hiện bạch lăng sớm không thấy, nhưng phát hiện bốn người cùng thất khiếu chảy máu, cổ cơ hồ bị cắt đứt, đầu ddeuf vẹo về một bên, bộ dáng quá thê thảm, khiến hắn là người trong giang hồ nhưng cũng không khỏi khiếp sợ, hắn cảm thấy thật sự không đành lòng, liền quay đầu hướng Ly Cảnh nói:

“Người đem họ đuổi đi là được, việc gì phải giết chết người ta chứ?”

Ly Cảnh không vui trừng hắn nói:

“Ta cứu người, người còn trách ta.”

Bị hắn trừng như vậy Nam Cung Liễu không khỏi chân nhuễn xuống, lại nhìn bốn cỗ thi thể dưới đất, âm thanh hạ thấp không ít, nói :

“ Con người đều có lương tâm, người giết nhiều người một lúc như thế không thấy lương tâm cắn rứt sao? ”

Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng nói :

“Ta là yêu quái, lấy đâu ra lương tâm?”

Y nghẹn đến mức một bụng hỏa khí, thực sự muốn đánh tỉnh Nam Cung Liễu đầu gỗ này, không phải chính mình một đường đi theo đúng lúc ra tay cứu giúp, tên ngu ngốc còn đang thương cảm cho bốn cái thi thể kia đã bị loạn đao chém chết, nào còn mạng mà tại đây giáo huấn hần !.

Nam Cung Liễu bị y trừng đến mức cả người cứng ngắc, tránh đi tầm mắt của y, sờ trong bao quần áo xem vật kia còn, hần cúi đầu nói nhỏ :

“ Bây giờ rời khỏi đây quan trọng hơn, người về sau...đừng như vậy nữa.”

Trong lòng nghĩ bốn người ki chết cũng xứng đáng, hần tuy rằng ít trải nghiệm, cũng biết trên giang hồ đều như thế chém chém giết giết, người không chết thì ta chết, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc nhưng lại không nghĩ Ly Cảnh liếc cũng không liếc bốn người kia mà giết bọn họ, hần trong lòng đều không thoải mái. Cung không biết là tư vị gì, chỉ cảm thấy ngực trưởng đau, Nam Cung Liễu cố ý né tránh vòng tay của Ly Cảnh, vô thanh vô thức nói :

“Ngày sau, ta nếu có chỗ nào đắc tội, mong người thủ hạ lưu tình. ”

Yêu quái kia tấm lòng sắt đá, nếu một ngày không còn muốn mình nữa, nếu vậy cũng không nương tay mà giết chính mình đi.

Hần vừa dứt lời đã bị đẩy mạnh vào thân cây. Nam Cung Liễu kinh hoàng ngẩng đầu, đối diện Ly Cảnh cùng đôi môi nóng rực của y.

Hần hình như chọc giận yêu quái...Nam Cung Liễu hoảng sợ nghĩ, lại bị khóa chặt môi, Ly Cảnh tức giận hôn hần mang theo cả hình phạt, bá đạo xâm nhập vào khoang miệng hần, miệng lưỡi dây dưa, không rời, nắm tay hần đến mức xương cốt muốn gãy, bị ép há miệng thừa nhận đối phương lửa nóng hàm trụ lấy môi, Ly Cảnh vừa cắn vừa mút lấy môi hần. Đầu lưỡi xâm nhập vào càn quấy, quần lấy cái lưỡi đang cố lảng tránh làm Nam Cung Liễu rất nhanh đã khuất phục bởi kỹ xảo cao siêu của Ly Cảnh, bị hôn đến mặt đỏ bừng, nếu không phải trước là yêu quái sau là một thú, hần đã sớm chán nản gục xuống đất rồi.

Ly Cảnh vẫn hôn hần đến mặt hư khí suyễn, thiếu không khí đến sắp tắt thở mới buông ra, vừa lòng lấy ngón tay cái vuốt nhẹ đôi môi đã sưng đỏ, cười nói :

“Hương vị không tệ, chỉ tiếc cái miệng hư nói ra những lời thiếu suy nghĩ, phải bị phạt.”

Nam Cung Liễu mặt đỏ hồng thở dồn dập, trừng mắt hướng Ly Cảnh, lại không biết cái ánh mắt cùng với thân thể mềm nhũn này lại gợi như làm nũng, Ly Cảnh nhìn không được lại hôn hần một hồi, nói :

“Người về sau còn tái nói hươu nói vượn làm ta sinh khí, ta liền đem người môi cùng đầu lưỡi cùng ăn mất, »

Yêu nghiệt !

Nam Cung Liễu nghe được tóc gáy dựng thẳng lên, theo bản năng nâng tay che miệng lại, Ly Cảnh nhìn hần giận mà không dám nói, tâm tình trở lên tốt lạ thường, đến chỗ xe ngựa kiểm tra tốt một hồi rồi nhặt lại túi tiền vừa bị vứt bỏ, lại dắt theo con ngựa lại, đem Nam Cung Thiệu gia còn đang ngăn người kéo lên lưng ngựa dựa vào trước ngực mình, ôn nhu nói :

“Nhớ rõ người đã đáp ứng ta rồi, đừng nghĩ lại muốn chạy. ”

Nam Cung Liễu trên mặt có chút không được tự nhiên, xoay mặt sang một bên làm bộ ngắm phong cảnh, phía sau lại có một bàn tay thon thả ôm ấp, nghĩ đến đêm đó muốn phiêu người lại bị người phiêu lại hần liền không khách khí mà đập Ly Cảnh một ngàn lần, rồi mới mới không khách khí thả lỏng thân thể mà tựa vào trước ngực Ly Cảnh, cảm nhận độ ẩm cơ thể cách một tầng vải truyền đến, khiến hần không khỏi có chút hốt hoảng khụ một tiếng, bình lại tâm tình, thân thủ cầm lấy dây cương, lấy động tác này che giấu đi thất thố của mình.

Gió nhẹ quạt vào mặt, hai bên đường cỏ hoa tươi tốt, tản ra từng đợt hương thơm, Nam Cung Liễu thoải mái tựa vào người Ly Cảnh, bắt đầu cảm thấy đồng hành cùng yêu quái này cũng không tệ.

Đến chạng vạng tối, bọn họ đi đến địa phương tên là Ninh An trấn, chuẩn bị tìm khách điểm nghỉ lại, Ly Cảnh không hiểu tại sao tại lúc tiến vào tiểu trấn lại biến thành ngọc hoàn, làm Nam Cung Liễu không thể lí giải nổi.

Bất quá vào đền khách điểm hần liền đã rõ ràng dụng ý của Ly Cảnh.

“Hai gian phòng tốt nhất.”

Chương quỳ nhìn hần lại nhìn phía sau hần, nhúu mày khó hiểu nói:

“Công tử, người như thế nào cần tới hai gian phòng.”

Mọi người nhìn hần bằng ánh mắt tò mò, cũng có người nhìn hần bằng ánh mắt xem thường ý nói:

“Xem tên kia, bại gia chi tử.”

“.....”

Nam Cung Liễu miệng giật một cái, theo bản năng nắm chặt ngọc hoàn, nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

“Như vậy...một gian là được rồi.”

Chương quỳ quan sát một lúc, xác định không phải hứn muốn đến phá rồi mới kêu tiểu nhị mang khách nhân lên lầu. Nam Cung Liễu day day thái dương cùng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ xuất môn lần này không thể gây chuyện thị phi, hần không nên làm khó lão nhân kia a.

Tối nay lại phải chung phòng với tên nào đó, Nam Cung Liễu đem ngọc hoàn cởi xuống nhét dưới gối đầu, lại gọi tiểu nhị mang lên một bồn nước ấm tắm rửa thân thể, nghĩ nghĩ lại đem ngọc hoàn ném vào nước tẩy tẩy rửa rửa một hồi, sau đó lại phân phó tiểu nhị đem lên bữa tối.

Cơm cùng bốn món mặn, một món canh, tiểu nhị vừa đi Ly Cảnh liền biến thành hình người, đào đào lỗ tai đầy nước, nhỏ giọng oán trách Nam Cung Liễu vừa rồi không đem y lau khô, Nam Cung Liễu mặc kệ y ngồi ở trước bàn cúi đầu ăn cơm. Một ngày thôi mà chuyện tốt chẳng thấy đâu chuyện xấu lại không ngừng xảy ra, hần đã mệt đến mức cả người mềm nhũn, nào còn tâm tình để ý đến tâm tình thất thường của Ly Cảnh.

Ly Cảnh buồn chán ngồi trước bàn, cầm lấy chiếc đũa gắp gắp vài cái đồ ăn, than thở nói:

“Đây là đồ ăn cho heo sao?”

Nam Cung Liễu bị nghen một cái, uống nhanh chén trà thuận khí, trừng mắt liếc Ly Cảnh một cái, nói:

“Cái tiểu địa phương này lấy đâu ra sơn hào hải vị mà cung phụng người, có bản lĩnh thì tu luyện thành tiên rồi cui vào trong miếu mà ăn sơn hào hải vị đi.”

“Ta lại chưa nói người là heo, người nóng cái gì?”

Ly Cảnh vuốt cằm cười hì hì nhìn hần, Nam Cung Liễu nhin xuống trong lòng đem bát canh ném vào mặt Ly Cảnh một vụn lần, tiếp tục ăn cơm.

Ly Cảnh trêu chọc hần bất thành, đugứ lên vươn người nói:

“Không thú vị, ta lên giường chờ người, ăn người ngon hơn.”

Nam Cung Liễu phốc một cái đem toàn bộ canh vừa uống phun hết lên bàn, cầm giận buông bát đũa, rửa qua tay cùng mặt, ôm lấy chăn đệm đến bên nhuyển thấp, hạ quyết tâm sẽ không ngủ cùng tên yêu quái phôi đản kia.

Bị bỏ lại trên giường Ly Cảnh cảm thấy kì quái, trong lòng nghĩ chính mình cũng không phải lão hổ, lại sợ ngủ cùng mình như vậy sao?

Y nghiêng người, tay chống vào má, mềm giọng thủ thỉ:

“Liễu, người lỡ bỏ ta ngủ một mình sao?”

Một đại nam nhân ra vẻ làm nũng làm cho Nam Cung Liễu toàn thân nổi lên một tầng da gà, bất quá thanh âm trầm thấp mang ý cười, chỉ là bản tính quá xấu xa, tâm tình ngứa ngáy, thanh âm lọt vào tai làm cho

hắn nổi lên từng đợt tê dại ập đến, Nam Cung Liễu nhin không được xoay người lại nhìn thoáng qua, kết quả vừa quay lại đã bị khuôn mặt xinh đẹp, mỹ hoặc của Ly Cảnh làm cho ngây người.

Bỏ đi tính cách khuôn mặt này quả thực là tuyệt sắc nhân gian, thân hình thon gầy, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng to tròn, lông mi cong vút, làm nhân tâm nhộn nhạo, trên trán là ấn kí long văn khảm trên làn da trắng nõn như tuyết, quần áo bán hở lộ ra xương quai xanh, sợi tóc tán loạn, tỏa ra bao nhiêu phong tình, từ đầu đến chân đều tỏa ra nét câu dẫn yêu dị mị sắc.

Ly Cảnh nếu thật sự dịu dàng cùng khuất phục hắn, kia mang theo y ra ngoài không thể nghi ngờ sẽ làm vạn người mê cùng ghen tỵ, nhưng là hiện tại Nam Cung Liễu đã không còn ý muốn đánh chủ ý này nữa, Ly Cảnh dung mạo tuy xinh đẹp nhưng không có lấy nửa điểm nhu nhược, vừa thấy chính mình đã ăn kiên mật tịnh, không biết lúc nào sẽ lại đem chính mình ăn sống không còn mẩu xương.

Thật uổng phí khuôn mặt xinh đẹp, xinh đẹp như vậy lại là một tên gia hỏa âm hiểm.

Nam Cung Liễu như mất hồn mà từng bước từng bước đến bên cạnh giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhin không được đưa tay sờ mặt Ly Cảnh, nói:

“Tín biết vưu vật tất khiến tình, nhất có nan thù thấy mệnh khinh....”

“....”

“Ly Cảnh, ngươi sinh ra là để hại ta sao?”

Ly Cảnh một tay kéo hắn vào trong lòng nhíu mày.

“Ngươi lại nói linh tinh cái gì? Ta thương ngươi còn không kịp, như thế nào lại hại ngươi?!”

Yêu quái này là muốn làm bộ thuần lương để hại người sao? Nam Cung Liễu đặt tay lên lồng ngực rắn chắc của Ly Cảnh, lắc đầu nói:

“Ngươi xinh đẹp như vậy, nói không chừng còn có thể mê đảo quân vương, sao phải dây dưa một phạm nhân như ta?!”

Ly Cảnh ngăn chặn cái miệng của hắn, suy tư một lát, bàn tay cũng không nhàn rồi, thừa dịp Nam Cung Liễu bị hôn đến ý loạn tình mê mà bàn tay không an phận nhẹ nhàng rời xuống phía dưới tìm kiếm.

Địa phương xấu hổ kia vì lần hoan ái đêm đó mà còn khó chịu bây giờ còn bị Ly Cảnh nhẹ nhàng ma sát, Nam Cung Liễu kinh hoàng từ trong mơ màng phục hồi tinh thần, sợ run cả người, dùng sức ddaayr y ra, Nam Cung Liễu phát hiện chính mình toàn thân xích lôa, bị yêu quái đặt dưới thân.

“Không được! Ta mặc kệ.”

Hắn hoảng sợ vội hô lên, khua tay, khua chân đánh về phía Ly Cảnh, Ly Cảnh chế trụ tay chân hắn, bày ra một bộ dáng ủy khuất, nói :

“Ngươi đáp ứng muốn ta tại sao bây giờ lại không muốn ta rồi.”

“Ta chỉ đáp ứng đem ngươi cùng đi, khi nào đáp ứng muốn thân thể ngươi.”

Nam Cung Liễu đỏ mặt biện giải, khó trách người ta nói không bao giờ được đắc tội mỹ nhân, địa phương xấu hổ kia vì lần trước bị cưỡng bách xâm phạm còn đang ỉn ỉn đau, nào chịu nổi một lần nữa bị chà đạp!?

Ly Cảnh không để ý Nam Cung thiếu gia còn đang kháng cự, đem hai chân hắn tách ra, nhìn chỗ tư mật giữa hai chân hắn nửa ngày, lại nhìn đến Nam Cung Liễu đang nghiêng răng nghiêng lợi cắn chặt môi, vừa giận vừa xấu hổ muốn chết, hồi lâu mới buông hắn ra, đem chăn che kín người hắn.

“Hôm nay tạm thời buông tha ngươi, lần sau nhất định phải trả lại cho ta.”

Yêu nghiệt a....

Nam Cung Liễu cả người phát run, kéo tóc Ly Cảnh chất vấn.

“Bên ngoài có biết bao nam nhân, nữ tử tự nguyện bồi người tiết ngoạn, người vì cái gì cứ muốn thân thể ta !? ”

Ly Cảnh mặt không đỏ, khí không suyễn nhìn hần nói :

“Bởi vì người là ân nhân cứu mạng ta, ta tự nhiên lấy thân báo đáp.” (Yuii : (-) » báo đáp của anh ý là ăn Liều ca của ta không còn mẫu xương a *vã mồ hôi*)

“Không cần như vậy !”

Nam Cung Liều đề phòng trừng mắt Ly Cảnh.

“Vô công bất hưởng lộc, ta khi nào đã cứu người ?”

“Người đã quên ?”

Ly Cảnh cười tươi rồi đáp :

“ Ta bị giam ở ngọn núi kia mooth ngàn năm, trùng hợp người đem qua làm đứt bùa chú, ta mới lại có thể thấy ánh mặt trời.”

“A.... !”

Nam Cung Liều nhớ tới tình cảnh lúc ấy, hối hận đến nant vụn tâm can, nếu biết sớm sẽ thả yêu quái ra ngoài tự ngược bản thân, đánh chết hần cũng sẽ đi đường vòng, hần nghi ngờ nhìn Ly Cảnh hỏi :

“Người đã làm chuyện xấu gì mới bị đạo sĩ nhốt tại nơi đó ?”

Ly Cảnh lắc đầu nói :

“Ta bắt quá lúc đó bắt quá chỉ là một miếng ngọc hoàn bình thường, ở trong núi hấp thụ linh khí thiên địa mới tu thành hình người, đáng giận vẫn bị nhốt trong mộ lí không thoát ra được, người thả ta ra lại không muốn ta, Nam Cung Liều người thật không ngờ lại là kẻ bội tình bạc nghĩa”

Không nghĩ lại bị lên án khiến hần bị hỏa khí xông thẳng lên óc, yêu quái này còn giám đổi trắng thay đen, rõ ràng chính mình bị khi dễ, y còn mặt dày làm bộ ủy khuất.

Bất quá...trọng điểm không phải cái này. Nam Cung Liều hơi động thân mình, trừng lớn mắt nhìn Ly Cảnh, hỏi :

“Người...người nói..nói..vậy..vậy...mộ lý...”

Ly Cảnh thoải mái thừa nhận.

“Đúng vậy ! Ta là vật bồi táng của một vị hoàng đế tiền triều.”

“Bồi...vật..vật..táng...”

Nam Cung Liều trước mắt tối sầm, cả người phát lạnh, đứng dậy khỏi giường muốn chạy, lại bị Ly Cảnh kéo lại, khuôn mặt ủy khuất đáng thương nhìn hần nói :

“Ta sẽ không hại người, không cần bỏ lại ta có được không ?”

Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc đáng yêu, người có sắt đá đến đâu cũng bị hần làm cho mềm nhũn, Nam Cung Liều do dự mộ lát, lại nằm trở về nói :

“Chúng ta quy ước ba điều. Thứ nhất, người không được tái giết người, không thể gây thị phi, cũng không thể...thể..khụ...khụ...” (Yuii : nak nak *đỏ mặt*())

“Không thể..khụ..khụ ?”

Ly Cảnh giương đôi mắt hàm chứa vài phần tiểu ý cùng trêu chọc, mắt nháy cũng không nháy một cái, Nam Cung Liều bị nụ cười câu hồn của Ly Cảnh làm cho eo đều nhuỷễn, đỏ mặt vùi cả đầu vào trong chăn âm thanh như muỗi kêu, nói :

“Không được quần quýt lấy ta làm cái kia...trên giường.”

Ly Cảnh cười to ôm Nam Cung Liễu đang ngượng đến vô cùng xấu hổ, miệng áp vào bên tai hắn thổi khí thấp giọng, nói :

“Ta không quên người, ta chờ người đến quên ta.”

“Người nằm mộng !”

Nam Cung Liễu hừ lạnh một tiếng, cả người vùi vào trong chăn rất nhanh cả người chìm vào mộng mị, Ly Cảnh lên sợi tóc của hắn mà áp vào môi, môi cong lên mag theo tiểu ý, thì thầm :

“Sợ rằng ta không nở buông tay em rồi.”

3. Chương 3

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Liễu bị cảm giác nghẹn khuất trước ngực đánh cho tỉnh lại, hắn phát hiện Ly Cảnh giống như ngọn núi nằm đè lên người hắn, tay chân như bạch tuộc ôm lấy hắn, ngủ say như chết.

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của đối phương, trong đầu hắn nổi lên ý nghĩ __người này chỉ khi ngủ mới không khiến cho người khác hận, bất quá hắn được ngủ thoải mái cả khổ chính mình phải trở thành cái đệm.

Nam Cung Liễu cố sức đẩy Cảnh Ly ra, chạt vật từ dưới thân y chui ra, vừa thở hổn hển vừa thầm mắng một tiếng __tử yêu quái!!!!!!! Sau đó nhẹ nhàng đứng dậy mặc quần áo, rửa mặt chải đầu.

Ngồi xuống cạnh giường, Ly Cảnh còn đang ngủ, tư thế cũng chưa đổi, Nam Cung Liễu ngồi bên cạnh nhìn không được đưa ngón tay chọc chọc mặt y, thấp giọng nói: “Ngủ...cùng với lợn chết thật giống nhau, ta thật muốn cứ như vậy bỏ người lại.”

Bất quá Nam Cung Liễu biết tên yêu quái này thật quá lợi hại, hẳn có chạy y cũng sẽ lại đuổi theo, đã không trộm được gà còn mất nắm gạo, như vậy càng phiền toái. Càng nghĩ càng thấy mệnh mình thật khổ, thật vất vả mới có một cơ hội vì gia tộc mà lập công, không nghĩ tới nửa đường lại gặp sát tinh, thất thân còn chưa tính, không biết khi nào ới thoát khỏi tên yêu quái này.

Đang ngồi trên giường ngẩn người, đột nhiên nghe được “đốc đốc” tiếng đập cửa, Nam Cung Liễu tưởng Tiểu Nhị đưa bữa sáng lên sớm một chút, không suy nghĩ mà cứ thế mở cửa phòng, kết quả lại thấy một đạo sĩ trẻ tuổi đứng ngoài cửa, hẳn ngạc nhiên nhìn đạo sĩ như chó nhỏ tiến vào, hết hít chỗ này lại chạy ngửi chỗ kia, lại cảm phát trần quét tới quét lui trên người hắn, hạ giọng nói: “Bần đạo đi qua đây, cảm thấy nơi này âm khí rất nặng, xin hỏi công tử, gần đây có xảy ra chuyện lạ nào không?”

Nam Cung Liễu mắt mở to, giống như gặp được cứu tinh bất quá đạo sĩ này tuổi còn trẻ như vậy, không biết hẳn có được mấy cân pháp lực, mặc dù yêu quái kia đang ngủ ở trên giường hẳn cũng không có can đảm tùy tiện gọi người thu y, chỉ khoát tay cho có lệ nói: “Không có, không có đạo trưởng nhầm người rồi.”

“Không thể!!!” Tiểu đạo sĩ nhú mi, đối hắn thượng xem hạ xem, lại nói,

“Người mi gian có một cổ quỷ khí, ẩn đường tối đen, rõ ràng bị yêu quái quần thân, vì sao lại cự tuyệt bần tăng trợ giúp.”

Nam Cung Liễu nghe đạo sĩ nói vậy, sắc mặt hết xanh lại trắng, đạo sĩ kia nhìn sắc mặt hắn biến đổi liên tục liền biết tình cảnh của hắn, tiểu đạo sĩ liền chấp tay, nói: “Bần Đạo Thu Thụy, xin hỏi công tử tôn tính đại danh?.”

Nhìn tiểu đạo sĩ lễ nghĩa đường hoàng, Nam Cung Liễu cũng không còn tâm tư đuổi khách, vì thế cũng đáp lễ lại.

“Ta họ Nam Cung, tự là Liễu.”

Bạch Thu Thụy nhìn qua phía sau hắn, Nam Cung Liễu quay đầu lại, nhìn đến chiếc giường sau bình phong nơi Ly Cảnh còn đang ngủ, lập tức một đầu mồ hôi lạnh chạy dài xuống tận sống lưng, giống như là bị bắt gian tại giường mà chột dạ.

Bạch Thu Thụy vung phát trần, tiến lên trước hương nội thất đi thẳng, Nam Cung Liễu muốn kéo hắn lại cũng không được mà không kéo cũng không được, nhất thời đầu óc giống như tổ tò vò mà rối tung, hẳn thật khó xử a, Bạch Thu Thụy nhìn ra tâm tư của hắn, nhỏ giọng nói: “Nam Cung thí chủ, người trên người đã nhiễm yêu khí, nếu không trừ bỏ tên yêu quái kia, chỉ sợ thí chủ tính mạng khó bảo toàn!”

Nam Cung Liễu sợ tới mức nhất thời toàn thân run rẩy, đi theo đạo sĩ vào nội thất, Ly Cảnh còn đang ngủ không có một tia phòng bị, rên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần tiểu ý, làm cho tiểu đạo sĩ vừa xuống núi không lâu chưa hiểu thế sự nhất thời ngây người, Nam Cung Liễu nhìn Ly Cảnh ngủ đến một tia phòng bị cũng không có, đột nhiên có chút mềm lòng mà nói nhỏ: “Hắn theo ta cùng một chỗ trừ bỏ...khụ khụ...cũng không hề có ý muốn hại ta, đạo trưởng...”

“Hừ...” Bạch Thu Thụy đưa tay lên ra hiệu hấn dừng lên tiếng, trừng mắt nhìn hấn, nói,

“Đợi lúc hấn hại ngươi thì lúc đó cũng muộn rồi, thí chủ đừng để yêu ma mê sắc mê hoặc để sau này phải hối hận.”

“A!!!” Nam Cung Liễu có chút đỏ mặt, xem ra trong mắt vị đạo trưởng này, hấn đã biến thành kẻ ham mê sắc慾 Đẳng Đồ Tử mất rồi, còn chưa kịp biện bạch, Bạch Thu Thụy đã rút ra một lá bùa, trừng mắt hướng Ly Cảnh quát: “Yêu nghiệt, mau chịu chết đi!”

“Ừ...” Nam Cung Liễu do do dự dự ngăn cản, chỉ thấy lá bùa kia hướng bốn phía bay đi, đem giường gỗ vây kín, quang mang chớp động, đem Ly Cảnh vây ở bên trong, Ly Cảnh nức nở một tiếng, tại trên giường dấy dựa vịn vẹo, ấn ngực, đau đớn kêu lên:

“Liễu...cứu ta.” (ta để vậy cho thân thiết với để cáo với bàn dân tiên hạ độ dày mặt của anh công a)

Nam Cung Liễu trợn tròn mắt, không nghĩ tới suốt một đường hấn bị ức hiếp là vì cái gì nếu không trừ đi hấn ta...bất quá nhìn đến Ly Cảnh bộ dạng thống khổ nhất thời lúng túng, nghi hoặc nói: “Ta rốt cuộc nên cứu ai?”

“Thí chủ không cần nhúng tay!” Bạch Thu Thụy lớn tiếng quát, mắt thấy thành công sắp tới tiểu đạo sĩ đuôi lông mày, khóe mắt đều là đắc ý, phát tần vung, rút ra kiếm gỗ đào, trong miệng thì thầm: “Uyển vân vu u lợi ma....Trảm!” Một kiếm hướng Ly Cảnh chém đến.

Một đoàn khói trắng bao ở hai người, Nam Cung Liễu tim thiếu chút nữa bay ra khỏi lồng ngực, vội vàng vọt tới bên giường, khói trắng tán đi, chỉ thấy Ly Cảnh tự tiểu phi tiểu, đem Bạch Thu Thụy đặt ở dưới thân, vẻ mặt tựa như lão miêu tóm được tiểu thỏ, mặc kệ tiểu đạo trưởng có kinh sợ mắng chửi, y thần nhiên huy khai đạo bào của Bạch Thu Thụy, liếm liếm môi mạn thanh nói:

“Bữa sáng đưa đến tận cửa, đem đến bổ bổ thân thể cũng không sao.” Bạch Thu Thụy sợ tới mức muốn gào khóc, sắc mặt trắng bệch, Nam Cung Liễu đen mặt, tiến lên bawts lấy tay Ly Cảnh, tức giận nói: “Ly Cảnh, buông hấn ra!”

Không hiểu sao rong lòng lại có chút không thoải mái, nhìn bộ dạng không đứng đắn của Ly Cảnh mà trong lòng như có hỏa, một cổ tức giận không hiểu vì sao bốc lên.

Ly Cảnh lông mi khẽ nhăn, không vui nhìn hấn, nói: “Là đạo sĩ thôi không biết sống chết, cư nhiên đến trên chọc ta.”

“Vậy ngươi cũng không thể....” Nam Cung Liễu trừng mắt nhìn tư thế ái muội của hai người trên giường, một cái đẩy Ly Cảnh ra, đem Bạch Thu Thụy bị dọa cho choáng váng đứng dậy, tiểu đạo sĩ oa một tiếng khóc thét lên, trốn sau lưng hấn run run, vừa rồi một chút sức mạnh cũng không có.

Hừ! ngu ngốc từng đó đạo hạnh cũng dám động thủ trên đầu gia gia người.

Ly Cảnh khinh thường nhìn tiểu đạo sĩ sợ tới mức hồn đều bay mất một nửa, lười biếng đứng dậy mặc quần áo, Nam Cung Liễu như gà mẹ bảo vệ gà con mag lòi kéo Bạch Thu Thụ lui về sau mấy bước, trừng mắt nhìn y đề phòng, làm Ly Cảnh trong lòng không khỏi nổi lên vài phần ghen tuông, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hắn với ngươi không quen cũng chẳng thân, ngươi vì cái gì phải che trở hắn?”

“Ngươi, ngươi, ngươi đồ yêu quái!” Nam Cung Liễu tức giận đến nói lắp, ngón tay phát run chỉ vào Ly Cảnh, thấp giọng mắng:

“Ngươi gây họa cho ta đủ rồi, không cần lại đi gây sức ép với người khác.!” (Tiểu Liễu khẳng định chủ quyền a....:D)

Ly Cảnh mỉa mai mang theo ý cười, tiến đến trước mặt hắn, ngả ngón mà nâng lên cầm hắn, nói: “Ta là sợ ngươi mệt, mới nghĩ tìm người đến chia sẻ cùng ngươi, nếu Liễu nhi của ta không muốn, ta liền nghe theo ngươi không đi trêu chọc người khác.” (Yuii: “.....”)

“Ngươi đang nói cái gì mê sảng? Cái gì.....cái gì mệt...” Nam Cung Liễu khuôn mặt đỏ bừng, hắn còn không rõ ý tứ của Ly Cảnh hay sao, này yêu quái là đang động tâm, nên mới đem chuyện vừa rồi biến thành việc giường chiếu.

Quả nhiên không ngoài hắn sở liệu, Ly Cảnh cúi đầu mặt sát vào trước mặt hắn, cười nói: “Ta là yêu quái, tự nhiên biết hấp thu tinh khí của nhân loại để tăng cường công pháp, ngươi lại ra sức khước từ không chịu nhường ta thân cận, thực sự nhường ta khó có cơ hội no bụng.”

Này yêu quái nói đến nói đi, lại chỉ có cái việc đáng xấu hổ kia, Nam Cung Liễu thật sự cảm thấy mình thật sự quá xui xẻo___như thế nào người khác gặp được yêu nhân là gặp được xinh đẹp nhu thuận tiểu hồ ly, chính mình lại xảo ngộ một tên vừa xấu xa vừa đầy tâm, ti bỉ vô sỉ hạ lưu!?

Đạo sĩ phía sau còn không biết sống chết mà lộ đầu ra, mang theo tiếng khóc nức nở, mắng: “Yêu quái, ngươi không cần khinh người quá đáng!..”

Ly Cảnh mi nhân hàm uy, nhẹ nhàng bâng quơ đảo mắt liếc một cái làm Bạch Thu Thụ sợ đến mức cầm đầu, run cầm cập lui về phía sau Nam Cung Liễu.

Loại người này chỉ biết phô trương thanh thế đạo sĩ, một tiểu yêu cũng không đối phó nổi.

Nam Cung Liễu chống lại ánh mắt Ly Cảnh không có chút hảo ý, do dự một lát, rốt cuộc đem tâm thu lại, nói: “Ta đáp ứng ngươi...khụ...về sau không được đi gây thị phi bên ngoài, không được gây tai họa cho người bên ngoài.”

Dù sao sự cũng đã đành, nhường hắn một lần vậy, yêu quái kia chung quy là do hắn thả ra, Nam Cung

Liễu trong tâm là một mảnh mặc kệ gió bão nổi lên nước vẫn cứ chảy về cô nghĩ rằng: “Ta không xuống địa ngục thì còn ai xuống địa ngục?”

“Đáp ứng ta cái gì?” Ly Cảnh nhìn mặt hần hết chuyển hồng lại chuyển bạch, còn cố ý truy hỏi kỹ càng, Nam Cung Liễu bởi vì trước mặt ngoại nhân, mà vừa tức giận lại vừa xấu hổ, ấp a ấp úng nói mãi không được, Ly Cảnh lại cứ như vậy truy vấn, đáng thương cho Nam Cung Liễu thật sự quần bách nói không nên lời, nhỏ giọng nói : “Đáp ứng người...cho người bổ...a...”

Ly Cảnh ghen cười đến mức đau bụng, Ly Cảnh cũng không phải ngốc tử càng muốn chiếm nhiều tiện nghi hơn, tuy rằng Nam Cung Liễu khiến y vui đến tâm muốn nở hoa, bất quá trên mặt vẫn là diện vô biểu tình, Ly Cảnh trưng ra bộ mặt hoảng sợ nói:

“ Nếu Nam Cung công tử tự tiến cử chính mình, tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nam CƯNG LIỄU tức giận đến nghiến răng, nhưng mà địch mạnh ta yếu, quả thực không còn cách nào khác, dẫy ra miêu trảo trên mặt mình loạn xoa đông xoa tây sờ, xoay mặt đi, ngữ khí cứng rắn nói: “Không còn sớm, dọn dẹp một chút rồi đi thôi.”

Ly Cảnh thản nhiên “Nga” một tiếng, tóc xõa dài đến eo, một thân phong lưu phóng khoáng, khiến Bạch Thu Thụy không nhịn được nhìn y nhiều thêm một chút, sau đó một phen níu lại ông tay áo của Nam Cung Liễu, nghiêm mặt nói: “Thỉnh Nam Cung cư sĩ mang bản đạo cùng đi, bản đạo không thể trở mặt nhìn yêu quái kia hại chết người.”

Nam Cung Liễu nhìn hần nói như đinh đóng cột, khóe miệng không khỏi co quắp, nghĩ thầm nếu không phải tiểu tử người từ trên trời rơi xuống, bổn thiếu gia hà cớ gì mà bị yêu quái ăn đến mẫu xương cũng không còn? Hần nhìn Bạch Thu Thụy kia khuôn mặt còn búng ra sữa, tức giận nói: “Không phiền nhọc đạo trưởng, bình thủy tương phùng, tụ tán tùy duyên, cứ như vậy đi.”

Nói xong hần xem xét bộ hành lí, vẻ mặt như ai cũng thiếu tiền của hần hướng ra cửa mà đi, Ly Cảnh đến cạnh ôm ngang eo hần, đem hần ôm vào trong ngực, cười hì hì nói: “Người cùng tiểu đạo sĩ góc cái gì chân, để hần đi cùng cũng được, ta đang cần tiểu tư sai vật.”

“Người!” Nam Cung Liễu ánh mắt nghi hoặc nhìn y, nhíu mày nói: “Ly Cảnh, hần vẫn là hài tử, người đừng tà tâm bắt tử.”

“Ta mười bảy!” Bạch Thu Thụy vạch áo cho người xem lưng, ra tiếng đáp lại, khiến Nam Cung Liễu bị ghen đến tức điên, tiểu tử này sao lại không biết tốt xấu như thế, chính mình có lòng muốn cứu hần, hần lại ngu ngốc, Thiên Đường có đường không đi, Địa Ngục không lối thì cứ đâm đầu vào.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta sẽ không động đến một đốt ngón tay của hần.” Ly Cảnh đến nhìn Bạch Thu Thụy cũng lười. Tuy rằng tiểu đạo sĩ này dung mạo mi thanh mục tú, rất có vài phần tư sắc, bất quá Ly Cảnh hần, nhìn đến mặt chính mình cũng đã phát chán, mỹ sắc đã sớm chẳng có bao nhiêu mê hoặc.

Sở dĩ muốn mang tiểu tử này theo, trừ bỏ có người cùng y đùa giỡn, trọng yếu hơn, chính là, y phát hiện Nam Cung Liễu đối với Bạch Thu Thủy tựa hồ như có một chút.... ghen tuông.

Hắc..Hắc! nếu Nam Cung Liễu mê thượng chính mình, vậy thật là quá tốt đi! Ly Cảnh vuốt cằm miên man suy nghĩ, gương mặt tràn ra vẻ vui tươi, hớn hỏ, nghĩ rằng với dung mạo của y, hơn nữa chính là vừa dụ vừa lừa, lại dùng cái tiểu tử kia làm mồi dên khi đó hẳn không thể không mắc câu a —mà chính là lúc đó Nam Cung Liễu đối y là yêu thương thật sự.

Tuy rawbgf không phải là lần đầu tiên gặp, Nam Cung Liễu nhìn thấy nụ cười đến sáng lạn của y nhưng vẫn không khỏi cảm thấy cả người nổi da gà, lại có cảm giác chính mình bị tính kế, bất quá lúc này đã không thể tách khỏi hắn, cũng không qan hắn mấy việc nhỏ nư vậy, Nam Cung Liễu nhíu mày nói: “Những cái khác đều theo ý người, nhưng người không thể gây trở ngại cho cước trình của ta.”

Đúng tháng sau, hắn nhất định phải tới được Bích Lan Cung, tự tay đem hộp kia giao cho cung chủ Ly Ánh Thủy, thời gian chỉ còn mười ngày nữa, núi cao đường xa, hành trình thập phần gấp gáp.

Ly Cảnh thuận miệng đáp ứng, dù sao hắn cũng nhàn rồi không có chỗ để đi, tự nhiên là Nam Cung Liễu đến nơi nào y liền theo đến nói đó, về phần Bạch Thu Thủy, vừa xuống núi không lâu, chính là khí thế bùng bùng muốn trăm yêu trừ tà để về sư môn tranh công, cũng da mặt dày mà đi theo, một hàng ba người đi xuống lâu dùng điểm tâm sáng, vén màn đi ra.

Để xuất trình thuận lợi một chút, Nam Cung Liễu cầu Ly Cảnh biến trở về ngọc hoàn để chính mình đeo lên, đỡ phải dọc đường vừa đi vừa phải ứng phó với này Ly Cảnh muốn chiếm tiện nghi hắn—hắn tuyệt đối không phải vì sợ Ly Cảnh người này bị chiếm tiện nghi, hắn chính là sợ y bị chọc giận mà đại khai sát giới.

Bạch Thu Thủy cười một đầu tiểu mao lư theo bên cạnh hắn mà đi, bởi vì sáng sớm bị Ly Cảnh dọa khóc, hiện tại đối Nam Cung Liễu thập phần ỷ lại, dọc đường đi hắn nói không ngớt, cái gì đạo người tu hành toàn bộ ném sau đầu, một đôi mắt đen giống như tiểu cừu nhu thuận mà lạnh lợi, hết sức chọc người triu mến.

Nam Cung Liễu so với hắn lớn hơn mấy tuổi, bị đối phương một câu một “Đại ca” kêu, thật sự không có cách nào không để ý đến hắn, chỉ một lát sau bọn họ liền quen thuộc mà thân thiết.

Nam Cung Liễu tính cách luôn luôn hiền hòa, tùy tiện, làm người cũng không hề cảnh giác, lại là người thật thà không biết nói dối, chống đỡ không nổi đối phương một hỏi, hai hỏi hậu quả liền đem tiền căn sự cùng Ly Cảnh dây dưa mà nói ra toàn bộ, bất quá bởi vì Nam Cung thiếu gia da mặt quá mỏng, những việc xấu hổ mà Ly Cảnh làm, hắn toàn bộ lược bỏ, xấu hổ không dám nói ra.

Bạch Thu Thủy nghe được lòng đầy cảm phẫn, vỗ vỗ ngực cam đoan: “Nam Cung đại ca, ta hiện tại không phải đối thủ của hắn, nhưng chờ ta nghĩ ra biện pháp diệt trừ hắn, sẽ đem người cứu ra khỏi ma trảo của yêu quái.”

Nam Cung Liễu đối với thiên lộn mèo bạch nhãn (“...”) nghĩ rằng chờ người nghĩ ra biện pháp, chỉ sợ ta sương cốt đều thành tro rồi, bất quá, bghix đi nghĩ lại, vẫn là gạt đầu mỉm cười nói cảm ơn, không nhận

tâm đem tâm ý kia đả kích hẳn.

Tiểu đạo sĩ được cổ vũ thoảng cái tinh thần đã tăng lên gấp mấy trăm lần, đào ra một quyển “Đạo Pháp Hội Nguyên” cầm lên, một bên cầm một bên lăm bầm lều bầu: “Ta phải tìm ra cách hàng phục yêu quái kia.”

Ly Cảnh tuy rằng hóa thành ngọc hoàn, miệng không thể nói, nhưng bọn họ nói chuyện vẫn là y nghe toàn bộ không sót một câu nào, vừa giận vừa buồn cười, âm thầm thi triển pháp thuật làm con lừa đột nhiên ngã nhào, tiểu đạo sĩ bất ngờ bị rơi xuống oa oa kêu lớn, y âm thầm một bên âm thầm sảng khoái, bất quá Nam Cung Liễu cũng xuống ngựa, về mặt thân thiết nâng tiểu tử kia dậy, còn giúp hắn phủi bụi đất trên người, lại nhượng Ly Cảnh ăn cả một vò dấm chua.

Loại này ba ba tiểu quỷ ngu ngốc có cái gì hảo? Diện mạo so với lão tử còn kém xa, bản lĩnh nửa điểm cũng không có, ngoài mạnh trong yếu, miệng cộp gan thỏ, vẫn là cái loại tiểu yêu khốc nhè, Nam Cung vì cái gì đối tiểu tử này săn sóc như vậy, đối tiểu quỷ kia lại luôn là ôn hoà, còn với chính mình lại giống như gặp ôn dịch có thể trốn liền trốn, có cơ hội liền chạy!

Ly Cảnh bắt đầu hối hận vì mang Bạch Thu Thụy theo, hắn kiềm chế xúc động muốn đem tiểu tử kia đánh cho một trận, âm thầm suy nghĩ như thế nào đem Bạch Thu Thụy giải quyết, lại không làm Nam Cung Liễu nghi ngờ.

Hai người kia kỳ thật ở cạnh nhau có chút giống, cũng không thể trách được y nghĩ như vậy, Ly Cảnh nhìn sang Nam Cung Liễu đai lưng thượng lúc ẩn lúc hiện, hạ kết luận: Đều cũng có vài phần ngốc, hảo hống hảo lừa lại thực dễ dàng bị hù dọa đến chân mềm nhũn, đối phó quả thực quá dễ dàng.

Dù sao Nam Cung Liễu đã định là của y, về phần này xem ra tiểu đạo sĩ không còn dùng được rồi, tiểu đạo sĩ kia cũng không cần để tâm nữa.

++++++ta là hàng rào ngăn cách~~~

Đêm buông xuống, Nam Cung Liễu cùng bạch thu thủy tại trong rừng tìm được một khoảng đất trống, nhóm lên lửa trại, Ly Cảnh biến thành nhân hình, lười biếng duỗi eo, đối Nam Cung Liễu cười nói:“Người người này như thế nào còn chưa rút ra bài học? Rõ ràng lúc trước đã có một bài học, không nên đi hướng rừng núi, gặp phải cái gì sơn quỷ tiêu quái, ta xem người làm sao đối phó.”

“Có thể nhiều chạy đi liền nhiều chạy đi.” Nam Cung Liễu lấy ra lương khô hòa thịt khô dưa muối, nghĩ rằng đã có người này ngàn năm lão yêu ở đây, còn có con yêu quái ngu ngốc nào dám đến gần chứ hả?

Bạch Thu Thụy vẫn là dán lấy Nam Cung Liễu không rời, nhượng Ly Cảnh càng nhìn dấm chua càng bốc lên đầu, một phen đẩy hắn ra, đến bên Nam Cung Liễu ngồi xuống, ghét bỏ mà nhìn thoảng qua cơm chiều, nhúu mày nói:“Chạy một ngày đường, người liền cho ta ăn cái này?”

“Không thích ăn thì người đừng ăn.” Nam Cung Liễu liếc y mắt một cái, này yêu quái thật sự là được tiện

nghe còn ra vẻ, dọc theo đường đi không nhất làm phiền hẳn tôn chân đi một bước, cố tình tối lại chọn tam lầy tứ.

Ly Cảnh ra vẻ ủy khuất, động liên tục chiếc đũa tâm tình khó chịu nhin không được, hẳn niệm vài câu chú, một trận khói trắng xuất hiện, trước mắt xuất hiện một tòa hào trạch đại viện, trước cửa còn có hai thị nữ dung mạo xinh đẹp, cười tươi đứng ở nơi đó.

Nam Cung Liễu sững sốt một chút, tiếp tục bất động thanh sắc cắn lương khô, ngược lại tiểu đạo sĩ chưa thấy qua chuyện lạ bao giờ oa một tiếng thét kinh hãi, trên tay màn thầu rớt xuống đất.

Ly Cảnh liếc cũng không buồn liếc hẳn một cái, bám lấy bả vai Nam Cung Liễu ân cần dụ dỗ, hồng nói: “Chạy một ngày đường, người cũng mệt mỏi đi? Vào bên trong nghỉ ngơi đi, rượu ngon thức ăn ngon đều có a.”

Nam Cung Liễu nhìn chằm chằm hai cánh cửa đại môn, mí mắt giật giật, hẳn xoay người đẩy ra Ly Cảnh, thấp giọng nói: “Có người ở đây, người đừng luôn động thủ động cước.”

Hừ, giả đứng đắn! Ly Cảnh thổi khí nhẹ một cái, màn thầu trong tay Nam Cung Liễu lập tức hóa thành một đồng bột phấn, hẳn đắc ý cười cười, thanh âm ôn nhu đến dịu dàng, là dụ hồng nhưng lại mang theo vài phần trắng trợn uy hiếp: “Mau vào, bằng không ta liền đem kia thối đạo sĩ ăn.”

Này cái tên vô lại này chỉ biết dùng chiêu này đến uy hiếp chính mình?

Nam Cung Liễu cảm giận đứng dậy, hướng đại môn đi đến, Ly Cảnh cười nhẹ ra tiếng, hẳn bắt đầu ảo tưởng đến mỹ cảnh ban đêm kiều diễm, Bạch Thu Thụ tự nhiên là theo sát Nam Cung Liễu, theo sát hẳn chạy tiến đại môn, còn thỉnh thoảng nghiêng nghiêng đầu nói đông nói tây: “Hừ, yêu quái chính là yêu quái, chỉ biết biến ra mấy thứ này để mê hoặc lòng người.”

Ly Cảnh thái dương gân xanh dật dật, biến ra một bức tường đem Bạch Thu Thụ vây ở trong đình viện, đỡ tái vướng chân vướng tay cản trở bọn họ thân thiết. Rượu cơm ăn no, Nam Cung Liễu thư thư phục phục ngâm mình trong nước ấm, nhắm mắt dưỡng thần, Ly Cảnh linh hoạt hai tay nhu niết bờ vai của hẳn, nhìn hẳn không hề phòng bị, nhin không được tiến đến trộm hôn hẳn một cái.

Nam Cung Liễu quay mặt đi, đột nhiên hỏi: “Bạch Thu Thụ đâu?”

Ly Cảnh ăn cả phi dấm chua, không khỏi tăng thêm mấy bình, chua chua nói: “Người tắm rửa còn muốn hẳn làm gì?”

Này yêu quái tính tình quái dị khiến hẳn không nắm bắt được, có đôi khi sâu không lường được, có đôi khi lại giống như tiểu hài tử, Nam Cung Liễu đau đầu nhu nhu thái dương, nói: “Trêu chọc hẳn tức giận một chút cũng không sao, đừng đùa đến làm hẳn phát hỏa.”

“Hào, coi như nể mặt người.” Ly Cảnh thanh âm nhẹ nhàng chán nản, quay đầu phân phó thị nữ: “Đến, đem tiểu tử kia thả ra đi.”

Thị nữ lên tiếng lui ra, Ly Cảnh đem Nam Cung Liễu trong nước kéo đi lên, lau khô thân thể cho hắn, áp mặt để sát vào, thoải mái nói: “Chúng ta trở về phòng đi.”

4. Chương 4

Khí tức ấm áp phát qua quai hàm, gây nên từng trận run rẩy, biết đêm nay chạy trời không khỏi nắng, Nam Cung Liễu bất đắc dĩ không phản kháng, ngoan ngoãn bị Ly Cảnh mang tới giường.

Mới vừa tắm rửa qua da thịt còn mang theo vài phần ôn nhuận âm ý, nhâm nhi thưởng thức đặc biệt ngon miệng, Ly Cảnh tràn đầy phấn khởi mà ở trên người hắn liếm rồi mút, phủ lên trên da thịt trắng nõn những dấu ấn ửng hồng, liếm đến Nam Cung Liễu thở dốc liền vươn ngón tay xen vào trong mái tóc đen dài của Ly Cảnh, mạnh ấn đầu Ly Cảnh xuống.

Đầu nhũ thủ bị chơi đùa tạt mút, cảm giác tê dại làm cho hắn cả người đều đều ngứa lên, tóc đen tán loạn dính ở trên người hắn, nổi bật lên thân thể đỏ bừng, mỗi một lần xoa nắn đều là dẫn vật trên chọc, Nam Cung Liễu kìm không được cũng đứng dậy, miễn cưỡng mà thừa nhận đối phương nhiệt tình như lửa mà hôn môi.

Thân thể rắn chắc chìm giữa hai chân hắn, một phen niết phủ hạ thân, làm cho hắn eo nhuyển chân run rẩy, Nam Cung Liễu há miệng run rẩy vòng lấy vai, ôm chặt Ly Cảnh, run giọng hỏi: “Ta có thể hay không sẽ chết?”

Hắn thật không phải là có ý định vào giờ phút như thế này sát phong cảnh, mà là nhớ tới Ly Cảnh lúc trước nói hấp thụ tinh khí người, từng nghe qua không ít truyện lạ dân gian, bị yêu quái hấp thụ tinh khí người sẽ càng ngày càng suy nhược, cuối cùng đèn cạn dầu mà chết.

Ly Cảnh mặt không biến sắc, cúi đầu quấn lấy môi lưỡi của hắn hôn, làm đến Nam Cung Liễu thở không ra hơi, thân thể dán chặt người y, thân thể khó chịu vận vẹo rung động nhẹ nhàng, rốt cuộc cũng có một tia khí lực, hắn nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: “Coi như muốn mạng của ta, cũng phải chờ ta đến Bích Lan cung.”

Ly Cảnh thần sắc thật giống hận không thể bóp chết hắn, trừng hắn nửa ngày, cúi đầu tại trên đầu hắn tàn nhẫn cắn một cái, hàm hồ nói: “Không được chết, người chết ai ngủ cùng ta?”

Tâm bỗng nhói lên một tia đau buốt, Nam Cung Liễu lúng túng cúi đầu thoáng cái mặt nóng bừng, bọn họ vốn là loại này quan hệ lợi dụng lẫn nhau, Ly Cảnh ở trên người hắn hấp thụ tinh khí, mà chính mình cần nhờ Ly Cảnh một đường hộ tống, trao đổi công bằng theo như nhu cầu mỗi bên cũng không sao, hắn vì sao chỉ vì câu nói vô tâm này của lại khó chịu?

Bị vén lên dục hỏa dần dần hơi thở trở lên gấp gáp, Ly Cảnh cũng cảm giác được, tà tà nở nụ cười, một tay dọc theo ngực bụng trượt xuống, nắm chặt tiểu Nam Cung đang bán ngảng đầu đòi an ủi, ung dung thông thả xoa, nhượng người dưới thân thật vất vả kéo lại một tia lý trí liền lại quảng đến lên chín tầng mây mơ màng chìm đắm vào dục vọng, eo nhỏ cong lên, tại trên người y cọ cái liên tục.

Tận lực xoa nắn an ủi phân thân đang kịch liệt cọ xát trên người mình, ngón tay thon dài thăm dò nụ hoa nhỏ giữa khe hông, hậu huyết chặt chẽ nóng bỏng, Nam Cung Trĩ Liễu run lợi hại hơn, xuất ra giọng mũi nghẹn ngào nức nở, Ly Cảnh cắn lỗ tai của hắn, bá đạo dưới đất thấp ngữ: “Tách chân ra một chút.”

Nam Cung Liễu phụt một cái mặt đỏ đến mang tai, chần chờ một lúc, vẫn là đành hoàng nghe lệnh, Ly Cảnh hài lòng nở nụ cười, đưa ngón tay tới tới lui lui bên trong động bích, Nam Cung Liễu eo hơi nhúc nhích một chút, nhỏ giọng cầu xin: “Ly Cảnh... Đừng...”

Đừng tiếp tục khiêu khích hắn, muốn làm liên làm, Nam Cung Liễu không biết được chính mình nơi nào chọc tới yêu quái này, mới có thể ác liệt như vậy mà đùa bỡn hắn.

Ly Cảnh không để ý tới hắn lo lắng, nói rộng cho đủ ba ngón tay khẽ đưa đẩy, đồng thời tại trước ngực của hắn gặm lại cắn liếm mút nhũ hoa nhỏ xinh đỏ thắm nổi lên trước ngực, làm hai hạt châu sưng lên đỏ bừng tươi đẹp, càng thêm dụ người, hắn rút ngón tay, nhấc lên chân Nam Cung Trĩ Liễu, làm càn mà thưởng thức đối phương bởi hư không mà miệng huyết co rút, cười nhẹ nói: “Đừng? Người người này nói một đằng làm một nẻo, chẳng lẽ không muốn ta?”

Nha... Tên đã tra vào cung, không bắn không được, Nam Cung Liễu bắt được vai Ly Cảnh chặt chẽ ôm lấy, chủ động ngảng đầu hôn môi môi của hắn, nói nhỏ: “Người không phải muốn ăn ta sao? Còn không mau... Tiến vào...”

Tại sao mỗi lần đều là hắn bị yêu quái này bắt nạt đến không còn sức đánh trả?

Lửa nóng vật cứng xâm chiếm thân thể, thực thực địa địa xâm chiếm hắn, Nam Cung Liễu không tự chủ được co lại nội bích quần lấy y không chịu buông khai, Ly Cảnh một tay chống tại gối, thái dương chảy ra giọt mồ hôi nhỏ, nói: “Cắn chặt như vậy, ta làm sao động?”

“La... Đông dài!” Nam Cung Liễu thẹn quá thành giận nhìn hắn chằm chằm, vành mắt ửng hồng, mắng: “Chính ngươi không bắn linh còn trách ta?”

Ở trên giường phép khích tướng so với bất cứ lúc nào đều có hiệu, Ly Cảnh quả nhiên trúng kế, không tái đùa hắn, đem đồ vật cứng rắn cắm xuống đến cùng, kích cuồng khoái cảm mãnh liệt mà đến, nhượng Nam Cung Liễu rên lên tiếng, chỉ cảm thấy kia nghiệt căn giống như là muốn đem chính mình đập nát giống nhau hung ác dã man, mãnh liệt đánh vào, một lần lại một lần mà triệt để giao hợp, dục tiên dục tử tư vị nhượng hai người hồn nhiên vong ngã, chặt chẽ ôm nhau, khoái cảm ập tới tinh dịch hòa nhau đến cực lạc cảnh giới.

+++++

Tình sự qua đi, Nam Cung Liễu cả người vô lực, hư thoát ngã trên ở trên giường, Ly Cảnh đem hân ôm đến buồng tắm, thời điểm da thịt tiếp xúc nước nóng hân mới thoáng hoàn hồn, xấu hổ không chịu nổi mà cúi đầu, vì chính mình vừa mới lỗ mãng hối tiếc không thôi.

Hân thực sự là gia môn bất hạnh, đem Nam Cung gia mặt đều mất hết, dĩ nhiên đều tại trên người một nam nhân... Vẫn là yêu quái... Dưới thân y như vậy dâm lãng, quần chật chẽ Ly Cảnh không tha, khát khao đến cực điểm mà phun ra nuốt vào cự vật nam nhân, y còn ở bên tai hân nói lời hạ lưu, xoa khắp thân thể đều đặc biệt bốc lên nhiệt tình của hân.

Mặt đỏ nhanh hơn muốn chảy ra máu, Nam Cung Liễu hận không thể một đầu đâm vào trong nước, chết đuối cũng tốt hơn ngượng mà chết.

Ly Cảnh đối với Nam Cung Liễu ngượng ngừng quả thực yêu muốn chết, ôm chặt Nam Cung Liễu không tha, một bên vì hân thanh tẩy thân thể, một bên đùa hân nói chuyện, Nam Cung Liễu sống chết không chịu ngẩng đầu, cắn chặt hàm răng, mặc cho Ly Cảnh trêu chọc đến càng hạ lưu, hân chính là không nói câu nào.

Người này bình thường tính khí ôn hòa, cãi nhau biệt nữ đến ngang ngạnh không cách nào thu thập, Ly Cảnh dỗ nửa ngày, nói chuyện dễ nghe một chút, Nam Cung Liễu lại như miếng gỗ giống nhau hờ hững, hân chà chà lắc đầu, nói: “Ta giúp ngươi tắm hảo, đổi lại ngươi tới giúp ta tẩy.”

Ồ? Nam Cung Liễu vừa muốn cự tuyệt, Ly Cảnh đã hóa thành một viên Ngọc Hoàn nằm ở trên tay hân, dù cho có thiên đại oán khí, cũng không có cách nào đối giống nhau vật phát hỏa, hân phần nộ mà ánh chừng một chút Ngọc Hoàn, ngắm mặt trên mỹ lệ tinh xảo long vân, tự nhủ: “Ta đến tột cùng tạo cái gì nghiệt, lại đụng đến kẻ phiền phức nhà ngươi.”

Oán giận lại oán giận, Ly Cảnh biến thành Ngọc Hoàn thời điểm vẫn tương đối ngoan ngoãn làm ngọc hoàn của y, Nam Cung Liễu biết có oán giận cũng vô ích đành đem ngọc hoàn lau rửa sạch sẽ, sau đó đi ra lau khô, cố ý đem mỗi một góc vân mịn đều lau khô, sau đó không mặc y phục, ngáp dài một cái vì mấy ngày liền đều không được ngủ ngon mà nắm Ngọc Hoàn trở về phòng, ngã đầu liền ngủ.

+++++

“Nam Cung đại ca, Nam Cung đại ca.” Tiếng kêu thanh thúy thức tỉnh hân, Nam Cung Liễu bò lên vừa nhìn, đã là nắng sớm chiếu thẳng vào mắt, đại trạch Ly Cảnh biến ra hóa thành bọt nước, bọn họ tự nhiên là nằm ở giữa núi rừng, lửa trại đã dập tắt, Nam Cung Liễu nhu nhu eo nhỏ đau nhức, phát hiện mình lại nắm thật chặt Ngọc Hoàn ngủ một đêm.

Yêu quái kia mà biết, tám phần mười sẽ đắc ý mà chết đi, Nam Cung Liễu tiếp nhận Bạch Thu Thụ đưa tới túi nước, đơn giản rửa mặt một phen, sau đó gõ gõ Ngọc Hoàn, nói: “Tỉnh chưa? Ta phải lên đường lên đường.”

Ly Cảnh biến thành hình người, trước tiên không nói lời gì mà kéo hân ôm vào lòng hôn một cái, cột nải mà nói: “Đêm xuân khổ ngắn, thực sự là một khắc ngàn kim.”

Nam Cung Liễu kìm nén không được xấu hổ, đẩy ra hẳn, Bạch Thu Thụ ở một bên nhìn, liền la ầm lên: “Thối yếu quá, không được bắt nạt Nam Cung đại ca!”

Tiểu tử này từ lúc nào lại gan lớn như vậy? Ly Cảnh đảo mắt qua liếc mắt một cái, nhìn thấy Bạch Thu Thụ nhanh chóng mà đem thứ gì giấu vào trong bao quần áo, một bộ dáng thần thần bí bí dẫn đến lòng hiếu kỳ nổi lên, Ly Cảnh đi tới nắm lấy cổ tay Bạch Thu Thụ, cười gằn nói: “Tiểu quý, ẩn giấu thứ gì ? giao ra đây cho lão tử.”

Thật sự là một tên vô lại vô lại, uống phí khuôn mặt xinh đẹp như tiên kia, Bạch Thu Thụ liều mạng giãy dụa, kêu to: “Thối yếu quá buông ta ra! Xem phù của ta!”

Nói, dùng một cái một tấm bùa kẻ sát ở trước trán Ly Cảnh, nếu là lúc thường, này tiểu đạo tuyệt đối không thể đắc thủ, chỉ giờ khắc này hẳn khinh địch đại ý, nhưng mà kia phù tuy rằng dính thân, lại không có tác dụng gì, chỉ là làm cho hắn hoảng hốt một chút, trong chốc lát có chút ngần ngại.

Điện quang hỏa thạch chớp mắt cái đã đầy đủ, Bạch Thu Thụ lấy ra hồ lô nhỏ vừa mới giấu kĩ, kéo xuống nút lọ, đem xú khí chất lỏng màu đỏ tươi bên trong hướng Ly Cảnh gọi lên mặt cùng đầu: “Yêu quá, xem chiêu!”

“Ly Cảnh!” Nam Cung Liễu kêu lên sợ hãi, mà Ly Cảnh bị một giọt, dĩ nhiên hiện ra nguyên hình, Bạch Thu Thụ một cái bước xa đi lên, nhặt lên nhuộm đầy đỏ thắm Ngọc Hoàn, còn ngại không đủ bắn, liền đem trong hồ lô còn dư lại máu chó đen toàn bộ ngã vào trên ngọc hoàn, đồng thời lấy tay cho hắn lau tới lau lui. Mặt đến kia sáng loáng mỹ lệ cổ ngọc hỗn nát nát một mảnh.

Trần linh phù cùng máu chó đen hai bút cùng vẽ, hắn cũng không tin trị không được cái này yêu quái!

Nam Cung Liễu một trận hoa mắt choáng váng, Bạch Thu Thụ hoàn hỉ tư tư chạy tới tranh công, nói: “Nam Cung đại ca, ta ngày hôm qua một đêm không ngủ vẽ ra phù quả nhiên hữu hiệu, yêu quái này ít nhất hai canh giờ bên trong không thể đi ra hại người rồi!”

Kia hai canh giờ sau thì sao? Nam Cung Liễu trừng mắt nhìn tiểu tử trước mặt. Ly Cảnh hung man ương ngạnh tính tình, không đem Bạch Thu Thụ ép thành thịt bằm mới là lạ!

Ngọc Hoàn kia, dính một tay dính toàn máu cầu, chính hắn đều cảm thấy được bắn hù người, càng khó nói Ly Cảnh như vậy thích sạch sẽ, lại khắp nơi dính toàn máu.

Nam Cung Liễu gấp muốn chết được, vội xả cương lên ngựa, nói: “Bạch Thu Thụ, liền như vậy sau khi từ biệt, người ta ai đi đường này đi!”

“Nam Cung đại ca!” Bạch Thu Thụ cũng hoảng hoảng trương trương cười lên con lừa nhỏ, chạy tới, kêu lên: “Người có trách ta hay không tự ý làm chủ? Ta cũng muốn vì cứu người thoát ly khổ hải mà!”

Nam Cung Liễu ngoại trừ lắc đầu than thở ở ngoài, không nghĩ tới động tác khác, hấn ghì lại đầu ngựa, giọng nói nghiêm nghị, nói: “Ta này là vì tốt cho người, người thật sự cho rằng chỉ bằng bản lãnh của người, có thể đấu thắng Ly Cảnh?”

Y rõ ràng yêu quái tu luyện ngàn năm tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, vừa rồi Bạch Thu Thụy đắc thủ, chỉ là nhất thời may mắn, Nam Cung Liễu có thể ván đã đóng thuyền mà nhận định: Ly Cảnh là bị phù cùng máu chó đen đè ép, chẳng bằng nói hấn là bị ác tâm nguyên khí đại thương.

Quả nhiên vừa dứt lời, trong tay Ngọc Hoàn liền bắt đầu biến nhiệt, cũng đi kèm ông ông nhỏ nhẩn vang, nhưng Nam Cung Liễu vừa kinh vừa sợ, bản năng muốn đem nó ném đi, Bạch Thu Thụy cũng doạ trắng mặt, nhỏ giọng nói: “Hoặc là không làm, thắng thần đem hấn đập phá thôi.”

Tiểu tử này là có ý gì? Ly Cảnh tuy rằng miệng tiện tâm hắc, đến cùng không có hại quá dân chúng vô tội —— trừ hấn ra —— làm sao có thể hạ độc thủ như vậy?

Bạch Thu Thụy bị trừng mắt một cái, rút lại rút cổ, liền ra cái ý đồ xấu: “Nếu không đem đến hiệu cầm đồ vậy?”

Như thế một khối giá trị liền thành cổ ngọc, chắc chắn có thể bán không ít bạc đi, bất quá, chờ Ly Cảnh khôi phục như cũ, e sợ cả con đường đều sẽ bị dỡ xuống, Nam Cung Liễu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Ngọc Hoàn đang nóng dần lên, thấp giọng động viên nói: “Chớ nổi giận chớ nổi giận, chỉ cần người không giết bừa sinh linh, ta sẽ không bỏ xuống người.”

Nói cũng kỳ quái, nghe hấn mấy câu nói này, Ngọc Hoàn liền dần dần trở nên nguội lạnh ôn nhuận, Nam Cung Liễu thở dài, nói: “Người cũng đừng cùng ta, Ly Cảnh khẳng định không tha cho người.”

“Ta, ta mới không sợ!” Bạch Thu Thụy tuy rằng một mặt thì lo lắng sợ hãi, nhưng miệng vẫn ương ngạnh, mạnh miệng nói: “Ai làm người ấy chịu, làm sao có thể nhượng Nam Cung đại ca thay ta chịu qua?”

Tiểu tử tông, người không đến thêm phiền ta liền cảm ơn trời đất! Nam Cung Liễu nặng nề thở dài, không để ý đến hấn nữa giục ngựa tiến lên, Bạch Thu Thụy không xa không gần theo sát hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhẩn tất cả đều là vẻ mặt không phục.

Tại một dòng suối nhỏ hấn liền xuống ngựa, Nam Cung Liễu ngồi xổm người xuống, tinh tế thanh tẩy vết máu trên ngọc hoàn, Bạch Thu Thụy cũng ngừng lại vỗ về lỗ tai con lừa nhỏ, chuẩn bị bất cứ lúc nào vắt chân lên cổ chạy trốn.

Cuối cùng một tia màu đỏ tươi theo nước đều biến mất, mặt trời rực sáng giữa trời sáng sủa khí trời đột nhiên mây đen nằm dày đặc, trong lúc nhất thời âm phong gào thét, cát bay đá chạy, lá cây ào ào ào mà bị cuốn lên giữa trời, phong cửa người không mở mắt nổi, mà Ngọc Hoàn liền nóng lên, Nam Cung Liễu nhàn chặt mày lại, thấp giọng quát lên: “Ly Cảnh, không được hại người!”

Ngọc Hoàn ong ong chấn động một hồi, cảnh tượng kì dị đình chỉ, tầng mây tản đi, Ly Cảnh biến thành

hình người, có phần chật vật mà bò lên bờ, ôm lấy một cây đại thụ ho sặc sụa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mặt nhăn nhó, dạ dày từng trận co rút, liền đem cơm đêm trước ăn toàn bộ đều nôn sạch ra ngoài.

Bình thường thấy hần hung hăng bá đạo, không nghĩ tới cũng có lúc yếu ớt tới như vậy khiến lòng người nảy sinh thương tiếc, Nam Cung Liễu vỗ nhẹ lưng hần giúp hần thuận khí, ôn nhu săn sóc, nói: “Oan ức người, tuổi hần còn nhỏ không hiểu chuyện, người cũng đừng cùng hần so đo.”

Ly Cảnh ngậm sân mang oán mà liếc mắt nhìn Bạch Thu Thủy, tóc rơi xõa tán loạn, liền cúi đầu ho khan một lúc, nhưng như thế nào cũng không thể ỏi ra, lại hữu khí vô lực mà loạng choạng hướng dòng suối đi đến.

Xem ra, y thực sự là bị kia một hồ lô máu chó đen chơi đùa không nhẹ, trong nước xoa xoa tẩy tẩy chính mình, Nam Cung Liễu yên lặng không nói gì ngồi ở bên dòng suối, vì hần chải vuốt mái tóc dài.

Hai người này đến cùng là quan hệ như thế nào a!?

Bạch Thu Thủy nhìn trừng mắt ngoác mồm, từ trên lưng lừa trượt rơi xuống, đặt mông ngã ngồi tại trên bãi cỏ, chấn kinh đến quên mất nói chuyện.

Vốn cho là yêu quái này ức hiếp chiếm lấy Nam Cung đại ca, hần mới động thân cứu giúp, tuy rằng đạo hạnh còn thấp, cũng coi như đem hết toàn lực, không nghĩ tới Nam Cung đại ca càng đối yêu quái như vậy ôn nhu, một người một yêu ở chung lại chẳng khác nào một đôi tình nhân, hần bản là vì người trừ hại, lại suýt nữa thành bị kịch đả bồng uyên ương thành tội nhân thiên cổ, cái gì cũng không làm được.

Nếu như là một người muốn đánh một người muốn bị đánh, hần lỗ mãng như vậy mà nhúng tay, cũng thật là không có ý gì, Bạch Thu Thủy đi tới, đứng ở bên dòng suối hai tay chống nạnh, nhìn từ trên cao xuống mà nhìn người ở trong nước Ly Cảnh, trách mắng: “Người yêu quái này, còn muốn giả bộ đáng thương đến mê hoặc Nam Cung đại ca!”

Ly Cảnh cả người run lên, tóm chặt lấy Nam Cung Liễu tay, ánh mắt tràn đầy cầu xin thương xót, thê mỹ tuyệt luân, làm lòng người đều tê dại đau nhói, ý muốn bảo hộ thoáng chốc xông lên đầu, Nam Cung Liễu sớm quên mất yêu quái này gian xảo tà ác, yêu thương vuốt ve ra gò má của y, quay đầu trừng Bạch Thu Thủy liếc mắt một cái, quát lên: “Người câm miệng cho ta!”

Bạch Thu Thủy bị mất mặt, ngậm miệng im bặt.

Hai má tẩy đến toàn thân ửng hồng, nằm úp sấp đầu gối lên đầu gối Nam Cung Liễu, một đôi mắt phượng ba quang lưu chuyển, liễm diễm suối nước càng mê hoặc tâm thần người, câu đến Nam Cung Liễu mất hồn quên mất phương hướng, mắt thấy Ly Cảnh bộ dáng xinh đẹp lại tội nghiệp Nam Cung Liễu hướng đôi môi mỏng hồng hồng khê nhích lại gần, Nam Cung Liễu trong nháy mắt hoàn hồn, đẩy ra Ly Cảnh, thấp giọng nói: “Trước tiên súc miệng đi.”

Ly Cảnh ngờ ngác, lập tức lộ ra căm tức thần sắc, một đầu đâm vào trong nước, qua ước chừng chớ thời

gian đốt một nén hương, mới vọt ra khỏi mặt nước, mặt đầy giận dữ mà nhìn hấn chăm chăm, lớn tiếng nói: “Như vậy được chưa?”

Nam Cung Liễu bị bộ dáng tức giận của Ly Cảnh chọc cười, không nghĩ tới yêu hoàn ngàn năm cũng có bộ dáng tính trẻ con, mà nụ cười này của hấn lại làm Ly Cảnh càng tức giận, toàn thân ầm ướt mà bò lên bờ, tóc dài ướt đầm toàn nước, thân thủ ôm Nam Cung Liễu, đè lên người hấn hôn nồng nhiệt.

Cũng không để ý đây là ban ngày ban mặt, càng không thêm để ý còn có cái người không có liên quan ở đây, cứ như vậy ôm thành một đoàn thân đến hồn nhiên vong ngã.

Ly Cảnh đôi môi hơi lạnh mang theo nước sương ngọt ngào, khiến người say lại càng chìm đắm trầm luân, Nam Cung Liễu nhu thuận dựa vào lồng ngực Ly Cảnh, kìm lòng không được hai tay vòng lấy cổ của y, hé miệng cùng y môi lưỡi dây dưa, ngực dán vào ngực, cách một tầng vải vóc nhưng lại vẫn nghe rõ ràng nhịp tim của đối phương.

Chẳng lẽ mình thật sự bị yêu quái này mê hoặc? Nam Cung Liễu bị hôn đến chân nhuyễn, tỉnh lại từ trong mê đắm mà nghĩ, Ly Cảnh kề trán của hấn, thấp giọng nói: “Ta còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng người...”

Chuyện này quả thật sỉ nhục, không chỉ bị một tiểu đạo sĩ mới ra đời lừa gạt, dính một thân máu chó đen, chân nguyên còn suýt nữa bị người cơ hội bán đi, may là Nam Cung Liễu mềm lòng không đem mình bỏ xuống, làm Ly Cảnh tại một màn xấu hổ, trong lồng ngực tự nhiên mà sinh ra một luồng ấm áp, ôm Nam Cung Liễu không nỡ buông tay.

“Ta nghĩ đến người không cần ta nữa.” Ly Cảnh như bị ủy khuất giống như tân nương nhỏ thủ thủ, ghé vào lỗ tai hấn lẩm bẩm, nhưng Nam Cung Liễu trái tim mềm nhũn tan chảy, ôm eo y nói nhỏ: “Chỉ cần người không hại người, ta liền sẽ không bỏ lại người.”

Rốt cuộc là một ngày phu thê cả đời là phu thê, Ly Cảnh cười đến có chút hàm hậu, tại Nam Cung Liễu trước mặt càng ngày càng thông minh, hơn nữa chết sống không chịu tái biến lại nguyên hình, thế nào cũng muốn cùng hấn cùng cưới một con ngựa.

Tuy rằng hai cái đại nam nhân ấp ấp ôm ôm nhìn không ra thể thống gì, bất quá hoang sơn dã lĩnh, cũng sẽ không có người qua đường liếc mắt, Nam Cung Liễu do dự chốc lát vẫn là đáp ứng, Bạch Thu Thụy vẫn là như theo đuôi theo sát bọn họ, Ly Cảnh bá đạo mà ôm eo Nam Cung Liễu, nhẹ nhàng hướng về phía tiểu đạo sĩ đảo qua liếc mắt một cái, nhu tình như nước trong con người tinh quang lóe lên, nhanh đến mức không kịp bắt giữ, liền liền quay mặt đi, kề cận Nam Cung Liễu làm nũng.

Bạch Thu Thụy phía sau lưng từng trận gió lạnh thổi qua, bất quá vừa nghĩ tới yêu quái bị chính mình chinh thê thê thăm thăm, trong lòng hấn cũng vui sướng vô cùng, tuy rằng mất công tốn sức không có kết quả tốt, thế nhưng Ly Cảnh có ba phần kiên kỵ, dọc theo đường đi đều không tái trêu chọc chính mình.

+++++

Vào lúc giữa trưa, thiên âm đi, gió lạnh phơ phất, phía trước trong sơn cốc bay lên từng sợi khói bếp, khiến người bỗng cảm thấy phấn chấn, Nam Cung Liễu thúc vào bụng ngựa, quay đầu đối Ly Cảnh nói: “Chúng ta đến thôn phía trước nghỉ trọ một đêm, kiếm một chút đồ ăn, như vậy người lại không tái oán giận phải ăn lương khô.”

Ly Cảnh đương nhiên không có dị nghị, liên tục không ngừng gật đầu, Nam Cung Liễu kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, nói: “Nguyên lai yêu quái cũng sẽ đói bụng?”

Hắn và Bạch Thu Thủy là thân thể phàm trần, đương nhiên không thể không ăn ngũ cốc hoa màu một ngày ba bữa, mà Ly Cảnh bản thể là một khối ngọc, hút... tinh khí, còn cần phải ăn uống sao?

Ly Cảnh nghiêm trang nói: “Ta tại kia hoàng lăng bên trong nín hơn một ngàn năm, mệnh đã sớm thật khổ, nhân gian có nhiều như vậy đồ ăn ngon, nếm thử cũng không sao.”

Mặc dù là nói như vậy, bất quá vị này yêu quái đại gia lại kén chọn đến đòi mạng, cơm canh đạm bạc không lọt nổi mắt xanh của hắn, dọc theo đường đi cũng không chịu ăn tạm, còn tại thời điểm Nam Cung bọn họ gặm bánh màn thầu khịt mũi coi thường, nhìn đến ghét bỏ.

Hắn vốn là gấp rút lên đường liền đủ khổ cực, có thể lấp đầy bụng là tốt rồi, làm sao còn nghĩ đến ăn uống hưởng thụ, nếu không phải là có ước định trước, Nam Cung Liễu mới không thời gian hầu hạ cái tên gia hỏa bá đạo kia.

Đi tới trong thôn, Ly Cảnh đột nhiên hơi nhượng mảy, thấp giọng nói: “Có yêu khí.”

“Hừ.” Bạch Thu Thủy lạnh lùng xen mồm, “Người không phải là yêu quái à?”

Ly Cảnh đem cảm giác trên vai Nam Cung Liễu, lầu bầu một câu: “Ta không thèm đấu võ mồm với loài ngu ngốc miệng còn hôi sữa”

Nam Cung Liễu nhìn nhà cửa trong núi, chẳng chịt nhà dân, phát hiện mỗi trước cửa nhà đều chất lên một đống bùn đất, vừa vặn chống đỡ đại môn, vô cùng quái lạ, trong thôn người đến người đi, còn đem đất trong sọt đem đất đặt trước cửa nhà, làm đến khí thế ngất trời, náo nhiệt vô cùng, lại không người để ý tới ngoại nhân ba người bọn hắn, cho dù là dắt ngựa đi qua, cũng là mắt nhìn thẳng, hờ hững.

Thoạt nhìn quả thật có chút quái lạ, người người thần tình nghiêm túc, liền ba thước trĩ đều ngoan ngoan giúp đỡ chống đất, nghe không đến bất kỳ cười đùa thanh.

Cảm giác này thật giống tai họa sắp đến nơi, toàn thôn đều tại gấp gáp chuẩn bị, không khí đều trở nên cứng nhắc nghiêm nghị, bầu trời mây đen càng là tầng tầng đè xuống, làm cho người không thở nổi.

Nam Cung Liễu không để ý tới hai kẻ ngốc đang cãi nhau đến quên trời đất, tung người xuống ngựa, hướng một lão tiều phu đi qua thi lễ một cái, hỏi: “Đây... lão trượng, tiểu sinh đường xa mà đến, muốn tại trong

thôn nghĩ lại, xin hỏi nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Các người?” Lão đầu sờ sờ râu mép, nghi ngờ nhìn bọn họ liếc mắt một cái, mi tâm nhăn ra một cái xuyên tử, nói: “Các người đi nhanh đi, nơi này mà không thể lưu lại.”

“Ồ?” Ba người đồng loạt vênh tai lên, cái kia Nam Cung Liễu lại hỏi: “Không ngại nói nghe một chút, có lẽ tiểu sinh có thể hơi tận sức mọn.”

“Có yêu quái, có yêu quái muốn tới ăn thịt người!” Lão tiều phu trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, đột nhiên nhìn thấy Bạch Thu Thủy một thân tiên phong đạo cốt, sáng mắt lên, đối Bạch Thu Thủy một ngã xuống đất, cầu khẩn nói: “Đạo trưởng cứu mạng! Người cả thôn tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, cầu đạo trưởng xuất thủ cứu giúp!”

“A?” Bạch Thu Thủy kinh hô một tiếng, luống cuống tay chân từ lưng lừa thượng nhảy xuống, nói: “Lão tử đừng làm này đại lễ, bản đạo đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu.”

“Thu Thủy, người...” Nam Cung Liễu nhìn hẩn thân thể đơn bạc nhỏ bé, vô cùng không an tâm, Bạch Thu Thủy quét qua một chút kết khí, kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: “Ta ngay cả ngàn năm lão yêu quái đều trị được, còn có chuyện gì đối thủ của ta?”

“Đúng đúng.” Kia tiều phu lôi kéo Bạch Thu Thủy góc áo, cảm động đến hai mắt rưng rưng, nói: “Yêu quái kia tuy rằng đối chúng ta là ngập đầu tai ương, đối đạo trưởng chỉ là dễ như ăn cháo, đa tạ đạo trưởng ân cứu mạng.”

Hẩn lời còn chưa dứt, người đã quỳ xuống, nói cũng kỳ quái, những người trong thôn luôn tất bật làm việc cũng không hện mà cùng hướng Bạch Thu Thủy quỳ xuống, hô to: “Đa tạ đạo trưởng ân cứu mạng!”

Bạch Thu Thủy cái nào gặp quá bức này trận chiến? Lập tức bị nâng sung sướng mê mẩn, quên mất chính hẩn là ai, Nam Cung Liễu càng nghe càng thấy kì quái, không nhịn được quay đầu nhìn Ly Cảnh, hỏi: “Hẩn vẫn còn con nít, chỉ sợ không bắt được yêu còn bị nó ăn sạch a, người giúp hẩn một chút có được hay không?”

Ly Cảnh lười biếng ngồi trên lưng ngựa, hướng hẩn lắc lắc ngón tay, giọng mang theo trào phúng, nói: “Người không cần bận tâm hẩn, bức này yêu lực, đối Bạch đạo trưởng nói không chừng lại là việc nhỏ như con thỏ.”

“Thật sự?” Hẩn bán tín bán nghi trừng Ly Cảnh, đối phương một mặt vô tội nháy mắt mấy cái, nói: “Ta lúc nào đã lừa gạt người chưa?”

Cũng đúng, Ly Cảnh tính tình có chút ương ngạnh, ngược lại cũng đúng là vô lại vô sỉ tính tình thật, huống hồ y tại hoàng lăng bị nhốt lại nhiều năm như vậy, bản chất cũng còn là tương đối đơn thuần... Đi? Nam Cung Liễu vẫn còn có chút không nắm chắc được, lại hỏi lão tiều phu: “Yêu quái kia ở nơi nào, chúng ta đi thu nó tốt hơn sao.”

“Chuyện này...” Lão tiều phu chần chờ chốc lát, thở dài, nói: “Chỉ sợ sẽ làm trì hoãn hành trình của các vị, đêm qua yêu quái kia có tới một lần, hôm nay... Lão phu cũng không biết hấn khi nào trở lại.”

“Không sợ. Bần đạo liền chờ đợi ở đây, xem ai dám ở đây nghiệp chướng.” Bạch Thu Thụ hào khí can vãn mà vỗ bộ ngực, Nam Cung Liễu nhìn sắc trời, sơn vũ hạ xuống, thời gian càng ngày càng gần, thực sự làm lở không nổi, hấn bắt đầu do dự, Bạch Thu Thụ nhìn ra hấn tâm tư, nói: “Nam Cung đại ca, người không nên làm khó, ta cùng các người chỉ sợ yêu quái hại tính mạng của người, các người đã là hai bên tình nguyện, ta cũng có vẽ chướng mắt, liền như vậy sau khi từ biệt, ngày sau hữu duyên lại gặp.”

Ly Cảnh vỗ tay cười to, nói: “Tiểu đạo sĩ, hiếm thấy người sẽ nói vài câu tiếng người.”

“Người mới phải trong miệng chó phun không ra ngà voi!” Bạch Thu Thụ châm biếm lại, mắt thấy hai người liền muốn âm ỉ lên, Nam Cung Liễu cũng không đoái hoài tới tính toán câu kia “Hai bên tình nguyện”, lo lắng lo lắng mà nhìn Bạch Thu Thụ, nói: “Người áp sát là cái người học nghề... Ta thực sự không yên lòng...”

“Ai nha em gái người mau đi đi!” Bạch Thu Thụ ngoác miệng ra nói, đẩy hấn lên ngựa, nói: “Nam Cung đại ca người cũng là bởi vì loại này do dự thiếu quyết đoán tính tình, mới có thể bị tên kia quán lấy! Không có ta, trên đường bảo trọng!”

Dứt lời, hấn chỉ lo Nam Cung Liễu cố ý lưu lại cùng hấn, trước tiên nắm con lừa nhỏ cùng lão tiều phu tiến vào một gia đình, lại từ cửa thò đầu ra, xua xua tay như đuổi gà, kêu lên: “Đi mau đi mau, đừng ở đây gây trở ngại ta thay trời hành đạo.”

“Tiểu tử này thật muốn ăn đòn.” Ly Cảnh lăm bầm lâu bầu, đem Nam Cung tha lên lưng ngựa, lạnh lạnh mà nói: “Đi thôi, thiếu gia của ta, nhân gia người ta đều đuổi người.”

Nam Cung Liễu không khuyên được Bạch Thu Thụ, chấp tay nói tạm biệt, Ly Cảnh vung lên roi ngựa, con ngựa nghênh ngang rời đi.

Sau khi rời đi, lại cho tiểu đạo sĩ một cái ánh mắt không rõ ý nghĩa mỉm cười, phảng phất nói: Tiểu tử thú vị, cuối cùng cũng coi như đem người bỏ rơi.

+++++

Nhìn bóng người của bọn họ biến mất ở trong rừng rậm, Bạch Thu Thụ lưu luyến không rời mà đỏ mắt, thở dài, thấp giọng nói: “Bảo trọng, Nam Cung đại ca, tử yêu quái, sau này sẽ cùng người đấu một trận.”

Hấn mới nói xong, mưa lớn đổ ào ào, xối đến cả người ướt đẫm, Bạch Thu Thụ vội vã muốn chạy đến trong phòng tránh mưa, xoay người lại vừa nhìn, vừa mới còn phồn vinh náo nhiệt thôn trang, dĩ nhiên tưởng mộng cảnh giống nhau biến mất không còn tăm tích, dòng người nhốn nháo rộn ràng, cũng toàn bộ đều không thấy, trong núi rừng, chỉ có hấn một thân một mình cùng một đầu con lừa nhỏ làm bạn, tại mưa to bên trong núi rừng thê thê thăm thẳm.

Chuyện gì thế này!?

Bạch Thu Thụy vừa kinh vừa sợ, cúi đầu vừa nhìn, một đại con kiến từ bên chân trải qua, hướng cửa động leo xuống đi, mà mỗi con kiến trên lưng đều ôm theo một đồng bùn đất, để giữa nước mưa rớt động.

Một tia chớp ở chân trời lóe sáng, lập tức là sấm sét nổ vang, Bạch Thu Thụy lùi về sau một bước, nặng nề ngã ngồi tại một cái gốc cây thượng, cuối cùng đã rõ ràng rồi, nguyên lai mình bị Ly Cảnh kia tử yêu quái lừa, đồ vô liêm sỉ kia sẽ chỉ ở trước mặt Nam Cung đại ca trước mặt giả bộ đáng thương, lại tính kế lên người khác cái đồ nham hiểm độc ác!

Bị mưa táp vào người đến run lấy bầy, bị phần đan xen, Bạch Thu Thụy ôm lấy con lừa nhỏ, hướng trời giận dữ hét: “Tử yêu quái Ta thế phải chính chết nhà ngươi !!!”

Hô xong, nhìn chung quanh muốn tìm một cái sơn động tránh mưa, lại thấy một con tê tê dưới đất, khắp nơi toàn là kiến bò vào động nhỏ, hần giờ mới hiểu được này đó con kiến trong miệng yêu quái là vật gì, thôi vậy, ngược lại đã bị bỏ rơi, coi như làm một chút việc thiện đi, hần nhấc lên đuôi con tê tê, cười con lừa chạy ra mấy dặm, rốt cuộc tìm được sơn động mọc toàn cỏ dại, Bạch Thu Thụy há miệng run rẩy nắm con lừa nhỏ chui vào, đem con tê tê thả rơi, sau đó cởi áo ướt, ôm đầu gối than thở, lằm bằm lâu bầu đem yêu quái kia mắng đến cầu huyết lâm đầu.

5. Chương 5

Ly Cảnh vừa nghĩ tới Bạch Thu Thụy phát hiện chân tướng sắc mặt sẽ như thế nào, liền không nhịn được cười, hừ, muốn cùng ta đấu, ngươi còn non lắm đây!

Thị nữ rót cho y một chén rượu, bên cạnh là một mỹ nữ xinh đẹp đánh đàn xướng khúc, yêu hoàn đại gia thư thư phục phục hai chân bắt tẻo trên giường vừa uống rượu vừa nghe tiểu khúc, còn có hai mỹ nữ khác đang bóp chân cho y, nũng nịu mềm giọng, khiến người nghe xương cốt mềm đến có thể tan chảy.

Nam Cung Liễu cũng nghiêng dựa vào trên giường nhỏ, bất quá hần hiển nhiên không có tâm tư hưởng thụ, chỉ là cau mày nhìn mưa ngoài cửa sổ, lằm bằm nói: “Không biết lúc nào mưa mới dứt.”

Bọn họ cũng bởi vì nửa đường gặp mưa lớn mà không có cách nào đi tiếp, bất quá may là Ly Cảnh là yêu quái, tại thời điểm quan trọng lại có thể phát huy được tác dụng, gảy gảy ngón tay biến ra một tòa trạch viện để bọn họ ở lại nghỉ ngơi trú mưa, còn có rất nhiều mỹ nữ ở bên cạnh hầu hạ.

“Trời muốn ngươi dừng lại, mưa ngăn trở người đi đường, ngươi gấp cũng vô dụng.” Ly Cảnh hé miệng, để thị nữ bên cạnh đưa quả nho tới bên miệng, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta xem ngươi thực sự là lao lực quá độ, Liễu lại đây, ăn vài đi là tự ta lột cho ngươi đó, có được chút thời gian thì cứ huongr thụ nghỉ ngơi a, đến há miệng...”

Đưa tay xoa nhẹ hai môi Nam Cung Liễu, Ly Cảnh ngả ngón cười đùa nói: “Ái phi...”

Nam Cung Liễu suýt nữa bị một tiếng “Ái phi” làm cho nghẹn chết, bị Ly Cảnh vỗ phía sau lưng mới nuốt vào được một chút, nhấp ngụm trà thuận khí, gương mặt tuần tú ửng hồng, trừng Ly Cảnh, nói: “Người làm sao lại không đứng đắn như vậy, cái trò này học từ đâu?”

“Có cái gì hiếm thấy, ta chính là bị chôn tại hoàng lăng, có thể nào học được cái gì tốt đi?” Ly Cảnh dựa vào cạnh giường mềm, một đôi mắt phượng hơi nheo lại, trong lúc lơ đãng biểu lộ phong tình vạn chủng, đôi mắt hơi ẩm ướt trên mặt tràn ra tiểu ý câu hồn nở nụ cười, Nam Cung Liễu đầu tiên là sững sờ, phục hồi tinh thần sau lại đỏ cả mặt, ho khan vài tiếng, không được tự nhiên xoay mặt đi, thấp giọng trách mắng: “Người thu liễm một chút, yêu quái trong thiên hạ đều giống người dâm đảng như vậy sao.”

Ly Cảnh ý cười càng sâu, ngón tay vuốt ve gò má của hần, nói: “Người này tên ngọc, ngày hôm nay liền để người thấy rõ.”

Nói xong, hần vỗ vỗ tay, mười mấy vị mỹ nữ ngừng ca vũ, khuôn mặt tươi cười dịu dàng mà hướng Nam Cung Liễu chào đón, từng tiếng Nam Cung ca ca làm cho hần bên tai toả nhiệt, đám kia nữ tử từng cái từng cái mị nhãn như tơ, khuôn mặt xinh đẹp môi anh đào động lòng người, mà cả một vòng nữ nhân gầy có mập có nhưng ai lấy đều mang một vẻ đẹp riêng, thực sự là muôn hoa đua thắm, xuân sắc vô biên, Nam Cung Liễu hoa cả mắt, vừa then liền lúng túng, tay chân đều lúng túng không được tự nhiên mà hoảng hốt.

Ly Cảnh ở một bên nhìn hần bị chúng nữ vây lấy mặt đỏ tới mang tai, không khỏi cười ha ha, nhượng Nam Cung Liễu then quá hóa giận, kêu lên: “Ly Cảnh, người mau bảo các nàng lui ra... Nam nữ thụ thụ bất thân... A, không được sờ loạn!”

Trong nháy mắt, Nam Cung công tử bị đùa giỡn đến quần áo xốc xếch, cơ hồ muốn chạy trốn chết, những cô gái kia vừa mới còn từng người từng người đoan trang tao nhã, lại thoáng cái biến thành sắc quỷ mà loạn đả trên người hần, không chỉ có ở trên người hần sờ tới cọ đi, lại có mấy nữ tử kéo xiêm y của hần xuống, sống chết ôm lấy, hôn môi cọ xát, thân thể trắng như tuyết quần quýt dây dưa, nũng nịu liên tục.

Nam Cung xem mắt choáng váng, hần tuy rằng len lén liếc qua nhà hần lão đầu tư tàng đông cung đồ, nhưng xưa nay chưa thấy tận mắt tình sự bao giờ không ngờ lại dâm loạn đến nhường này, huống hồ trước mắt đều là mỹ nữ tuyệt sắc, hần một chàng thanh niên huyết khí phương cương, tuy rằng bị dạy một bụng nhân nghĩa đạo đức, nhưng trước mặt mỹ nhân xinh đẹp kia lại không đỡ nổi một kích, thân thể rất nhanh có phản ứng, khô nóng không chịu nổi.

“Ly, Ly Cảnh...” Hần miệng khô lưỡi khô, ngực đập bịch bịch, quay đầu nhìn Ly Cảnh, cầu khẩn nói: “Mau nói các nàng dừng lại, ta, ta nhìn không nổi nữa!”

Hần sống hai mươi hai năm, vẫn luôn không quên lễ nghĩa tác phong, quả thực là ôn hòa lễ độ quân tử khiêm tốn, mà hiện tại, hần cảm thấy được chính mình cũng sắp chịu không nổi, mà giống cầm thú mà nhào đến các nàng.

Ly Cảnh để chén rượu xuống, xoa xoa gò má vì xấu hổ mà hồng đến nóng hằm hạp, ngón tay cái nhẹ lên

vào giữa cánh môi hắn, thấp giọng nói: “Người không nhìn nổi cái gì? Xem thường các nàng sao? Vẫn là... muốn các nàng?”

Thần sắc như cười mà không cười khiến lòng người bủn run sợ một hồi, Nam Cung Trí Liễu bị Ly Cảnh thuận thế kéo vào trong lồng ngực, thân thể nóng hổi kề sát vào ngực y, nhẹ nhàng cọ, run giọng nói: “Ta cũng không biết... Chuyện này... Quá mất mặt.”

Ly Cảnh cười khê, nói: “Các người người phạm cũng thật là phiền phức, chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, còn muốn giữ cái gì thanh quy giới luật, nếu muốn liên như vậy làm, hà tất làm khổ chính mình?”

Yêu quái này thực sự là không biết xấu hổ, Nam Cung Liễu ngẩng đầu nhìn Ly Cảnh, nói: “Con người đều khác cầm thú, con người là quân tử, nếu không phải quân tử thì không đáng tồn tại.”

“Phi.” Ly Cảnh nhẹ giọng ném cho hắn một chữ, Nam Cung Liễu nuốt nước miếng một cái, nghĩ thầm không hổ là yêu hoàn tu luyện ngàn năm, bản chất xấu xa vẫn không đổi được.

Bất quá, tuy rằng dưới bụng đều là lửa nóng bốc lên, hắn vẫn cố gắng hướng Ly Cảnh muốn khuyên y một chút, vì vậy hít sâu một hơi, tận lực đem lửa nóng sắp xông đến đầu tận lực đè xuống, nhỏ giọng nói: “Người sao lại không nói đạo lý? Người nếu tu luyện thành người, chung quy phải tuân thủ chút lễ nghi mới phải... A!”

Hạ thể trưởng đến đau đớn bị một bàn tay nắm chặt, cách vài vóc nhẹ nhàng xoa, con người xanh sẫm không có hảo ý nhìn hắn, nói: “Ta thực sự là đánh giá thấp người, đều ngại thành như vậy còn có thể dài dòng văn tự nói nhảm nhiều như vậy, làm sao không nghĩ tới nhanh lên một chút giảm nhiệt?”

“Người... Yêu quái này...” Nam Cung Liễu một trận mê muội, hai tay tóm chặt lấy vai Ly Cảnh, eo nhuyển run đến lợi hại, hướng Ly Cảnh cong lên, vốn là nghiêng người dựa vào thân thể của y lại trượt xuống dưới, ngồi trên đùi Ly Cảnh, tư thế kia lại như chủ động cầu hoan quyến rũ, mất mặt đến cực điểm.

Cổ tình nam nhân độc ác còn muốn đùa cợt hắn, ngay lúc Nam Cung Liễu ôm lấy bả vai mình, đột nhiên ngừng động tác, cười nói: “Ta quân tử, lúc này không thể làm, người còn muốn làm sao?”

“Ân...” Nam Cung Liễu trong mắt rung rung vẩy một tầng hơi nước, hơi giãy dụa, đỏ mặt gật đầu, Ly Cảnh ngón tay nhẹ nhàng ma sát trên đỉnh dục vọng, lại hỏi: “Nơi đây mỹ nhân rất nhiều, người muốn người nào?”

Còn có thể muốn người nào? Có người ở đây nhìn chằm chằm, ta còn dám muốn ai? Nam Cung Liễu ủy khuất lườm hắn một cái, chủ động hôn lên đôi môi hắn, nói: “Ta muốn người không cần... Mỹ nhân...”

Này yêu dị tuyệt sắc dung mạo, so với một phòng kiều hoa càng mê hoặc tâm thần người, Nam Cung Liễu đầu vang lên ong ong, dưới sự khiêu khích Ly Cảnh, sớm đem lễ nghĩa liêm sỉ ném sạch sẽ sau đầu, chỉ nghĩ muốn bỏ đi lửa nóng trong lòng.

Ly Cảnh thoát nhìn rất hài lòng, tán thưởng mà hôn môi hân đầu lưỡi tiến vào khoang miệng quấn lấy đầu lưỡi hân mút lấy như muốn nuốt luôn hân vào bụng, một tay vịn eo hân, một cái tay khác dò vào trong quần áo, nắm lấy dục vọng đang gào thét đòi an ủi, da thịt đụng chạm, Nam Cung Liễu mẫn cảm run lên, hân mềm nhũn ngã vào trong ngực Ly Cảnh, tay chân run rẩy, thấp giọng nói: “Đừng... Có người đang nhìn...”

Dưới con mắt mọi người, hân cũng không phải mặt dày trình diễn một màn đông cung đồ sống a.

” Xấu hổ ?” Ly Cảnh cắn nhẹ vành tai của hân, trong giọng nói bao hàm mấy phần ôn nhu sủng nịch, nói: “Đã làm đến mức này rồi, người còn không buông xuống cái suy nghĩ nhàm chán kia?”

“A...!” Nam Cung Trĩ Liễu đỏ mắt trừng hân, hiện ra đặc biệt oan ức, Ly Cảnh khẽ gảy ngón tay, nói: “Các người đều hiện ra nguyên hình đi, chớ dọa chúng ta này vị quân tử.”

Nam Cung Liễu bị hân đùa giỡn xấu hổ muốn chui luôn xuống đất, quay đầu nhìn lại, những nữ tử xinh đẹp kiều mị đều hóa thành từng viên trân châu, lẳng lặng mà tán loạn trên mặt đất, hân ngạc nhiên nhìn Ly Cảnh, lúng ta lúng túng mà nói: “Người công phu cũng thật nhiều.”

Ly Cảnh cười khẩy nói: “Hầu hạ người, công phu càng nhiều.”

Nói, khép chặt ngón tay, lại xoa nắn phần thân đã ngẩng cao đầu của hân, Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy từng nơi ngón tay đụng chạm đến đều giống như hỏa mà nóng đến thiêu đốt, nhiệt hỏa phùng một cái bốc cháy, dọc theo bụng dưới bay lên, trên ngực lại một khoảng lạnh lẽo, cả người run rẩy liên tục, đỉnh khoái cảm ập đến làm hân cực hạn sung sướng, như mặt hồ bình lặng chợt gợn sóng nhỏ, cấp tốc lan tỏa đến toàn thân, làm cho hân hoa mắt mê mẩn.

Nam Cung Liễu ngồi trên đùi Ly Cảnh, áo bào mở rộng, tùy ý đối phương gặm cắn núm vú hồng hồng, hân nắm chặt cánh tay, Ly Cảnh bên tai hân phun ra khí tức nóng rực: “Chậm, chậm một chút... Phía dưới, phía dưới cũng muốn...”

Ly Cảnh nhìn hân khóe mắt là tầng hơi nước, trong ánh mắt tất cả đều là khiêu khích, câu dẫn người đến hồn phi phách tán, Nam Cung Liễu chìm trong bể dục lý trí đã tan mất từ lúc nào, không hề nén được tiếng rên rỉ tại trong phòng quanh quẩn, tình cờ còn kèm theo run rẩy cầu xin, triền miên lưu luyến, nhu tình vạn chủng.

Mấy ngày nay thực sự hân lao lực đến mệt mỏi, Ly Cảnh lau đi trên tay bạch trọc, đem cao trào qua đi, đem Nam Cung Liễu ôm đến trên giường, đắp kín mền trên người hân, ngón tay thương tiếc xoa xoa quàng thâm dưới mắt của hân.

Vừa vặn thừa dịp mưa kéo dài, làm cho hân hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Ly Cảnh ngồi ở bên giường ngấm khuôn mặt say ngủ của Nam Cung Liễu, tại lư hương bên cạnh đốt một chút đàn hương, sau đó lẳng lặng mà ngồi ở bên giường nhìn mưa rơi.

Lúc mới đầu quần lấy Nam Cung Liễu, chỉ là muốn đùa bốn cái tên ngọc này một chút, nhưng là mấy ngày ngắn ngủi ở chung, hắn phát hiện mình tâm mềm mại rất nhiều, chợt bắt đầu không nhận được liên quan tâm đến phạm nhân kia muốn hắn lúc nào cũng vui vẻ.

Vốn là cổ ngọc vô tâm vô tình, tại tử lăng mai táng để vương u ám lạnh lẽo cả ngàn năm, tại thời điểm vừa ra ngoài được, đối với hồng trần này một chút quan tâm cũng không có, chỉ là nhất thời vui đùa, mới quần lấy Nam Cung Liễu, nghĩ muốn bớt buồn chán một chút tạm hoãn sự muốn đi gây sóng gió nhân gian một hồi, không nghĩ tới tiểu tử này từng chút một chiếm lấy trái tim của chính mình, khiến Ly Cảnh dọc theo đường đi vứt bỏ vô số ý niệm tà ác muốn làm, yên phân muốn cùng hắn ở bên nhau, không tranh với đời.

Tính tính bình thường ôn hòa nhưng thỉnh thoảng với y cũng sẽ tỏ ra hung hăng đến đáng yêu, đầu óc cũng không thông minh, trong bụng toàn một đống đạo lý lễ giáo nam nhân, tuy rằng khuôn mặt cũng coi như thanh tú, bất quá so với bản thân vẫn cách xa cả một trời, Ly Cảnh nhũm mày, nỗ lực suy tư: Chính mình đến tột cùng coi trọng hắn điểm nào?

Nghĩ đến hắn tại trong rừng cây chỉ trích mình lạnh lùng hạ sát thủ, Ly Cảnh không nhận được khe mỉm cười, hắn ở trong hoàng lăng bị nhốt lâu như vậy mà so với Nam Cung Liễu còn có vài phần hiểu biết hơn, đến tột cùng là ai thả đồ ngọc này ra ngoài lang bạt, không sợ hắn chết tha hương sao?

Nếu như nói Nam Cung Liễu vì bảo vệ Bạch Thu Thủy mà ôm nỗi hận đáp ứng bị hắn “Thải bỏ”, khiến Ly Cảnh có chút xúc động, lúc y bị cầu huyết dính vào người, nhất thời không thể làm gì được mà Nam Cung Liễu kiên quyết không chịu đem chính mình giao cho đạo sĩ kia, Ly Cảnh chỉ cảm thấy trong nháy mắt, lồng ngực của y dâng lên ồ ồ ấm áp, dị thường ôn nhu, làm cho trái tim khối ngọc thạch đóng băng ngàn năm, lần đầu cảm nhận được nhiệt độ ôn nhu mà xa lạ, làm cho y đối Nam Cung Liễu sinh ra cảm giác không muốn xa rời, ở bên hắn càng lâu, càng không nỡ rời đi.

Ly Cảnh ngồi trở lại bên giường, đùa bốn sợi tóc mềm mại trên ngực đối phương, khéo môi câu lên một nụ cười tà mị.

Ngược lại gia hỏa này nhất gan lòng dạ lại đơn giản không có chút dũng khí phản kháng lại y, cũng không nhần tâm tại thời điểm y giả bộ đáng thương vứt bỏ, càng sẽ không biết, thải bỏ chỉ là cái cớ, y là ngọc thạch yêu, căn bản không cần như yêu hồ mê hoặc người hút người tình khí để tu hành.

Bất quá, làm cho hắn ở trên giường vừa sợ sệt lại trầm mê, cũng là một loại hiếm có tình thú vị, Ly Cảnh ý đồ xấu mà nghĩ, giờ khắc này vẫn không có dự định nói ra.

Ngủ một giấc đến trời tối, Nam Cung Liễu mới thỏa mãn mà tỉnh lại, nhìn thấy bên ngoài giường ánh nến chập chờn, ngoài cửa sổ vẫn là mưa gió rả rích, Ly Cảnh một tay chống quai hàm, ngồi ở bên cạnh bàn gần người.

Cho dù là một mặt ngọc hề hề, vẫn là phong thần tuấn mỹ, không gì tả nổi, Nam Cung Liễu liền không nhận được nhìn sững sờ, mãi đến tận lúc Ly Cảnh quay mỉm cười nhìn hắn, hắn mới đột nhiên thanh tỉnh, làm bộ hắng giọng một cái, đang muốn nói gì đó, đột nhiên ngửi được nhàn nhạt đàn hương, Nam Cung Liễu nhũm mày, nói: “Đàn hương chính là đồ vật trần tà người cũng dám dùng?”

Ly Cảnh cười ha ha, nói: “Bất quá là đối phó với tiểu yêu tinh thôi, kia có thể trấn được ta sao?”

Nam Cung Trĩ Liễu cũng cười, ranh mãnh chớp chớp mắt, nói: “Vậy, người bị máu chó đen đè ép đến thâm là ai a?”

Ly Cảnh sắc mặt thay đổi, vừa tức giận vừa xấu hổ, đi tới đem hân hôn đến không thở nổi, mới bình tĩnh lại mà thả hân ra, nói: “Ta chỉ là nhất thời không cẩn thận mới mắc mưu, đừng nhắc chuyện mất mặt kia nữa.”

Dù là ai đều xấu hổ đến không chịu nổi, người bình thường then thùng một chút còn chưa tính, nhưng mà đối với Ly Cảnh tâm cao khí ngạo, quả thực là y cả người ngọc bích xinh đẹp không chỗ ti vết, người nào nhìn thấy cũng phải khen ngợi tán thưởng một hồi.

Bất quá vừa nghĩ tới Bạch Thu Thủy tiểu tử kia khẳng định chính là bị lạc trong núi sâu kêu khổ thấu trời, trong lòng hân liền sáng khoái cực kì, có thù tất báo, tạm thời tính hòa nhau đi.

Nam Cung Liễu không nhịn được cười lớn, cho dù bị trừng vài lần cũng không ngừng được, Ly Cảnh lâu bầu một tiếng, đem hân kéo đến, làm quần áo đối phương lộn xộn một hồi, lại đem tóc dài trên vai hân kéo lên, cuối cùng tại Nam Cung Liễu trên gáy khê gầy một chút, hừ nói: “Tuổi của ngươi ngay cả ta số lẻ cũng chưa tới, còn dám chế nhạo ta?”

“Không dám, không dám.” Nam Cung Liễu lắc đầu liên tục, chậm rãi xoay người, nhìn bên ngoài gió thổi mưa sầm, hân một mặt vẻ lo âu, tự nhủ: “Mưa này không biết tới khi nào mới tạnh, sai lầm: bỏ lỡ thời gian lâu như vậy sẽ không tốt.”

Ly Cảnh đặt hân ngồi vào bên cạnh bàn, dặn dò thị nữ bày cơm, Nam Cung Liễu đã gặp các nàng, không tự chủ được nhớ tới buổi chiều dâm loạn, thoáng chốc gương mặt tuần tú đỏ bừng, lúng túng đến không nhắc nổi đầu lên.

Cho dù biết rõ các nàng là trần châu biến thành, nhưng là mấy cái tiểu sanh sanh đại cô nương trước mặt hân cứ đi tới đi lui, hoàn bội đình đương, phấn hương lan tràn, từng người đều tựa thiên tiên, nhượng Nam Cung Liễu không nhịn được ngừng thở, tay chân luống cuống.

Ly Cảnh toàn bộ thu trong mắt, lập tức mặt trầm như nước, đem bát đĩa nhét vào trong tay hân, trầm giọng nói: “Ăn cơm, nhìn chăm chăm ngực nữ nhân có gì hảo.”

“Ta không... Ngươi đừng có nghĩ bật?” Nam Cung Trĩ Liễu đỏ mặt tranh luận, bất quá hân cũng không hi vọng gia hỏa không nói lí lẽ này đột nhiên thông suốt, hơn nữa chính mình lại miệng lưỡi vụng về khẳng định cũng không nói lại nổi cái tên mồm mép vô lại y, cho nên vẫn là im lặng mặc kệ kia phát điên đi, trước tiên no bụng là quan trọng nhất a.

Ly Cảnh vung tay lên ý cho thị nữ lui ra, ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Liễu, gấp một miếng da cá giòn cho hân, liền rót chén rượu bừng lên uống, ôn nhu nói: “Trong núi hàn khí nhiều, uống vài chén cho ấm áp

thân thể.”

Nam Cung Liễu đưa suất nữa tuột khỏi tay, một cái đùi vịt rơi đến cháo trước mặt, hắn cơ hồ là thụ sủng nhược kinh mà nhìn Ly Cảnh, chà chà lắc đầu, nói: “Vô sự lấy lòng, đang yên đang lành, người lại có ý định quỳ quái gì nữa?”

Hắn còn chưa quên thời điểm tên kia quần lấy hắn đâu, tu hú chiếm tổ chim khách, gây sức ép với hắn trên giường liền thôi đi, còn đem chính mình còn trần truồng vứt trên mặt đất, cứ như vậy ngán ngủ mấy ngày bị hành đến sắp điên, làm sao lập tức lại thay đổi ngay thái độ rồi?

Ly Cảnh đầy mặt mắt hừng nhìn hắn chăm chăm, nói: “Người người này lòng nghi ngờ quá sâu, ta khi nào hại người chứ?”

Ban đêm quần lấy chính mình thả bỏ còn không gọi hại người? Nam Cung Liễu hừ lạnh một tiếng, mặc kệ hắn, tiếp tục ăn cơm, Ly Cảnh ăn một bụng dấm chua, mặt nhăn mày nhó mà ngồi bên cạnh, làm cho Nam Cung Liễu ăn nuốt cũng không trôi, động mấy đĩa qua loa liền nói no rồi.

Thị nữ trước tới thu thập chén bàn bát, lẳng lặng mà lui ra, Nam Cung Liễu nhìn Ly Cảnh bất mãn đáng vẻ không vui, tâm liền mềm nhũn, rót chén trà đưa tới trước mặt y, nói: “Người tuổi cũng không nhỏ, làm sao vẫn như tiểu hài tử giống nhau như vậy, động một chút là như vậy âm dương quái khí giận dữ.”

Nghe giọng nói đầy sủng nịch của Nam Cung tâm y liền mềm xuống, Ly Cảnh bưng lên cái giá, vỗ vỗ lên đùi mình, vô lại mà yêu cầu: “Lại đây ngồi xuống.”

Nam Cung Liễu tay run một cái, nước trà cũng vì động tác của hắn mà đổ mất một nửa ra ngoài, thở dài, nói: “Trì hoãn nửa ngày hành trình, ta đã gấp đến độ không biết làm thế nào mới tốt, người còn có tâm trên đùa ta?”

“Người vội vàng đi đâu thai sao?” Ly Cảnh tức giận nói, lười biếng đứng dậy, lấy đi cốc trà trên tay hắn, sau đó không để ý Nam Cung Liễu giãy dụa, vẫn cứ đem hắn ôm ngồi ở bên cửa sổ, cầm chống lại trên vai hắn, thấp giọng nói: “Người thật ấm, ôm thật thoải mái.”

Nam Cung Liễu không ngăn nổi hắn vô lại, đơn giản một tay vòng qua cổ Ly Cảnh, điều chỉnh cái tư thế, đem Ly Cảnh làm cái tấm dự, sau lại nhìn bên ngoài mưa vẫn không có dấu hiệu tạnh mà than thở.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng mà ngồi một hồi, lại tại thời điểm Nam Cung Liễu sắp ngủ, Ly Cảnh đột nhiên hỏi: “Người đi vội như vậy, đến tột cùng có chuyện gì quan trọng?”

Chuyện này... Nam Cung Liễu chần chờ liếc mắt nhìn hắn, đáp: “Chuyện trong giang hồ, người không biết.”

Ly Cảnh nhú nhú mày, gấp ôm chặt lấy hắn: “Người không chịu nói, ta làm sao mà hiểu?”

Nam Cung Liễu gãi gãi đầu, không biết vì sao lại nói thế, thấy tên này không buông tha muốn hỏi rõ, hẳn do dự một chút, ấp úng mà nói: “Người cùng ta bèo nước gặp nhau, nhận thức hoàn chưa được mấy ngày, việc này tối mật, ta có thể nào... Ta có thể nào... Tù tù tiện tiện tiết lộ ra ngoài...”

Hắn càng nói càng không có sức, đến cuối cùng căn bản không dám cùng Ly Cảnh đối diện, chột dạ cúi đầu, Ly Cảnh môi mỏng khẽ mím môi, chỉ tay nhắc lên cằm của hắn, tức giận nói: “Người cùng ta quan hệ không nhỏ, cần ta tái chứng minh một lần?”

“Không cần.” Nam Cung Trĩ Liễu đẩy tay của hắn ra, nhỏ giọng oán trách mà nói: “Hiện tại người muốn thả bỏ ta tình khí, tự nhiên quần lầy ta không tha, đợi đến... đến... thời điểm người không dùng tới ta, lại trên giang hồ phát tán dấy lên thị phi, ta như thế nào ngăn được?”

Ly Cảnh bị mấy câu nói này của hắn tức giận đến giận sôi lên, hận không thể nuốt hắn, tiểu tử ngốc này đến tột cùng đem mình nghĩ là cái dạng gì?

“Người đừng nằm mộng.” Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Trừ phi người chết, bằng không đời này cũng đừng nghĩ chạy khỏi lòng bàn tay của ta.”

Âm điệu lạnh lùng nghiêm nghị âm trầm làm cho hắn cả người run lên, vốn nên là tức giận, trong lồng ngực lại không hiểu sao lại có chút tư vị ngọt, Nam Cung Liễu tim đập đến muốn điên rồi, cảm thấy được chính mình đúng là điên, thậm chí có chút mong đợi cả đời bị yêu quái này thật chặt nắm lấy không buông tay.

Hắn từ nhỏ tư chất bình thường, đi tới chỗ nào cũng đều chỉ làm nên cho đại ca, tính cách liên âm áp trì độ, ở nhà hoàn toàn là có cũng được mà không có cũng được, thường thường bị người trong lúc vô tình xem nhẹ, thậm chí có người còn quên mất Nam Cung gia còn có nhị công tử, làm hắn rất khó chịu, người cha trọng sĩ diện của hắn lại càng không coi trọng hắn mà xem nhẹ.

Dùng địa vị Nam Cung gia trên giang hồ, trưởng tử một mình chống đỡ một phương, luôn được tán dương ca tụng, con thứ lại không có tiếng tăm gì, tầm thường bình thường, người khác đều lười chú ý đến hắn, mà Nam Cung Liễu từ nhỏ sống trong nhà yêu cầu cao cũng vô cùng bất đắc dĩ, luôn nghe được câu nói “Thôi thôi, may là còn có Đại thiếu gia.” Thực sự đã đề nén vô cùng, hiếm thấy có người chịu như vậy chăm chú nhìn hắn, làm cho hắn trong lúc nhất thời khó có thể tin.

Coi như là tên kia có chút ý đồ với hắn, coi như đối phương chấp nhất chỉ là nhất thời hứng khởi, Nam Cung Liễu cũng không nhận được vui vẻ, đối diện con người xanh sẫm mỹ lệ của Ly Cảnh, hắn râm rì nửa ngày, nhỏ giọng hỏi: “Người... Người dám phát thệ sao? Nếu như người làm ra chuyện có lỗi với ta hay lừa ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Có cái gì không dám?” Ly Cảnh từ trong lỗ mũi hừ ra đến, nắm cằm của hắn, nói: “Nếu có một ngày ta lừa người, Ly Cảnh ta trời tru đất diệt tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.”

6. Chương 6

Năm xưa trên đỉnh núi phía xa, ban ngày hiện ra tiên cảnh của Bích Lan cung. Ẩn sau mây mù trắng xóa lượn lờ, giống như cảnh trong mộng vừa hiện ra.

Bích Lan cung, là nơi vô cùng bí ẩn, ẩn sâu trong núi, sơn đạo uốn lượn, địa thế hiểm trở, ở dưới chân núi vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy lầu các ẩn hiện sau sương mù, nhưng dù có men theo phương hướng kia đi lên, lại chỉ thấy núi rừng cây cối xanh biếc, trong giang hồ Bích Lan Cung nổi tiếng về luyện ám khí, sâu trong núi trùng trùng điệp điệp ẩn dấu giày đặc những cơ quan cùng mật đạo, thật sự là thần bí khó lường.

Truy hồn đạo, vô ảnh thần châm, kéo sấu kết... Mỗi một kiện ám khí vào giang hồ, đều sẽ dấy lên một cơn sóng to gió lớn, không biết bao nhiêu người đối Bích Lan cung hận thấu xương, cũng không biết bao nhiêu người đã từng bước vào tiên cảnh trong mây ẩn trong núi, phát thệ muốn san bằng Bích Lan cung, nhưng mà đều là bại trận, cầm hận mà trở về.

Tuy rằng luyện là ám khí giết người, Bích Lan cung chủ Ly Tạm lại có nguyên tắc làm người thật khó hiểu: Nếu không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thương tổn tính mạng người khác.

So với lên tự mình động thủ, nhiệm một thân huyết tinh, hấn càng thích làm người đứng xem, đứng ở trên cao nhìn hồng trần, xem thế nhân đánh đánh giết giết, thản nhiên tự vui mừng.

Cho nên cho dù có người tùy tiện xâm phạm, Bích Lan cung chủ cũng chỉ là đem người bắt đùa giỡn một phen, chơi chán lại đem trục xuất khỏi đại môn thôi.

Ly Tạm bề ngoài ôn nhu thân thiện, giọng nói chuyện nhẹ nhàng ôn hòa, tướng mạo cũng khá là tuấn mỹ tao nhã, những người đã từng gặp qua hấn không người nào là không khen ngợi cảm thán: Không ai nghĩ tới những hung khí độc ác kia, lại là xuất ra từ trong tay con người ôn nhã thông dong, nam nhân không màng thế sự ấy.

Đáng tiếc hấn tuy rằng bề ngoài nhu hòa, tính cách lại kiêu căng cuồng ngạo, tùy ý mà đem tôn nghiêm của kẻ khác đạp nát dưới chân, hấn biết rõ những nhân sĩ giang hồ kia cam tâm tình nguyện chết trong Bích Lan Cung cũng không muốn nhấn nhục mà chạy trốn chết, nhưng là hấn lại cố tình để bọn họ sống sót, chịu đủ sự cười chê chế nhạo mà bộ mặt mất hết, sau đó cứ vậy uất nghẹn mà đi gặp lão Diêm Vương.

Ngần ấy nhục nhã, so với cái chết càng còn khổ sở hơn.

Sau khi Ly Tạm kế nhiệm, ngăn ngủi mấy năm, Bích Lan cung đã có vô số cừu gia, rốt cục tại mười lăm năm trước, trong một buổi tối người ta nghe đến mà mặt biến sắc, một tổ chức sát thủ điều khiển kiếm môn theo dõi Bích Lan cung, liên hợp đông phái cừu gia, dùng thiên la địa võng vây quét tàn sát Bích Lan Cung.

Bích Lan cung không ứng phó kịp, cơ hồ bị tắm máu trong một buổi tối, Ly Tạm bị thương nặng rút xuống vách núi, thi thể không tìm được.

Lúc đó, Nam Cung gia, Giang Nam Hoa gia, Hoài Nam Sở gia đều xuất thủ cứu giúp, nhưng đáng tiếc lúc này đã muộn, chỉ cứu được hài tử 5 tuổi là con trai của Cung Chủ Ly Tạm—— Ly Ánh Chu.

Bích Lan cung trăm năm cơ nghiệp hủy hoại trong một ngày, mọi người khiếp sợ, ba vị đương gia ba nhà lúc đó đứng ra làm chủ, đem tín vật Thương Long khóa của Bích Lan cung cung chủ tách ra thành bốn khối, Tam gia cất giấu một khối, còn có một miếng giao cho Ly Ánh Chu bên người bảo tồn, đợi đến hần tiếp nhận Bích Lan cung cung chủ thời điểm, lại đem bốn tấm lệnh bài hợp lại làm một.

Chuyện này chỉ có mấy người trong cuộc là biết bí mật này, Nam Cung Liễu lúc đó bảy tuổi, nhớ tới cha hần từ Bích Lan cung trở về đối với chuyện này giữ kín như bưng, sau đó Ly Ánh Chu được gửi nuôi tại Sở gia, hần mới nhận thức Ly Ánh Chu.

“Sở đại thúc đối Ánh Chu coi như con đẻ, ta vốn cho là hần sẽ ở Sở gia trưởng thành, không nghĩ tới hần mười tuổi năm ấy, vẫn là bị quản gia đón trở về Bích Lan cung.”

Nam Cung Liễu thở dài, “Kỳ thực, nếu như có thể bỏ xuống ân oán trong quá khứ, lưu lại Hoài Nam cũng không có gì là không tốt, nhưng đáng tiếc hần dù sao cũng là nhi tử của Ly Tạm.”

Tính tình lại cũng không khác gì cha hần, luôn muốn báo thù cho cha, hần là nhi tử, làm sao dễ dàng bỏ qua cho thù diệt môn đây?

Lúc đó Tam gia hiệp định, đem việc này chôn sâu trong lòng, lặng thinh không đề cập tới, đợi đến thời điểm Ly Ánh Chu thành niên, sẽ đem Thương Long khóa ngọc bội ngọc về với chủ, hợp lại ngọc bài, đưa Ly Ánh Chu lên làm cung chủ Bích Lan Cung.

“Kỳ thực, dùng thế lực Bích Lan cung, lại có nhiều thủ hạ cùng tai mắt trên giang hồ như vậy, dù muốn tiêu diệt bọn họ cũng không đến mức bị diệt môn như vậy.”

Nam Cung Liễu vỗ về hộp gỗ, lắc đầu than nhẹ, Ly Cảnh đem tay hần bắt lại, đem hộp gỗ kia ném lại trong bao quần áo, hỏi: “Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người đừng thừa nước đục thả câu.”

Yêu quái này, nhẫn nại kém đến khiến người đau đầu a, Nam Cung Liễu bất đắc dĩ nhìn hần, nói: “Ngoại trừ Ly Tạm tiền bối tính cách bên ngoài khác hần với người thường, chỗ chết người nhất chính là hai mươi năm trước, hần làm một việc trái với nguyên tắc của mình.”

Ấn theo quy củ giang hồ, Bích Lan cung làm ra ám khí vô luận bán cho bang phái hoặc cá nhân, đều không được tiết lộ thân phận của đối phương, Ly Tạm coi như bị vô số người giang hồ hận đến nghiến răng, nhưng chưa bao giờ chân chính tham dự qua giang hồ phân tranh, mọi người mặc dù kiêng kỵ hần làm ra ám khí, sợ nhất vẫn là những ám khí thần bí xuất từ Bích Lan cung.

Nhưng mà hai mươi năm trước, hần đắc ý tác phẩm “Chấn Minh bảo đao” bị Trường Giang Xích long mua đi, vốn là ngân phiếu hai bên đã thỏa thuận xong, buôn bán đã thành, không nghĩ tới không lâu sau, Ly Tạm lại tự mình xông vào Xích long tổng đà, huyết tẩy Xích Long môn không còn một ai sống sót, “Chấn

Minh bảo đao” từ đây không rõ tung tích.

Không ai biết lý do là gì, cho dù biết, Xích long đến một người sống cũng không còn, cũng không còn ai biết được lý do trong đó.

Lúc đó giang hồ nổi sóng, người người bất an, một sợ Ly Tạm tiết lộ thân phận người mua, hai sợ người kia như đối phó họ giống như Xích long, đem bọn họ từng người giết tới, trong lúc nhất thời, Bích Lan cung thanh hiển hách, trăm năm cơ nghiệp bị hủy trong một ngày.

Nhưng mà sau lần huyết tẩy kia, Ly Tạm lại biến mất vô tung vô tích, nhiều năm như vậy, lại chưa từng xuất hiện lại.

Phá đi quy củ Bích Lan cung, làm đến như vậy thật là tự làm hại mình, huống hồ Ly Tạm tính cách quý dị, hỉ nộ vô thường, vô số người muốn diệt trừ hắn mới yên lòng, mưu đồ đã lâu, nhẫn nại nhiều năm, rốt cục vào một ngày mười lăm năm trước quyết tử huyết tẩy Bích Lan Cung.

Mặc dù không có tự mình trải qua, Nam Cung Liễu nghe trưởng bối nói về tình cảnh năm đó không nén nổi mà khiếp sợ cùng kinh hãi, nhưng đáng tiếc Bích Lan cung bao nhiêu năm cơ nghiệp, liền chỉ còn có một mình Ly Ánh Chu.

“Ồ? Hắn lớn lên như thế nào?” Ly Cảnh chưa xót hỏi, nghĩ thầm trải qua nhiều năm như vậy, Nam Cung Liễu còn không tiếc vì người kia trèo non lội suối, thực sự làm cho người phụ quân này lo lắng đề phòng.

Bất quá câu nói này của y nghe vào trong tai Nam Cung Trĩ Liễu, liền biến thành một tư vị khác —— cái này háo sắc gia hỏa, tới chỗ nào đều nhớ mãi không quên người khác tướng mạo như thế nào, trong lòng hắn không khỏi có chút chua xót, đáp: “Năm ấy hắn mới năm tuổi, tuần tú trắng nõn, Ly Tạm tiền bối trên giang hồ nổi danh mỹ nam tử, hiện tại Ánh Chu vừa tròn hai mươi, dung mạo tất nhiên càng hơn một bậc, bất quá người cũng đừng có ý đồ với hắn, vạn nhất bị thủ hạ Bích Lan cung nghe được dùng ám khí đã chết, người dù có là lão yêu ngàn năm cũng chưa chắc chạy đi nổi.”

Ly Cảnh xì cười một tiếng, như là nhìn thấu tâm tư hắn, nói: “Người yên tâm, ta cũng không phải kẻ yêu thích trêu hoa ghẹo nguyệt a.”

Nam Cung Liễu đỏ mặt, giấu đầu hử đuôi cuối cùng thấp khụ một tiếng, quay lại đề tài chính: “Mười sáu tháng bảy là sinh nhật hai mươi tuổi của hắn, cũng là thời điểm hắn chính thức kế thừa Bích Lan cung, ta gấp rút lên đường như vậy, chính là mong trước lúc đó chạy tới, đem tín vật giao trả lại hắn.”

Không nhìn ra Nam Cung Liễu này lá gan không lớn, tư chất cũng kém cỏi, nhưng là người thủ tín, Ly Cảnh vỗ về cảm, cau mày nói: “Người nhà người sao dám thả người đi như vậy, võ công của người kém đến đáng thương, ngàn dặm bôn ba, lại là chuyện nguy hiểm đến như vậy, rõ ràng là tự đi tìm chết?”

“Người nói cái gì đó!?” Nam Cung Liễu quát khê một tiếng, sắc mặt có chút đen lại, giả vờ buông lỏng nói: “Gia phụ tuổi tác đã cao, ta thường ngày cũng không giúp được gì, lần này là ta xung phong nhận việc,

muốn vì phụ thân phân ưu giải phiền một chút.”

“Tiểu tử ngốc!” Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng, “Chuyện nguy hiểm như vậy để người không hiểu gì về giang hồ đi làm, rõ ràng cho thấy là con tốt chết thay, chỉ có người tên ngu ngốc còn vui vẻ cho là thật.”

“Người câm miệng!” Nam Cung Liễu nhảy khỏi ngực của y, tức giận mà nhìn y chăm chăm, nói: “Người không được nói bậy về người nhà ta!”

Là thật không hiểu hay chỉ là lừa mình dối người mà lảng tránh sự thực?

Nam Cung Liễu còn nhớ phụ thân thời điểm nhận thiệp mời Bích Lan cung, một đêm không ngủ, nhìn tấm thiệp kia than thở, trầm ngâm lắm lắm chỉ có một câu nói: Sự tới, cũng không thể tránh được.

Một phần tư Thương Long khóa kia, lại như củ khoai lang nóng bỏng tay, tại Nam Cung quý phủ ẩn sâu mười lăm năm, hiện tại, cuối cùng cũng thời điểm tới vật quy nguyên chủ.

Nhưng là, làm sao đưa đến?

Biết rõ chuyện này hung hiểm khó dò, biết rõ phía trước là đầm rồng hang hổ, song lời hứa đáng giá nghìn vàng, Thương Long khóa lại là tín vật đại trọng yếu, không dám dễ dàng giao phó người khác, cho nên tại thời điểm phụ thân do dự, Nam Cung Liễu lại tự đề cử mình, ôm lấy khó khăn lần này.

Nam Cung gia ở trên giang hồ thanh danh hiển hách, lại sinh ra kẻ vô dụng như hần, đã là gia môn bất hạnh rồi đi, như vậy lần này, liền để hần ít nhất tận một ít sức mọn, báo đáp ơn nuôi dưỡng hai mươi hai năm của Nam Cung gia đi.

Nam Cung Liễu cúi đầu, che đậy bi thương trong mắt, hần còn nhớ rõ thời điểm hần muốn đi nhận lấy miếng khoai lang bỏng chết người kia, phụ thân lại như là trút đi được một gánh nặng.

Hần là con thứ, mẫu thân qua đời sớm, hần lại tầm thường vô vị như vậy, luôn luôn không được phụ thân sủng ái, cùng huynh trưởng quan hệ cũng là lãnh lãnh đạm đạm xa cách, quanh năm suốt tháng cũng không thể nói được mấy câu.

Cùng với nói hần là Nam Cung gia Nhị thiếu gia, hần càng giống như kẻ boe đi của Nam Cung gia, tùy ý được gửi nuôi ở bên ngoài.

Đại ca chính là viên minh châu hào quang tuyệt mỹ, mà hần lại chỉ là một viên đá ven đường, dù có như thế nào cũng tốt, nếu có thể bảo vệ Nam Cung gia, dù có mất mạng, cũng không có gì đáng giá tiếc hận.

Cho nên, lần này xuất hành, hần cũng không có cảm thấy khổ sở chút nào, trái lại còn cảm thấy được giải thoát, vô luận đối với mình, hay là Nam Cung gia mà nói, đều là giải thoát.

Ly Cảnh thu hồi thần sắc chằm chọc khiêu khích, đưa tay ôm lấy hấn, Nam Cung Liễu hai má dựa vào bờ vai y, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên người y, trêu nói: “Không nghĩ tới trên đường còn gặp được chuyện tốt, phong lưu một hồi, thực sự là niềm vui bất ngờ.” (Ta nghĩ tới cún nhỏ J)

“Phùng má giả làm người mập.” Ly Cảnh cười nhẹ một tiếng, tỉ mỉ hôn lên thái dương hấn, ngực mạn thượng mấy phần chua xót, nghĩ thầm tiểu tử đáng thương cha không muốn nương không cần này, may là gặp được lão tử, bằng không đã sớm biến thành cô hồn dã quỷ rồi, đúng là một đoạn anh hùng cứu mỹ nam đi. (Bây giờ ta biết Ly Cảnh hấn bị ảo tưởng sức mạnh không còn thuốc chữa rồi.)

“Yên tâm.” Ly Cảnh ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp hiếm có lúc bày ra thần sắc nghiêm túc, nói: “Sau này, ta sẽ yêu thương người, bên cạnh bảo vệ người.”

Nam Cung Liễu xấu hổ đến vành tai đỏ hồng, da dẻ nổi lên thật nhỏ run rẩy, lúng ta lúng túng mà nói: “Đừng... Đừng nói như vậy, thật kì lạ...”

Thái độ thân mật sủng ái như vậy, làm cho hấn khắp toàn thân cũng không được tự nhiên, thật giống đem một hòn đá nhỏ tầm thường nạm thành ngọc sức hào hoa phú quý như vậy, làm đầu óc hấn loạn choáng váng, cơ hồ quên mất chính mình chỉ là một hòn đá vô dụng.

Tên yêu quái này lại nghĩ ra chiêu mới để khi dễ mình sao? Nam Cung Liễu trong ngực một trận nóng bỏng, vừa cảm thấy ngọt ngào cùng ấm áp lại vừa cảm thấy bất an, muốn tránh ra khỏi ngực của y, thân thể lại mềm nhũn không làm gì được.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai coi trọng hấn như vậy, nghiêm túc như vậy lại đối xử với hấn thật ôn nhu, như thế... sủng hấn, Nam Cung Liễu mặt càng đỏ hơn, chỉ muốn tìm một cái hố nhỏ mà chui xuống.

Hấn kỳ quái mà dựa vào Ly Cảnh trong lồng ngực, nhỏ giọng hỏi: “Người đến tốt cùng coi trọng ta điểm nào?”

Yêu quái này pháp lực cao cường, sinh ra lại xinh đẹp như vậy, chỉ cần hấn muốn, mỹ nhân dạng nào cũng đều có thể thu vào tay, tại sao lại chấp nhất với hạng người bình thường như mình đến vậy?

Ly Cảnh con người xanh sẫm nhu tình chân thành, một tay xoa gò má của hấn (.= ta nói chứ sao lại dịch Nam Cung Liễu thành nàng vậy), cười nói: “Củ cải xanh cũng có người yêu, ta tự nhận thập toàn thập mỹ, nhưng đáng tiếc ánh mắt không quá tốt, liền tiện tay nuốt được người.” (iêm thê là trong bản conner của iêm là “củ cải xanh” a *khóc ròng* thiên a người xem có liên quan sao?)

Bầu không khí kiều diễm đa tình bị y phá hoại hầu như không còn, Nam Cung Liễu có chút thẹn quá hóa giận, trừng Ly Cảnh liếc mắt một cái, quay đầu xem ngoài cửa sổ mưa đã tạnh, ánh trăng mờ lung, hấn cau mày, có chút hơi khó nói: “Lại trễ mất một ngày, đáng lẽ cần phải đi suốt đêm, nhưng là đêm đường gồ ghề khó đi, trong núi lại tránh không khỏi có mãnh thú qua lại...”

Ly Cảnh nhìn dáng vẻ khổ sở của hấn, thân thủ gỡ xuống trâm gài tóc trên đầu hấn, mặc cho những lọn

tóc đen dài mềm mại tán lác xuống vai lưng hần, Ly Cảnh không để ý tới Nam Cung Liễu giãy dựa kháng nghị, sờ soạng mái tóc của hần, nói: “Ban đêm tự nhiên là phải hảo hảo nghỉ ngơi, ta cũng không muốn chúng ta như kẻ ngốc ban đêm trong rừng mất phương hướng mà loạn tìm đường.”

“Người đồ ngốc này đúng nói chuyện xui xẻo như vậy.” Nam Cung Liễu xoa xoa thái dương, cảm thấy đầu một trận mơ hồ đau nhức.

Trên giường lớn mềm mại thoải mái, Ly Cảnh ôm hần cũng vô cùng ấm áp, làm cho hần áp chế không được ý nghĩ muốn trầm luân trong đó, nhưng là...

Ly Cảnh sớm nhìn thấu tâm tư người này cứ do dự mãi không chịu quyết định, không nói thêm gì mà đem hần kéo lên giường, ra lệnh: “Chớ suy nghĩ lung tung, nói mấy câu dễ nghe làm bổn đại gia cao hứng, sáng mai mang người cười mây đạp gió một hồi ngàn dặm hành trình bắt quá trong chốc lát.”

“Thật sự?” Nam Cung Liễu vừa mừng vừa sợ, nắm lấy vạt áo Ly Cảnh, nói: “Người cuối cùng cũng coi như có thể phát huy được chút tác dụng, cũng không uổng ta khổ cực mang người theo một đường.”

Cái tên gia hỏa ngu ngốc này, thật sự có bản lĩnh làm người tức chết, Ly Cảnh khước miệng co rút, cười dịu nói: “Người cũng không nhìn một chút là nằm ở trên giường của ai, còn dám nói ra lời khiêu khích như thế?”

Nam Cung Liễu câm lặng hoàn toàn, cúi đầu cười mỉa vài tiếng, lo lắng toàn bộ đều tiêu tan, hần co người lại tiến vào trong chăn, còn tự giác để lại một nửa giường cho Ly Cảnh, sau đó len lén nhìn y liếc mắt một cái.

Lại như một chú cún nhỏ nhu thuận, len lén, tay chân vụng về, về phía chủ nhân lấy lòng, cầu sủng ái.

Ly Cảnh không nhịn được cười nhẹ ra tiếng, càng ngày càng muốn khi dễ hần một chút.

Vươn móng vuốt chụp lấy eo Nam Cung Liễu, mặt không đỏ tim không đập mà vuốt ve eo nhỏ dẻo dai dưới lớp y phục, cảm giác được đối phương hơi run rẩy, hần chen vào chăn, đem Nam Cung Liễu vây lại bên trong giường, thấp giọng hỏi: “Tiểu Liễu nhi, trong nhà của người xác định không có người muốn gả cho người sao?”

Nam Cung Liễu lườm hần một cái, ai oán nói: “Người... Hiện tại mới hỏi cái này, quá muộn đi?”

Cũng đã bị yêu quái này ăn sạch không còn một mảnh, hần còn mặt mũi cười vợ sao?

Ly Cảnh ôm lấy hần, đem hần ôm chặt vào trong ngực, lại nói: “Đã như vậy, bổn đại gia đành ủy khuất một lần, liền gả cho tiểu tử ngốc người vậy.”

Nam Cung Liễu kinh hãi, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, hấn đánh bạo nắm hai má Ly Cảnh, trách mắng: “Chớ hồ nháo, người yêu quái này tính tình thực sự là đáng ghét, một ngày không đùa cợt ta liền cả người khó chịu hay sao?”

Chính mình bắt quả là một người phàm nhỏ bé, tại trước mặt Ly Cảnh chỉ như một con kiến nhỏ, yêu quái này không hiểu ăn phải cái gì, đột nhiên biến thành nữ nhi nhà hàng hoàng (=n=), nhìn một cái liền nhất kiến chung tình, Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy xương cốt đều nhũn thành một đoàn.

“Người không muốn?” Ly Cảnh thu hồi nhu tình như nước, lộ bản tính, một đôi móng vuốt sói hướng dưới bụng hấn tìm kiếm, nắm lấy hấn hạ thể ử rữ bên dưới, uy hiếp nói: “Người tiểu tử này, bổn đại gia chịu thiệt giả cho người, là đã nể mặt người lắm rồi a, người còn dám ghét bỏ!?”

Nào có ai cầu thân như y? Nam Cung Liễu không nhịn được cười, nếu như không phải là chỗ yếu bị y nắm chặt, hấn thật muốn cười thật to a.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, xuyên thấu qua màn vải ngân bạch, khuôn mặt Ly Cảnh dưới ánh trăng lại càng là tuyệt mỹ động nhân, Nam Cung Liễu nhìn đến mê mẩn, bất tri bất giác xoa mặt của y, run giọng nói: “Hảo, ta đáp ứng người... Chỉ cần ta sống một ngày, đều cùng người bên nhau, không rời không bỏ.”

Tuy rằng đoạn nhân duyên này giữa bọn họ đều là Ly Cảnh nhất thời hứng khởi, giống như một trò đùa, nhưng thời điểm khi y chính miệng ưng thuận cam kết, trong lòng rung động lại cường liệt đến làm cho hấn không khỏi sợ hãi.

Lẽ nào hấn là thật thích yêu quái này?

Nếu như chỉ là bị sắc đẹp sở mê, hà tất như vậy lưu luyến, không e ngại chút nào mà giao phó đời này cho y?

Ly Cảnh trong mắt đều là ôn nhu cơ hồ đem hấn chìm chết, Nam Cung Liễu bất đắc dĩ than thở, ngẩng đầu nghênh tiếp nộ hôn của y.

Theo hấn đi thôi, giang hồ hiểm ác, chính mình còn không biết có thể sống bao lâu, nếu là trước sau chết, chẳng bằng trước hết để cho Ly Cảnh “thải bỏ” no đi.

Cánh tay vòng qua cổ của y, Nam Cung Liễu mở ra thân thể, nhận mệnh chờ đợi đối phương xâm phạm, Ly Cảnh nhưng không có tiến thêm một bước, chỉ là đem hấn hôn đến đầu óc choáng váng, sau đó kéo chân bao lấy hấn, thấp giọng nói: “Ngủ đi, có ta ở đây, người cái gì cũng không cần lo lắng.”

Như là thả xuống gánh nặng ngàn cân, cả người thoải mái, Nam Cung Liễu lập tức cảm thấy được mí mắt nặng trĩu, hàm hồ “Ừ” một tiếng, chìm vào giấc ngủ.

Ly Cảnh ngồi dậy, nhìn hẩn một hồi, xuống giường, đem bao quần áo Nam Cung Liễu để ở trên bàn lại.

Đã có phu thê chi thực lại có phu thê chi danh, như vậy của hẩn chính là của ta, nhìn đến bao quần áo phu quân quả thực là thiên kinh địa nghĩa. (=q= hẩn giả thật sao ?)

Ly Cảnh cây ngay không sợ chết đứng nghĩ, đem bao quần áo của Nam Cung Liễu lật tung lên.

Tìm được hộp gỗ Nam Cung Liễu coi như tính mạng, Ly Cảnh lấy ở trên tay đánh giá một chút, mở ra nắp hộp, nhìn miếng đồng đóng bụi cùng gỉ sét.

Đập vào mắt là một con Thanh Long đang giương nanh múa vuốt, có thể nhìn ra là một miếng nhỏ được tháo ra, trên thân rồng còn có hai khe rãnh nhỏ, vừa vặn có thể lún vào một đôi vuốt rồng.

Hừ nhẹ một tiếng, đem đồng long thả lại trong hộp, Ly Cảnh liền đem bao quần áo nguyên dạng thu thập xong, chậm rãi xoay người, bò lên giường, Nam Cung Liễu đang ngủ say, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp, thân thể không tự chủ nhích tới.

Thật sự là ngu ngốc đến làm cho người ta đau lòng, Ly Cảnh mỉm cười, đem tình nhân ôm chặt vào trong lòng, đắp kín chăn gấm, cũng từ từ tiến vào mộng một hồi.

+++++

Mọi việc định ra càng tốt đẹp, bị đả kích lại càng là thê thảm. (ngược rồi TT^TT)

Nam Cung Liễu vốn đang hi vọng mượn phong thuật của Ly Cảnh, thoải mái thích ý bay lên không mà đi, thẳng đến Bích Lan cung, ai nghĩ tới loại pháp thuật này, hẩn một người phạm tục thực sự không chịu nổi.

“Đến, uống nước.” Ly Cảnh coi như săn sóc, lại cầm qua túi nước cho hẩn súc miệng, Nam Cung Liễu ngồi chồm hồm trên mặt đất, ôm bụng nôn đến thất điên bát đảo.(ảnh bị say gió a J))

Mới bay qua hai ngọn núi, hẩn liền suýt nữa mất nửa cái mạng, Ly Cảnh vội vàng đem hẩn xuống đất, Nam Cung Liễu chân vừa đặt xuống đất, dạ dày lập tức dờn sóng lấp biển, túi mật đều muốn phun cả ra ngoài.

Con ngựa của hẩn so với hẩn còn khá hơn một chút, chỉ là nằm trên mặt đất run không bò dậy nổi mà thôi. (Yuii : *môi giật giật* <(=n=)>)

Nam Cung Liễu cổ họng đau muốn chết, thật vất vả mới nói được chữ “hàng” (đầu hàng), ho khan vài tiếng, bị choáng váng đến cả người co giật cảm giác khó chịu, hành hạ đến nước mắt lưng tròng, tội nghiệp mà nhìn Ly Cảnh, nói giọng khàn khàn: “Ta xem... Ta thực sự không có cái kia phúc phận...”

Ly Cảnh móc ra mấy viên trân châu, rơi xuống đất hóa thành mỹ mạo thị nữ, thị tỳ hầu hạ hắt rửa mặt súc miệng, liền giúp hắt thay đổi quần áo, cuối cùng lại bưng ra một bàn hoa quả tươi ngon, để hắt dùng bỏ đi cảm giác chua chát trong miệng.

Nam Cung Liễu không để ý tới e lệ, vui sướng quên luôn chuyện lúc trước, nghĩ thầm tên này thực sự là tiêu dao như thần tiên.

Ly Cảnh gọt đi cái quả dưa, cắt thành khối nhỏ đút cho hắt, động viên nói: “Đừng nóng vội, hiện tại mới đầu tháng sáu, chúng ta ban ngày đi nhanh một chút, không hỏng việc được.”

Nam Cung Liễu ăn vài miếng dưa, rốt cục cũng thoải mái một chút, sắc mặt tái nhợt cũng dần dần khôi phục bình thường, hữu khí vô lực nói: “Người nói thế nào liền làm thế đó đi, ta thật sự chịu không nổi trên cao a.”

Ly Cảnh như có điều suy nghĩ nhìn hắt, đề nghị: “Ta thay người đi chuyến này thế nào? Người ở nơi này chờ ta, đợi ta đem vật kia đến Bích Lan cung sẽ trở lại, hai canh giờ là đủ rồi.”

“Không được!” Nam Cung Liễu không chút suy nghĩ, lớn tiếng từ chối, Ly Cảnh mất hứng, nói: “Người không tin được ta?”

Không phải không tin được, chỉ là hắt... không yên lòng.

Ly Cảnh xinh đẹp đoạt hồn phách người như vậy, không biết bao nhiêu người thấy y liền như hổ rình mồi, tuy rằng không ai có thể chiếm tiện nghi người này, nhưng là vừa nghĩ tới Ly Cảnh bị người cầu hoan tổ tình bộ dáng, hắt liền một bụng tức giận.

Huống hồ, tuy rằng y nói “Gả cho” chính mình, Nam Cung Liễu trong lòng cũng rõ ràng, yêu quái này tính tình cường ngạnh bá đạo, há lại để hắt áp chế? Phu quyền khó chấn cũng liền thôi, hắt cũng không thể dễ dàng buông tay để cái tên này đi gây chuyện thị phi.

Tự nhiên... cũng không thể để gia hỏa háo sắc này tùy ý đi trên hoa ghẹo nguyệt.

Chỉ là tự mình ăn giấm chua, hắt nào có không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng? Nam Cung Liễu cảm thấy được lỗ tai một trận toả nhiệt, cúi đầu, không dám nhìn đến ánh mắt của đối phương.

Ly Cảnh đem hắt xấu hổ nhìn thành bộ dạng chột dạ, tức giận đến khó chịu, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không biết phân biệt! Người nếu trời sinh không muốn hưởng phúc còn muốn chịu khổ, bốn đại gia cũng không cần không biết xấu hổ bức ép người!” (azz tiểu Liễu đáng thương)

Nam Cung Trĩ Liễu hoảng loạn mà liếc mắt nhìn y, bị lời của y đâm đến cả người khó chịu, nếu là nhanh nhẹn nhanh miệng chống đối trở lại cũng liền thôi, cố tình Nam Cung Liễu kinh nghiệm cùng người cãi nhau đều không có, trong lúc nhất thời lúng ta lúng túng mà không nói ra được nguyên cố.

Ly Cảnh thấy hấn bộ dáng vừa bất đắc dĩ vừa kinh hoàng, thật giống như đi cùng với chính mình chịu thật nhiều ủy khuất cùng oan ức, hấn không khỏi một trận phiền lòng —— rõ ràng đã khắp nơi cẩn thận, thích đùa cợt tính cách cũng thu liễm rất nhiều, dọc theo đường đi đều không có gây phiền toái cho hấn, hấn còn có cái gì bất mãn?

Y mặc dù là một khối ngọc, nhưng không có tính cách quân tử khiêm tốn ôn nhuận, ngược lại là một khối kiêu căng thô bạo, duy ngã độc tôn bá vương ngọc. (=n=)

Đối Nam Cung Liễu, có thể nói là thỏa hiệp đến mức tận cùng, tên tiểu tử thú vị này lại không cảm kích!

Xem ra y là thật sự thương tiếc cái tên phạm nhân này, không nổi đánh cũng không nổi mắng, nhượng Ly Cảnh chỉ cảm thấy nổi giận trong bụng không chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là tàn nhẫn trừng Nam Cung Liễu cho hả giận.

Cho dù bày một bộ hung thần ác sát mặt, cũng vẫn như cũ không hề ảnh hưởng đến khuôn mặt xinh đẹp của y, Nam Cung Liễu lo sợ bất an mà đứng dậy, vỗ vỗ đầu ngựa, nhỏ giọng nói: “Chúng ta lên đường đi.”

Không biết được mình tại sao liền làm yêu quái này phát hỏa, Nam Cung Liễu cũng lười tính toán, hấn tính tình vốn là ầm ập, liền đối Ly Cảnh sinh ra cảm giác không muốn xa rời, tự nhiên mọi thứ đều khoan dung, vô cùng nhân nhượng.

Có lẽ là cô đơn quá lâu, hấn nguyện ý ủy khuất bản thân, lấy lòng nam nhân hỉ nộ vô thường này, cho đến một ngày đối phương lòng sinh chán ghét, cùng hấn mỗi người đi một ngã.

Ly Cảnh hăm hừ cũng lên ngựa, không biến lại thành Ngọc Hoàn, mà là xoay người lên ngựa, đem hấn ôm ở trước người, một cánh tay bá đạo mà ôm chặt eo hấn, tức giận nói: “Đừng quên người đã đáp ứng, mặc ta hưởng dụng.”

Ở trong mắt hấn, chính mình chỉ có tác dụng kia đi? Nam Cung Liễu thất vọng nghiêng mặt đi, ngực một trận đau đớn, kìm nén xuống một hơi đau đớn, hấn như không có chuyện gì xảy ra mà đáp: “Ta đều nhớ, chỉ cần đem đồ vật kia bình an đưa đến Bích Lan cung, ta tùy người xử trí.”

Lúc này đến phiên Ly Cảnh trong lòng buồn bực, một quyền đánh vào cây cao bên cạnh, cảm giác khó chịu làm cho y tức muốn thổ huyết, còn phải cố nén giận khí, không thể làm gì khác hơn là ôm sát Nam Cung Liễu eo, liều mạng quất mạnh vào mông tiểu mã đáng thương để trút giận.

(vuốt mồ hôi.....tôn lên 5 tiếng đó bà con.....ta ủy khuất như vậy có ai thương ta không hả!!!!!!)

7. Chương 7

Hai người trò chuyện rất ít, buổi trưa lúc ăn cơm, Ly Cảnh như thường vẫn là ghét bỏ bánh màn thầu cùng thịt khô của hắn, ngay cả nhìn cũng không chịu liếc mắt nhìn lấy một cái, mặt nhăn nhó như lão nhân gia, Nam Cung Liễu cũng không dám trêu chọc y, qua loa lấp đầy bụng, nghỉ ngơi chốc lát, liền giục ngựa tức tốc lên đường.

Lúc chạng vạng, Nam Cung Liễu dừng ngựa, từ trong lòng móc ra một cuộn giấy bằng da dê, dựa vào ánh tà dương kiểm tra lộ trình tiếp theo, Ly Cảnh hờn dỗi cả một ngày, sắc mặt lúc này mới hơi hòa hoãn một chút, cũng ôm bả vai hắn nhìn xuống đất, hỏi: “Còn phải đi mấy ngày nữa?”

“A?” Nam Cung Liễu ngơ ngác, phản ứng hơi chậm chạp một chút, đối diện ánh mắt sắc bén của Ly Cảnh, hắn nuốt nuốt nước miếng, đầu ngón tay có chút khẽ run, chỉ vào một điểm hồng tuyến trên bản đồ, đáp: “Lại đi ba ngày, vượt qua hai ngọn núi nữa chính là Tây Quan trấn, có thể ở lại nơi đó nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đi nửa ngày đến bờ sông, đi thuyền xuôi xuống hạ nguồn, đi chừng hai ba ngày đường nữa là đến Bích Lan cung.”

“Thật là phiền phức.” Ly Cảnh nhìn hắn hai má bị phơi đến đỏ bừng lên, trong lòng suy nghĩ có nên hay không đem hắn đánh bất tỉnh sau đó dùng phong vũ đưa hắn đến nơi đó, đỡ phải dùng loại lộ trình này để tra tấn bản thân.

“Không phiền phức.” Cái tiểu tử ngốc này còn ngu ngốc không biết thức thời, còn lấy lòng nói: “Người nếu ngại mệt liền biến thành Ngọc Hoàn thất ở trên eo ta, không cần chịu tội cùng ta.”

Ly Cảnh cười lạnh một tiếng, nói: “Ta xem ngươi là muốn tự mình chịu tội đi.”

Ly Cảnh luôn như vậy là người nói chuyện vô tình, Nam Cung Liễu hơi rụt cổ, chỉ chỉ về phía địa phương phía trước có khói bếp bay lên, nói: “Nơi đó có nhà nhỏ của thợ săn, chúng ta đi tìm nơi ngủ trọ đi.”

Ly Cảnh không vui cau mày, hừ nói: “Có ta ở đây, ngươi cần gì phải trụ ở loại địa phương hạ đẳng kia?”

Nam Cung Liễu mặt đỏ lên, cúi đầu, ấp úng mà nói: “Ta ngày hôm nay hơi mệt chút... Không thể để cho ngươi “thải bỏ”... Ách... Không có công không hưởng lộc...Không nên cứ ở không trong phòng của ngươi...”

Huống hồ y là sử dụng yêu lực, sử dụng nhiều như vậy chắc hẳn sẽ hao tâm tổn sức, đã có sẵn địa phương để qua đêm, như vậy có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, không nên tăng thêm gánh nặng cho y.

Đáng tiếc y tuy là có ý tốt, nhưng lại đặt trên người một tên ngốc, Ly Cảnh bị hắn chọc tức đến méo mũi, nghĩ thầm chính mình thực sự là có lòng tốt đã không được báo đáp, phí hết tâm tư che chở hắn, hắn ngược lại không hiểu được, còn liều mạng phản đối, cứ như ngươi xa lạ, lại giống như sợ thiếu nợ ân tình của mình!

Thật muốn đem đầu của hắn khai mở nhìn xem bên trong chứa đựng thứ gì, khuôn mặt xinh đẹp của Ly

Cảnh hơi co giật, giận run mà biến thành Ngọc Hoàn, tránh lại bị tiểu tử làm cho tức đến sôi tiết lên.

Cái ôm ấm áp thoáng chốc biến mất, Nam Cung Liễu ngạc nhiên nhìn thất lưng mình lẳng lặng buông xuống Ngọc Hoàn, đầu óc mơ hồ.

Yêu quái này tính khí thật giống trẻ con đi!

Ngón tay chọt chọt vào thân mảnh ngọc trơn bóng tinh xảo, Nam Cung Liễu lầm bầm lâu lâu: “Cho người tiết kiệm sức lực, người đã không cảm kích còn tức giận, thực sự là khó hầu hạ a!”

Thở dài, hắn giục ngựa tiến lên, tìm tới căn nhà tranh nhỏ của hộ săn bắn thấp thoáng trong rừng rậm, xuống ngựa chào hỏi một chút, khách khí hướng chủ nhân nhà nhỏ xin tá túc một đêm.

Nhà này chỉ có hai vợ chồng, đều là người miền núi thuần phác hiếu khách, nam chủ họ Bao, không nói hai lời liền đem phòng ngủ của vợ chồng bọn họ cho hắn mượn dừng chân, còn gọi Bao đại tẩu làm một bàn món ăn dân dã để mời hắn, khiến Nam Cung Liễu vô cùng khó xử, móc ra một nén bạc tạ ơn bọn họ, hai phu thê này lại thế nào cũng không chịu thu, hắn kiên trì một hồi, họ mới miễn cưỡng nhận lấy.

Ăn uống no đủ, Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy thật mệt mỏi mọi vật trở lên chao đảo lạ thường, thoáng chốc mí mắt đều không mở ra nổi, hắn mơ hồ nhìn phía chủ nhà nói cảm ơn, sau đó ngáp mấy cái liền chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ là do đi cả một ngày đường không nghỉ, hắn một lần đi đến trên giường, liền giày cũng không kịp cởi mà vừa nằm xuống giường một chút liền ngủ.

Tuy rằng vừa nằm xuống liền ngủ như lợn chết, ở trong mơ vẫn là nắm chặt Ngọc Hoàn bên hông, một khắc cũng không buông tay.

Ánh đèn lấp lóe, sau khi hắn ngủ không lâu, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Bao thị vợ chồng lặng yên không một tiếng động ẩn vào gian phòng, nắm ngón tay vuốt ve hai má Nam Cung Liễu đang đều thở ra, khinh thường nói: “Nguyên lai là mặt hàng này, ta còn tưởng rằng là một nhân vật lợi hại thế nào, uống phí một chung thuốc mê của ta.”

“Xem ra, Nam Cung gia nhị công tử vẫn không thành võ không xong, loại đồ đại gia đều không sai đi!” Nữ tử trong bao quần áo của hắn lấy ra hộp gỗ, mở ra xác nhận đúng là đồ vật kia, hướng nam nhân gật gật đầu, “Động thủ đi.”

Nam nhân rút đao ra khỏi vỏ, cười khẩy hướng Nam Cung Liễu đang ngủ say một đao đâm xuống!

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, ánh đao lướt qua, tiểu tử ngọc còn đang ngủ say như lợn chết kia đến

cùng không thoát được cảnh đầu rơi khỏi cổ, thân một nơi đầu một nẻo, không nghĩ tới giữa không trung lại hiện lên một tấm lụa trắng chặn lại lưỡi đao, nói cũng kỳ quái, dải lụa mỏng như vậy nhưng kì quái là chém thế nào cũng không đứt, trái lại như linh xà giống nhau cuốn lấy chuôi đao, nam nhân thấy hoa mắt, bảo đao càng tuột khỏi tay.

Hai vợ chồng giật nảy mình, một tiếng cười nhẹ từ đỉnh đầu truyền đến, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một mỹ nam tử ngồi ở trên xà nhà, chính là trên tay còn nhiều hèm một thanh đại đao hàn quang lạnh lẽo, tự tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nhìn bọn họ.

Như quỷ mà mang chút nét mỉa hoặc, tuyệt mỹ yêu dị, khiến hai người phía dưới kia trong nháy mắt nhìn y đến choáng váng, thật vất vả phục hồi tinh thần lại, nam nhân hắng giọng, hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại fanh các hạ, vì sao lại cản trở chúng ta hành sự?”

Bằng người cũng xứng hỏi ta? Ly Cảnh vốn là một bụng oán khí, vừa vặn có người đưa tới cửa cấp hấn tiêu hỏa, lập tức không tiếng động, hai dải lụa phóng ra, hai tên sát thủ đối liếc mắt một cái, nữ rút kiếm chống lại, nam xuất ra ám khí, từ tay áo bên trong bắn ra mấy đạo hàn châm, hướng Ly Cảnh phóng tới.

“Tự tìm đường chết!” Ly Cảnh cười lạnh một tiếng, khuôn mặt dữ tợn, ngón tay khê gầy, chỉ thấy bảo đao thoáng cái hóa thành vô số mảnh vụn, hướng hai người kia bắn tới.

Tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng, kia một đôi nam nữ thoáng chốc bị mạnh vụn đâm đến huyết nhục mơ hồ, máu tươi phun đỏ thẫm cả một mặt tường, mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập căn phòng tanh đến khiến người muốn nôn mửa, Ly Cảnh điều khiển lụa trắng quấn lấy hai cổ thi thể ném thẳng đến góc tường, sau đó thả người nhảy xuống, ngồi ở bên giường, xoa mặt Nam Cung Liễu còn ung dung ngủ say trên giường, cười nói: “Có giáo huấn lần này, xem người còn dám cùng ta giận dỗi hay không.”

Y đã sớm nhìn ra hai vợ chồng này làm việc quái lạ, cố tình tiểu tử gốc này còn ngây ngô không hiểu lòng người hiểm ác còn bị dụ đến vui vẻ.

Sở dĩ không có ngăn cản, một là rõ ràng Nam Cung Liễu không gặp nguy hiểm thì không biết sợ, hai là là, mượn cơ hội này dọa hấn một chút, xem viên đá ngọc này có thể hay không thông suốt một ít.

Nghĩ đến bộ dạng Nam Cung trốn ở trong lòng ngực của y run lấy bầy mà rơi nước mắt, Ly Cảnh cười đến vô cùng thâm đắc, cúi đầu hôn môi người vẫn còn ngủ say kia.

Đáng tiếc y tính toán đến chu toàn, lại gặp phải Nam Cung Liễu gia hỏa không thông minh lại vô cùng thiếu tâm nhãn lại thừa thiện lương, quan tam đó lại biến thành công dã tràng lấp biển.

Nam Cung Liễu sau khi tỉnh lại, nhìn thấy thi thể bên trong phòng, đầu tiên là sợ hãi rút lại trên giường, lại thấy Ly Cảnh ngồi bên giường rộng hai tay chờ hấn sợ hãi nhào vào lòng mình, lại chỉ nghênh đón được biểu hiện vừa kinh vừa sợ cùng nắm đầm của đối phương, cùng với tiếng quát hỏi: “Người vì sao lại làm hại người người vô tội!”

Cái gì gọi là “lại” giết bừa “Vô tội”!? Ly Cảnh nổi trận lôi đình, phần nộ mà rống lên trở lại: “Người cái đồ không có mắt, ta cứu người một mạng người còn oán ta!”

Hắn thực sự là yêu quái xui xẻo nhất trên đời! Nghe nói phía sau núi hồng hồ ly tinh đều gặp được nam nhân tốt được ôn nhu săn sóc, hắn một khối bảo ngọc ngàn năm, nghiêm nhiên gặp được một kẻ ngu ngốc, lòng dạ sắt đá còn bị xem là lòng lang dạ thú!

Nam Cung Liễu bị hắn rống đến sợ mất mật, nhìn thi thể hai người kia thậm đến không dám nhìn, hắn chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh băng, run giọng nói: “Người đồ yêu quái lòng dạ độc ác, ta vốn cho là người chỉ là tính tình bướng bỉnh cường ngạnh, không phục giáo hóa, không nghĩ tới người tâm địa rắn độc lại độc ác đến như vậy, liền đối với người vô tội lại có thể hạ độc thủ như vậy!”

“Người nói cái gì?” Ly Cảnh tức giận đến trước mắt tóe lên hàn quang, không khống chế được giận dữ mà lộ ra cường thế bức người, kéo lại Nam Cung Liễu, chỉ vào góc tường thi thể mắng: “Người nhìn rõ ràng cho ta! Đây hai hai thi thể kia là cải trang giả dạng đến hại người, người này đại ngu ngốc!”

“Người còn muốn ngậm máu phun người!?” Nam Cung Liễu đỏ mắt trừng y, tuy rằng sợ sệt, vẫn là không cam lòng yếu thế mà rống lên trở lại: “Bọn họ tay không tác sát, làm sao hại người?”

Ly Cảnh thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài, có chút hối hận không lưu lại cây đao kia làm vật chứng, hảo tâm giúp hắn còn bị vu oan là ngậm máu phun người còn hùng hổ trách cứ y đòi vật chứng, nhẩn nhẩn của y cũng có giới hạn? Ly Cảnh vốn là tính khí kiêu ngạo, làm sao chịu được bị hiểu lầm như vậy? Y trừng mắt nhìn Nam Cung Liễu, cả giận nói: “Hỗn trướng! Người ta từ đây một đao cắt đứt, ta nếu như tái để ý tới người chính là bị chó cắn mù mắt, ta liền theo họ người!”

Dứt lời, không đợi đối phương đáp lại, Ly Cảnh thở phào quay đầu bước đi, cửa phòng liền bị y một cước đạp nát, Nam Cung Liễu ngơ ngác đứng ở một chỗ trong vũng máu, muốn nói lại thôi, bước nhanh đuổi theo, thấp giọng gọi: “Ly Cảnh...”

Bóng đêm mê man, đều không còn nhìn thấy bóng dáng Ly Cảnh?

Nam nhân luôn tùy hứng làm bậy, rốt cục chính là cũng chán ghét kẻ vô vị lại vô dụng bất tài như mình rồi sao?

Những ngày qua cùng y dây dưa, bất quá là phù dung chớp nở, y cuối cùng bất quá vẫn là một người qua đường trong cuộc đời hắn, một cơ hội cũng đều không để lại cho ta, cứ như vậy dứt khoát mà đi.

Trăng sáng treo giữa trời, Nam Cung Liễu hoảng sợ luống cuống mà đứng ở trong sân, viên mặt có chút nóng lên, rưng rưng muốn khóc, hắn đứng ngẩn ngơ một hồi, dùng ống tay áo xoa lung tung một chút trên mặt, thất hồn lạc phách trở lại trong phòng.

Trong phòng mùi máu tanh xông vào mũi, Nam Cung Liễu vội vàng thu thập xong bao quần áo, bịt mũi chặt vật chạy đi, ngồi sập xuống đất.

Mắt mờ gió núi phất qua hai gò má, làm cho đại não hỗn loạn thoáng thanh tỉnh một ít, để xuống hành lí, tìm một cái cái cuốc, ở trong sân đào lên một cái hố lớn.

Coi như hẳn thật sự thích Ly Cảnh, nhưng yêu quái kia tùy ý thương tổn tính mạng người khác là sự thật không thể chối cãi.

Nam Cung Trĩ Liễu tại dưới ánh trăng đỏ mờ mờ như mưa, âm thầm chửi rửa ý nghĩ muốn cứu vãn tình hình của chính mình.

Hắn làm sao có thể vì một chút yêu thích, liền không để ý thiên lý nhân quả, nuông chiều tính tình giết chóc tàn nhẫn kia?

Không ngừng nhắc nhở mình không được nhẹ dạ, nhưng mà ngực đau đớn lại làm cho hắn lệ rơi đầy mặt, đối Ly Cảnh thất vọng, bị y bỏ rơi oan ức, cùng với con đường mệnh mông phía trước đan xen bao nhiêu sợ hãi cùng ỷ khuất vào nhau, ngũ vị tạp trần.

Hắn sống hai mươi hai năm, bình yên như nước, mà gần gũi có mấy ngày, trong cuộc sống đã trải qua vô số sóng to gió lớn, nam nhân bốc đồng kia quần lầy hắn đến khi hắn động tâm lại tùy thời mà vứt bỏ hắn, hoàn toàn không để đến ý nguyện của hắn.

“Tử yêu quái! còn nói cái gì gả cho... Nói so với xướng còn hay hơn...” Một bên cố sức đào hố lại như đang trút giận xuống mặt đất, một bên nói liên miên cần nhẫn mà chửi bới, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, Nam Cung Liễu cũng không biết đến mệt mỏi, cố hết sức mà vung lên cái cuốc.

Mới kết liễu một ngày nhân duyên, hắn liền thành một kẻ mãnh phu tục tử, hắn làm sao có thể ôn hòa nhã nhặn!?

Đào đào lại đến tận sáng sớm, đến thời điểm ánh nắng chiếu xuống đầu mới đào xong cái hố to, Nam Cung Liễu tóc tai bù xù mà ngồi dưới đất thở gấp, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, hắn cố gắng ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, vào bên trong kéo thi thể đi ra.

Tử trạng hai người kia làm cho hắn lâm vào một trận mê muội, đọc thầm vài câu cầu khẩn đại bi kinh, Nam Cung Liễu bị phần mệt mỏi, cũng không để ý đến dính trên người toàn máu cùng một thân mồ hôi, sử dụng hết khí lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ ra đem hai bộ thi thể kéo vào phần huyết mà hắn đã đào.

Trong quá trình kéo lấy, nam thi thể cánh tay buông xuống, trong tay áo rơi ra một ống ngọc khéo léo, Nam Cung Liễu mắt sắc mà nhìn cái ống nhỏ kia, hắn đem thi thể ném vào mộ phần hầm, tò mò nhặt lên ngân ống, nhìn kỹ dưới, kính hải đến biến sắc.

Ống ngọc bất quá chỉ to bằng ngón tay cái, khéo léo tinh xảo, một mặt giăng đầy mười mấy lỗ thủng, ống thân chứa vụn chạp, phần sau còn nằm một khối ngọc bích to bằng móng tay.

Nếu như giang hồ binh khí phổ ghi chép không có sai sót, như vậy trong tay hắc cái ống ngọc này, chính là ám khí nằm đó ở trên giang hồ dấy lên một cỗ sóng to gió lớn: Thiên nhân triển tay áo.

Mà ám khí này, chính là xuất ra từ Bích Lan cung.

Tự khi nó xuất thế tới nay, không biết bao nhiêu vị tiền bối thanh danh hiển hách hào hiệp trượng nghĩa trong giang hồ mất mạng vì nó, gặp phải Thiên nhân triển tay áo, thật sự dù có lợi hại thế nào cũng phải bỏ mạng.

Ám khí bá đạo như vậy, làm sao lại xuất hiện trong tay một đôi phu thê bình thường trong núi?

Nam Cung Liễu kinh ngạc nhìn khối này ngọc bích, trên quần áo mồ hôi vừa mới tản đi lại lần thứ hai bị mồ hôi lạnh thấm thấu, trong óc như chọc vào tổ ong vò vẽ, vang lên ong ong, thật vất vả kéo lại được mấy phần thanh minh, hắc bổng nhiên ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: “Ly Cảnh...”

Lẽ nào Ly Cảnh không có lừa hắc, vợ chồng này đúng là sát thủ giả trang!?

Hồi tưởng lại sự việc đêm qua, hai vợ chồng ân cần khoản đãi mình, lại vừa dùng qua cơm chiều đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, lẽ nào thật sự như Ly Cảnh nói: Nếu không có hắc xuất thủ cứu giúp, chính mình đã sớm chết rồi?

Tên kia là yêu quái tâm cao khí ngạo, bị chính mình hiểu lầm vẫn là không tính, còn chửi mắng y đến thậm tệ, trách không được y dưới cơn nóng giận mà phát tay áo rồi đi.

Càng nghĩ càng là buồn bực cùng chán nản, Nam Cung Liễu nghi ngờ không thôi, hối hận đan xen, cố không để ý đến một thân mồ hôi dính đầy máu cùng với hai cổ thi thể nằm ngang ở dưới huyết lớn, nhấc lên bao quần áo, dắt ngựa, nhẹ nhàng dưới nắng sớm mà đi.

Tâm hoảng ý loạn, Nam Cung Liễu hối hận tâm can đều thất lại, chưa từng có người không chê hắc bình thường vô dụng, kiên nhẫn cũng nhẫn nhịn mà che chở hắc, hắc lại không biết tốt xấu mà đem người kia tức giận bỏ đi, nhớ tới bộ dạng tức giận của Ly Cảnh thời điểm rời đi, hắc liền chỉ muốn đánh chính mình một trận này tên ngu ngốc đầu heo.

Không biết Ly Cảnh còn có nguyện ý hay không để ý tới chính mình, còn có nguyện ý hay không cùng mình...ở bên nhau?

Dọc theo đường đi ngóng trông tìm kiếm khắp nơi, chỉ hy vọng có thể tại trong núi xanh biếc nhìn thấy thân ảnh của người nọ, nhưng đáng tiếc Ly Cảnh tựa hồ là quyết tâm muốn cùng hắc chia tay, mặc hắc đem một đôi mắt đỏ ngầu đến co rút, nhưng cũng không tìm được một sợi tóc của đối phương.

Cứ như vậy ngơ ngơ ngác ngác đi một ngày, màn đêm buông xuống, Nam Cung Liễu ủ rũ cúi đầu đem con ngựa đứng ở một dòng suối nhỏ một bên, gặm hai cái bánh màn thầu, nhạt như nước ốc, không khỏi lại

bắt đầu tưởng niệm đến Ly Cảnh.

Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, yêu quái kia rời khỏi chính mình, tất nhiên là như cá gặp nước, ung dung tự tại, hiện tại còn không biết là đang ở đâu vui đùa đến quên cả trời đất, nào còn nhớ đến mình trông ngóng y đến quận lòng?

Càng nghĩ càng ủ rũ, Nam Cung Liễu cởi quần áo bẩn thỉu, nhảy vào trong con suối tẩy đi một thân bùn đất.

Mát mẻ suối nước giúp hòa hoãn bớt khó chịu trong ngực, Nam Cung Liễu ở trong nước tắm rửa hồi lâu, đem mình từ đầu đến chân đều rửa sạch, sau đó bò lên bờ, nhìn chung quanh một chút, trong thâm sơn này hiếm người đến, hắn cũng lười mặc quần áo thường, cứ như vậy trần như nhộng mà ngồi xổm ở bên bờ, đem quần áo dơ giặt sạch sẽ, mở ra phơi tại trên bãi cỏ.

Trăng sáng treo trên đầu, chiếu lên người khó có thể ngủ, Nam Cung Liễu vươn mình nằm nghiêng, mềm mại cỏ xanh cọ sát vào da thịt trần trụi, gây nên chút run rẩy nhỏ bé, gió đêm càng ôn nhu, xoa xoa nhẹ nhàng, trêu chọc lên người xuân tâm.

Trời đẹp như vậy, làm cho hắn càng thêm tưởng niệm Ly Cảnh dung mạo mê người cùng cánh tay ấm áp, thực tuy biết vị thân thể đã bắt đầu hồi ức đối phương nhiệt tình âu yếm cùng sóng cuồng xâm chiếm.

Giống như là trúng tà, Nam Cung Liễu một bên thầm mắng mình không tiền đồ, một bên cuộn tròn lên hai chân, một tay xoa lồng ngực khô nóng không thôi, một cái tay khác, lặng lẽ mò về dưới hạ thân.

Nhắm mắt lại ảo tưởng đến hạ thân của mình đang được y xoa nắn, phân thân rất nhanh ngạnh nhiệt đứng thẳng lên, Nam Cung Liễu cắn chặt hàm răng, trầm thấp thở dốc, trong hôn mê, liên hậu huyết đều từng trận co rút lại, sinh ra bị người cưỡng đoạt ảo giác.

Mỗi một tác da dẻ đều nóng đến như phát hỏa, Nam Cung Liễu không nhịn được than nhẹ lên tiếng, mà mặt sau nóng rực không thôi nho nhỏ miệng huyết, thật giống như thật sự kẹp lấy một đầu ngón tay đang thăm dò bên trong.

A?

Nam Cung Liễu trừng mắt nhìn, hắn hai cái tay đều ở trước người sờ loạn, mặt sau cái kia là ở đâu ra!?

Dưới sự kinh hãi, đột nhiên vươn mình ngồi dậy, lại đối diện đôi mắt cực kỳ quen thuộc, trông mắt xanh sẫm, giữa trán là long văn tại dưới ánh trăng càng lộ vẻ yêu dị, hắn bất động ngây dại, lăm lăm ngập ngừng nói: “Ly Cảnh...”

Ngẩn ngơ chốc lát, mới đột nhiên phản ứng lại chính mình đang làm gì, Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy oanh mà một tiếng, da mặt trắng noãn trưởng đến đỏ bừng, hắn vừa thẹn vừa giận, dụng cả tay chân mà bò lên,

hương bao quần áo của hắn nhào tới.

Thật mất thể diện! Hắn cư nhiên ở nơi này làm loạn loại chuyện kia, nghĩ bộ dáng động dục của Ly Cảnh, khổ nhất chính là làm cái kia chuyện xấu còn bị bắt gặp!

Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy giận dữ cùng xấu hổ muốn chết, trong lúc nhất thời liền quên mất chuyện hai người cãi nhau, chỉ lo há miệng run rẩy tìm kiếm y phục mặc vào.

Ly Cảnh đứng ở bên dòng suối, hai tay vòng qua ngực, lạnh lùng ra mệnh lệnh: “Lại đây.”

Nam Cung Liễu khoác lên kiện áo lót mỏng, đầu cũng không dám nhấc, đỏ mặt đi tới, Ly Cảnh mặt không thay đổi liếc mắt nhìn hắn, lại nói: “Cởi.”

“Ta...” Nam Cung Liễu đỏ mặt, há miệng muốn nói, đối diện ánh mắt lạnh như băng của Ly Cảnh, hắn biết mình đuối lý, chỉ lo lại làm tên yêu quái xấu tính kia lại sinh khí mà đi mất, vì vậy nhẫn nhịn xấu hổ, ngoan ngoãn đem áo lót cởi bỏ trên bãi cỏ.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều không có một mảnh vải che thân, luống cuống mà đứng ở trước mặt Ly Cảnh, cảm giác được tầm mắt lạnh lùng kia tại trên người mình dao động, rõ ràng mà cay nghiệt, làm cho hắn cả người nổi da gà, tại nam nhân nhìn từ trên xuống dưới thân thể hắn không sót một mảnh.

Địa phương vừa rồi còn bộc phát dục vọng có chút nhuyển xuống, buồn bã ỉu xiu mà cúi đầu, cùng chủ nhân của nó giống nhau làm cho người ta tức giận, lại khiến người ta không nỡ buông tay, Ly Cảnh con người đảo một vòng, sinh ra chút ý niệm muốn đùa cợt người, y bước lên trước, ngón tay nhẹ nhàng gầy tiểu huynh đệ đã ủ rũ mà xùi xuống của Nam Cung Liễu, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Người làm tiếp a, ta muốn xem.”

Khí tức ẩm áp phát qua bên tai làm cho hắn không tự chủ mà phần eo như nhũn ra, mà mệnh lệnh ác liệt này lại làm cho hắn suýt chút nữa khóc lên, Nam Cung Liễu về mặt quần bách, thấp giọng cầu xin: “Ta biết sai rồi, xin lỗi người, người liền... đừng như vậy tiếp tục bắt nạt ta...”

Ai nha... Ly Cảnh đầu óc nóng lên, nguyên bản kế hoạch cùng biện pháp muốn trừng phạt Nam Cung Liễu toàn bộ quăng đến sau đầu, y hiện tại chỉ muốn đem Nam Cung Liễu đè xuống, đại chiến ba trăm hiệp, để giải lửa giận của chính mình thêm dục hỏa.(người mới nói còn để ý hắn chính là bị chó ăn mất mắt a Ly Cảnh ??? o.o)

Nam Cung Liễu nhìn ra hắn dao động, đánh bạo dấn vào, vụng về ở trên người hắn cọt cọt cọt cọt, ý lấy lòng không nói cũng hiểu.

Ly Cảnh cười nhẹ một tiếng, một tay đặt lên bờ mông căng tròn của hắn, tách ra hai cánh mông, ngón tay thăm dò vào u huyết, nhẹ nhàng nới rộng.

Cảm giác được lửa nóng trong huyết nhỏ chặt chẽ siết lại ngón tay, mà Nam Cung Liễu chân đã run đến đứng không vững, cả người dựa ở trên người y, một mặt bất mãn đòi hỏi nhiều hơn, hậu huyết co rút liên tục, Ly Cảnh rốt cuộc không kiềm chế nổi, một cái đẩy ngã hẳn, thân thủ đặt hẳn dưới thân.

Trong lúc nhất thời thiên lôi dẫn ra địa hỏa, hai người liền tại bên dòng suối dã chiến, Ly Cảnh xiêm y còn chưa cởi hết, Nam Cung Liễu đã quần lầy, thân thể đói khát không kịp chờ đợi mở ra, không giữ lại chút nào, tại dưới thân y run rẩy.

Theo từng trận xoa nắn của y mà thấp giọng rên rỉ, đôi mắt đen ướt át một mảnh mơ hồ, đắm chìm trong dục vọng, bên trong thân thể lửa nóng chính là khát khao chờ mong bị y xâm phạm, khiến người máu huyết sôi sục, Ly Cảnh lấy ngón tay qua loa khuếch trương cho hẳn mấy lần, sau đó nhấc lên hai chân Nam Cung Liễu hư nhược vô lực, đem dục vọng chính mình đã chường đến khó chịu đâm thật sâu vào cục nhỏ.

“A... Đau...” Thật sự là quá vội vã, Nam Cung Liễu thân thể cứng một chút, ngón tay nắm lấy xiêm y Ly Cảnh, trên mặt hiện lên ản ảnh cùng thống khổ.

Ly Cảnh bị hẳn cắn đến chặt chẽ, tiến không được lui cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là thử rút ra một chút, không nghĩ tới Nam Cung Liễu chân dài lại quần lầy eo chính mình, vòng lấy eo y, mặt trướng đến đỏ bừng, tiếng như muỗi kêu mà nói: “Đừng... Đừng đi...”

Cho dù đau đớn cũng phải lưu y lại, lưu lại cự vật đang lấp kín trong cơ thể mình nhiệt tình cùng khát vọng, lưu lại người này duy nhất chịu yêu thương sủng ái chính mình.

Hắn là người không quá tham lam, bình sinh cũng không có gì ý đồ không an phận, thế nhưng giờ khắc này, hẳn muốn Ly Cảnh, nghĩ muốn bên cạnh người này, nam nhân bữa bãi ngạo mạn.

Chưa bao giờ thói quen hướng người mở miệng cầu xin cái gì, cho dù là trong luvs này, hẳn cũng không có cách nào đem ý nghĩ trong lòng tràn đầy khát vọng truyền đạt cho đối phương, không thể làm gì khác hơn là thân thủ ôm cổ Ly Cảnh, chủ động hôn lên môi của hẳn.

Cảm xúc mãnh liệt làm nước mắt tràn ra viền mắt, mông lung trong con ngươi bao hàm yếu đuối cùng lo lắng khiến Ly Cảnh động dung, ánh mắt cầu xin thương xót cùng môi lưỡi vụng về, làm cho y đọc hiểu bất an của hẳn, không khỏi một trận đau lòng.

Từ nhỏ đến lớn đều luôn cô đơn, là hài tử không được người yêu thương, sớm quên mất làm sao làm nũng, làm sao đưa ra yêu cầu.

Mà hẳn, rất tình nguyện đem y ôm vào trong ngực, từng điểm từng điểm giáo dục hẳn hưởng thụ một số lạc thú nho nhỏ.

Kết thúc một màn hôn nồng nhiệt, Ly Cảnh vẫn cứ duy trì tư thế hai người kết hợp, nhẹ nhàng hôn lên cằm của hẳn, thấp giọng dụ dỗ nói: “Nói người muốn ta.”

“Ly Cảnh...” Nam Cung Liễu khó chịu khóc lên, yêu quái này quả nhiên bụng dạ hẹp hòi, dĩ nhiên vào thời điểm như thế này lại chọc ghẹo người, hắn liền gấp tức đến nghẹn, uốn éo người muốn tránh ra, lại bị đối phương cánh tay như kìm sắt ôm chặt lấy eo, không thể động đậy.

Nhảy cảm bên trong càng ngày càng rõ ràng mà cảm giác được mật huyết ngâm vật cứng đã nóng đến bỏng rát, hậu huyết yếu mềm ngứa ngáy, làm cho hắn khó chịu lắc đầu, làm sao cũng không cách nào mở miệng nói ra loại kia lời mất mặt.

Càng là động chân tâm, thì càng lưu ý, sợ mình ở trước mặt hắn làm trò hề.

Ly Cảnh ôm ái hôn môi cùng mí mắt của hắn, con ngươi xanh sẫm xinh đẹp lại ôn nhu cùng sủng nịch nhìn hắn, không dám hy vọng xa vời hắn sẽ nói câu kia, hạ thể liền đỉnh tiến vào một ít, vẫn là kiên nhẫn mà lừa hắn mở miệng: “Ngoan, liền nói một câu, chỉ cần ngươi nói, ta cái gì đều cho ngươi.”

Thanh âm trầm thấp, quả như ma chú giống nhau mê hoặc tâm thần người, Nam Cung Liễu tại trong ngực y run rẩy không thôi, khuấy động tình triều cuốn sạch chút lí trí còn dư lại, giấy dựa luôn mãi, cuối cùng thỏa hiệp, ở dưới thân y run giọng nói: “Ta muốn... Ngươi...”

Là cầu xin, cũng là cam kết, hắn không có thứ gì, chỉ có thân thể trực tiếp nhiệt tình cùng vụng về, Ly Cảnh nếu như nguyện ý muốn, hắn tất hoàn toàn cho y, không để lại mảy may.

Ly Cảnh động tác càng thêm ôn nhu, từ từ trườn động hạ thân, an ủi giống như mà thỏa mãn hắn bị bốc lên dục vọng thân thể, Nam Cung Liễu ngược đầu, trong cổ họng xuất ra sung sướng than thở, nắm lấy cánh tay Ly Cảnh, eo lay động nhỏ phối hợp đối phương ra vào.

Tiếng thở dốc càng ngày càng dữ hoặc cùng mê người, Ly Cảnh đợi thân thể của hắn thích ứng, hàm trụ eo thân, cuồng dã mà trườn động, một cái phóng thẳng đến nơi lửa nóng tiến thẳng vào nơi sâu nhất tận cùng, Nam Cung Liễu dưới thân y một trận khoái cảm đánh ập xuống toàn thân chấn động ngâm lên tiếng rên rỉ mê người, trên cành cây chim nhỏ đang ngủ đêm đều thức tỉnh bay lên, bên dưới trên cổ là hai thân thể trần trụi quấn nhau, giao hòa đến triền miên, hồn nhiên vong ngã.

8. Chương 8

Một đêm úng dục quá độ kết cục chính là buổi sáng suýt nữa không bò dậy nổi.

Cảm giác ánh nắng ấm áp chiếu xuống mặt, Nam Cung Liễu giơ tay che lại mí mắt, nghĩ tới còn phải kéo thân thể uể oải bất kham này cưỡi ngựa gấp rút lên đường, hắn liền chỉ muốn ngất đi thôi.

Đêm qua, thật sự là túng dục vô độ rồi.

Ở bên bờ suối gần như đánh dã chiến, còn một trận chiến đến mấy hiệp, làm hại hần hiện tại eo mỗi chân đau, muốn động cũng không động nổi đều một đến run, giống như lão nhân gia sắp gần đất xa trời, càng không cần nhắc tới địa phương bị ma sát quá độ kia, cho dù thoa thuốc vẫn là sưng đau không thôi, làm cho hần trong lồng ngực phát lên một trận hỏa khí không biết tên, thẳng muốn tóm lấy cái người khởi xướng kia chửi mắng một trận.

Bất quá, cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu thôi, hần nhất gan nào giám hướng Ly Cảnh hò hét.

Đợi đến lúc thích ứng được ánh dương quang, hần hơi mở mí mắt chua xót đến lợi hại, lại phát hiện mình nằm ở trên một cái giường, xem trong phòng trang trí tuy rằng đơn giản, nhưng là chỉnh tề sạch sẽ, cùng thời điểm ngủ ngoài trời có chút khác biệt rất nhiều.

Trong hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có âm thanh hầu bàn chào hỏi khách nhân, Nam Cung Liễu nhắm mắt lại liền mở, tuy rằng khó có thể tin, thế nhưng sự thực bày ở trước mắt, hần hiện tại nằm ở bên trong một khách điểm nhỏ.

Ly Cảnh đâu? Hần trong lòng kinh hoảng đẩy lên thân thể đau nhức không thôi, kết quả một trận choáng váng ập tới, làm cho hần lại nặng nề mà ngã xuống giường, Nam Cung Liễu chửi thề vài tiếng, vỗ ngực thuận khí.

Cái cảm giác này giống như đã từng quen biết, nhất định là Ly Cảnh thừa dịp thời điểm hần ngủ say lén lút khiến cho điều khiển phong thuật, bất quá lần này tuy rằng bệnh tương đồng, nhưng lại không đến mức nghiêm trọng như lần trước.

Nam Cung Liễu tại bên hông sờ soạng một hồi, không có tìm được Ngọc Hoàn, hần nhú mày, thần sắc có chút khổ sở.

Yêu quái này, lại chạy đi đâu rồi?

Đang nghĩ ngợi, cửa một tiếng cọt kẹt mở, Ly Cảnh nâng một túi hỗn độn đồ vật tiến vào, thấy hần tỉnh lại, mặt mày hơi đỏ đặt túi đồ lên bàn tiến đến bên giường, nói: “Khá hơn không? Ta sợ ngươi không chịu nổi, không dám đi quá xa, hiện tại chúng ta đang ở Tây Quan trên trần, ta mới vừa đi chợ một chút, mua một ít đồ ăn vặt cho ngươi.”

Y tinh thần phấn chấn nâng Nam Cung Liễu dậy, y lấy ra một gói lớn sơn tra cao, kẹo hồ lô và một số thứ cần thiết cho hần, còn sẵn socola mà bài một khối nhỏ sơn tra cao cho hần ăn, Nam Cung Liễu tuy rằng không thích ăn những đồ ăn vặt này, bất quá vì cảm giác ngọt ngọt khó chịu buồn nôn, hần miễn cưỡng ăn vài miếng, liền uống một bát canh hoa mai ngọt, dạ dày quả nhiên sáng khoái không ít.

Ly Cảnh một bên cho hần ăn, một bên thì toét miệng cười không ngừng, cười đến làm cho Nam Cung Liễu sờn cả tóc gáy, hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Ly Cảnh cười đến càng là thoải mái, nói: “Ta nghĩ tới thời điểm ta mua những đồ ăn này, đại phẩm bán

sơn tra cao còn hỏi ta có phải vợ có tin vui mới mua nhiều đồ ăn chua như vậy a.”

Nam Cung Liễu nghe được mặt đều đen cả rồi, lệch đầu sang một bên tránh né miếng mứt đưa tới bên miệng, nói: “Ta không ăn, khẩu vị người thật khác người bình thường a.” (phải a người ta là ngọc đó anh.)

Ly Cảnh biết hần là thân thể không khỏe thêm vào xấu hổ không chịu nổi, cũng không tính toán, mở cửa gọi tiểu nhị đưa đồ ăn tới sớm một chút, sau đó liền ngồi ở mép giường định cho hần ăn, làm cho Nam Cung Liễu đỏ khóc đỏ cười, nói: “Người đừng thật sự coi ta là bệnh nhân a, ta tự mình đến ăn là được rồi.”

“Ồ.” Ly Cảnh cầm chén đũa đưa cho hần, cười híp mắt nói: “Ta nghĩ muốn yêu thương người mà!”

Nam Cung Liễu cả người run lên, cúi đầu húp cháo, bên tai lại từ lúc nào xuất hiện một mặt đỏ ửng, dưới nắng sớm chiếu vào trong phòng đặc biệt làm Ly Cảnh nhìn híp mắt.

Bộ dáng xấu hổ của hần thật sự là quá dụ người, Ly Cảnh híp mắt mà theo dõi hần, nghĩ tới cảnh sắc tươi đẹp đêm qua lửa nóng triền miên có bao nhiêu phần tư vị, hần liền không nhịn được nuốt nước miếng.

Tuy rằng tiểu Liễu lúc mới nhìn là cứng nhắc vô vị, một mặt thành thật vô cùng, chỉ khi nào bị y ôm vào trong ngực, kia thật đúng là nhiệt tình như lửa, nhu thuận ngoan ngoãn, làm cho y yêu thích không muốn buông tay, dù có ăn hần qua bao nhiêu lần vẫn là cảm giác không nở rời đi không hề buồn chán.

Đại khái đây chính là t mối tình thẩm thiết trong truyền thuyết a?(=.=) Ly Cảnh chống cằm nhìn chăm chăm Nam Cung Liễu ăn cháo, thậm chí có chút chua xót mà đổ kị cái kia bát. (=n=)

Nam Cung Liễu bị hần nhìn đến cả người nổi da gà, miễn cưỡng ăn xong một bát cháo, vươn mình xuống giường, chân mềm nhũn đi tới bên cạnh bàn rót chén trà, quay đầu lại nhìn Ly Cảnh, nói: “Là ta hoa mắt sao? Có cảm giác long vắn giữa mi tâm trên trán người biến mất a?”

“Ồ?” Ly Cảnh mạn bất kinh tâm đến soi gương, nói: “Đại khái là do ở nhân gian nán lại quá lâu đi.”

Nam Cung Liễu như là nhớ tới cái gì, thần sắc có vài phần xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Đêm hôm qua, người thải bỏ đến không đủ sao?” (ô...*ôm mặt* lẩn a lẩn)

Ly Cảnh đầu tiên là sững sờ, lập tức cười ha ha, khiến Nam Cung Liễu cho là y nổi điên, tay hơi run nước trà theo đó đổ một ít ra ngoài.

“Kia đều là lừa gạt người.” Ly Cảnh cười đủ, thành thật khai báo: “Ta là ngọc, cùng gỗ đá đều có phần giống nhau, bản thân là bao hàm thiên địa linh khí sinh ra, tự nhiên cũng phải hút tinh hoa nhật nguyệt mà tu hành, không giống như thân thể yêu quái hạ đẳng, còn cần mượn tinh khí phàm nhân để tu luyện.”

“A?” Nam Cung Liễu làm đổ chén trà, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Ly Cảnh cho là hần là oán hận chính

mình lừa dối, vội vàng ôn nhu mà dụ dỗ nói: “Ban đầu ta chỉ là muốn dọa người một chút thôi, cũng không ác ý.”

Ta mới không tin! Nam Cung Liễu lườm y một cái, có thể chưa quên yêu quái này vừa bắt đầu chính là mượn lý do này gây sức ép với mình, nếu không mình làm sao lại tùy ý hấn bài bố, liên tiếp cùng hấn dây đưa đến bây giờ?

Mặc dù là muốn như vậy, bắt quá liếc một cái khuôn mặt Ly Cảnh, Nam Cung Liễu trong lòng rõ ràng, nếu không phải là mình bị ma xui quỷ khiến, bị sắc đẹp của y câu đến quên hết tất cả, bọn họ cũng không đến nỗi dây đưa đến đây, đến bây giờ hết thấy đều không thể tách rời.

Hơn nữa, cẩn thận tính ra, hấn nợ Ly Cảnh trái lại càng nhiều, Nam Cung Liễu đau đầu mà xoa thái dương, nói: “Nói như thế, ta đối với người quả nhiên là một điểm tác dụng cũng không có.”

“Người nói nói cái gì ngốc như vậy!?” Ly Cảnh thấp giọng trách mắng, đem hấn kéo tới, nói: “Coi như người trong thiên hạ đều cảm thấy được người là tên rác rưởi, ta cũng chỉ muốn một mình người, người liền ngoan ngoãn nhận mệnh làm người của ta đi!”

Yêu quái này thời điểm nào cũng đều không đổi được bản tính bá đạo độc đoán, Nam Cung Liễu không khỏi mỉm cười, không phải không muốn thừa nhận, dù Ly Cảnh có bướng bỉnh nắm chặt hấn không tha, nhưng thật ra trong lòng hấn là âm thầm vui mừng.

Đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, Nam Cung Liễu tự nhiên rõ ràng, thân là nam tử, giống như vậy đảo càn vi khôn, nằm dưới thân một nam nhân khác là xấu hổ đến cỡ nào, nhưng hôm nay hấn không muốn để ý tới, chỉ muốn nghe theo ý nguyện bản năng, cùng nam nhân này sớm chiều làm bạn.

Sách vở lạnh như băng không mang lại cho hấn một chút ấm áp không xóa đi tịch mịch trong lòng hấn, chỉ có Ly Cảnh, tuy rằng tính tình bá đạo cùng cường ngạnh, lại coi hấn như trân bảo mà yêu thương hấn, Bạch Thu Thủy luôn nói yêu quái này quán lấy hấn, kỳ thực bằng lương tâm nói, là hấn có được một may mắn to lớn mới đúng.

“Người nha, luôn thích để tâm đến những chuyện vụn vặt.” Ly Cảnh thấy hấn trầm mặc không nói, lại bắt đầu nói liên miên cần nhàn mà quở trách hấn, “Còn khách khí với ta như vậy, người này tiểu tử ngốc! Ta không phải từng nói với người sao, người muốn cái gì, liền nói với ta.”

Nam Cung Liễu đỏ mặt gật đầu, nhẹ nhàng kéo ống tay áo y, chần chờ chốc lát, lấp bắp mà nói: “Người cùng ta đi nằm một hồi đi, qua buổi trưa lại xuất phát, có được hay không?”

Hảo, đương nhiên được! Ly Cảnh cười đến khoe miệng ngoác đến mang tai, hoan hỉ kéo hấn lên giường, còn như thê tử hầu hạ hấn cởi áo cởi giày, lại lấy một cái khăn tay cho hấn lau mặt cùng lau tay, xong xuôi mọi việc, mới thư thư phục phục ôm eo hấn, hỏi: “Nói mau, còn muốn ta làm cái gì?”

Xem ra tên này là nghiện nói lời buồn nôn a, Nam Cung Liễu bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Vậy người lại xoa

xoa eo cho ta đi.”

Ly Cảnh tự nhiên mừng rỡ nghe lệnh, đem hần thân thể để nằm ngang, bàn tay đặt lên eo lưng của hần, từng cái từng cái nhẹ nhàng nắn bóp, Nam Cung Liễu nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng, không bao lâu liền ngủ.

+++++

Sau khi ăn cơm trưa, hai người ngồi xe ngựa đến bờ sông, ngồi thuyền xuôi theo hạ nguồn xuống dưới.

Hai bờ sông cỏ mọc xanh rì thẳng tắp, phong cảnh như tranh vẽ, nước sông róc rách chảy xuôi, nhỏ nhẩn lững vuốt mép thuyền, cơn gió mang theo hơi nước mát lạnh xông tới mặt, mát mẻ thanh tân, khiến người tâm thần sảng khoái.

Nếu là sau này cũng có thể như vậy, hai người bên nhau như vậy, cùng nhau thưởng thức phong cảnh trên đường, thật là thích a.

Nam Cung Liễu nhìn nước sông trong xanh thở dài, Ly Cảnh đang ngồi ở một bên tẻ nhạt, thấy hần mặt lộ vẻ vẻ lo âu, lập tức nhích lại gần, hỏi: “Người lại làm sao? Cả ngày sầu mi khổ kiếm.”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ so với phong cảnh hai bờ sông càng đẹp hơn vạn phần, cho dù sớm chiều ở chung, vẫn không khỏi có cảm giác kinh diễm, Nam Cung Liễu thân thủ xoa nhẹ lên mái tóc dài của Ly Cảnh, cười nói: “Người làm sao tóc tai rối tung lên như vậy, như người điên a.”

” Người phàm các người thực sự là nhiều chuyện.” Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng, quay lưng lại, tùy ý Nam Cung Liễu đem sợi tóc chảy dài xinh đẹp chải vuốt chỉnh tề, lại dùng một khối ngọc trâm cài lên.

Bất tri bất giác, thân mật như phu thê nhiều năm, quyến luyến khó bỏ.

“Người có tâm sự?” Ly Cảnh nắm lấy tay hần, mắt phượng híp lại, nghiêm mặt ra lệnh: “Thành thật khai báo, không cho gạt ta.”

Nam Cung Liễu thần sắc có chút ủ rũ, hạ thấp giọng hỏi: “Người nói, những người kia tại sao lại muốn hại ta?”

Không chỉ đôi phu thê trong núi kia, còn có lúc trước, hần cũng từng bị bốn hắc y nhân lấy đao đuổi theo, dọc theo con đường này thật sự là ngàn cân treo sợi tóc, nhờ có vô tình gặp được Ly Cảnh, hần mới nhiều lần trở về từ cõi chết.

Ly Cảnh cười ha ha, nói: “Không phải giết tiền, chính là cướp sắc, nhưng đáng tiếc hai dạng người đều không có, cũng chỉ còn sót lại” cái kia “.”

“Cái nào?” Nam Cung Liễu thần sắc rùng mình, theo bản năng mà đi mò bao quần áo của hắn, mò tới cái kia hộp gỗ, mới thở phào nhẹ nhõm, cau mày nói: “Không thể, ai có thể biết đến ta cầm trong tay” cái kia “? Việc này là việc sinh tử tồn vong, gia phụ đều cực kỳ thận trọng, làm sao có khả năng tiết lộ ra ngoài?”

Người là thật khờ hay là giả ngốc? Ly Cảnh vừa buồn cười vừa tức giận mà nhìn hắn, thản nhiên nói: “Nếu thật là việc quan trọng liên quan đến sinh tử, làm sao để cho người một người không có võ công đi làm, không có tâm nhãn lại kém thông minh loạn đi chuyến này? Lại nói, coi như người nhà người giữ nghiêm bí mật, có thể bảo đảm hai nhà khác cũng miệng kín như bưng?”

“Chuyện này...” Nam Cung Liễu bị hắn nói đến nói không ra lời, hắn tính cách ôn hòa thành thật, luôn luôn không muốn suy đoán lung tung tâm tư người khác, nhưng là liên tiếp gặp nguy hiểm làm cho hắn nghi ngờ không thôi, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Ly Cảnh vỗ nhẹ bờ vai hắn, động viên nói: “Đến đâu thì hay đến đó, ngược lại người bây giờ lại không chết, đem đồ vật đến nơi liền vạn sự đại cát, không cần sợ, ngoại trừ ta, ai có thể động một cọng lông măng trên người người a?”

Nam Cung Trĩ Liễu có chút lúng túng, nhìn bốn bề vắng lặng, nửa đùa nửa thật mà ai oán nói: “Người cũng đừng quá bừa bãi, vạn nhất bị tên háo sắc nào đó nhìn chăm chăm, ta đây muốn võ công không có võ công, muốn tâm nhãn liền thiếu thông minh làm sao gánh nổi người.”

Ly Cảnh cười đến híp cả mắt, kéo hắn tiến vào khoang tàu nghỉ ngơi, dụ dỗ nói: “Hiện tại ở đây phiền muộn cũng vô dụng, nghỉ ngơi đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.”

Nam nhân này có lẽ thành người hắn tin tưởng nhất rồi, Nam Cung Liễu có chút xấu hổ ý thức được điểm này, sau đó bị Ly Cảnh ấn tới trên giường, ngữ khí cương quyết mệnh lệnh: “Không cho tái tự tìm phiền não, người chỉ được tin tưởng ta, dựa vào ta là đủ rồi.”

Nam Cung Liễu gật đầu liên tục, thật giống như tiểu hài tử khóc nháo đòi ăn kẹo đường, Ly Cảnh bất mãn mà hừ một tiếng, cúi đầu ngăn chặn cái miệng của hắn.

Không biết tới khi nào, hắn mới có thể triệt để nắm lấy người này.

Nam nhân ấm áp mềm yếu này, có lúc lại cố chấp đến làm người nhức đầu.

Ly Cảnh bá đạo mà ôm eo Nam Cung Liễu, hoàn toàn không cảm thấy được chính mình có bao nhiêu gian xảo thế nhưng là ăn bấy dấm chua của Nam cung nhị công tử a, người này là của y, vô luận cả người, một ngày nào đó liền bị chính mình hoàn toàn chiếm lấy, liền một phần tâm tư đều không thể nghĩ về người khác.

+++++

Nửa đêm tĩnh lại, trong khoang thuyền một mảnh u ám, Ly Cảnh nhìn đến người bên cạnh, đưa mắt nhìn chốc lát nhìn tình nhân an tường ngủ say, sau đó, cái trán nhẹ nhàng chặn lại hắc, trong miệng thấp giọng ngâm lẩm bẩm cái gì đó, trong bóng tối, giữa mi tâm dấu ấn long vân tĩnh xảo tỏa ra ánh sáng khác thường mỹ lệ.

+++++

Sáng sớm hôm sau, thuyền đi tới bên dưới ngọn núi Bích Lan cung, hai người trải qua một đêm ngủ say, tinh thần sảng khoái, tinh thần phấn chấn rời khỏi thuyền, Ly Cảnh là một bộ dáng nhàn nhã tự tại, Nam Cung Liễu nhưng lại là vội vã cuống cuống, căng thẳng mỗi một dây cung, ôm bao quần áo của hắn không buông tay.

Càng là sắp tiếp cận tới mục tiêu, hắn thì càng nơm nớp lo sợ.

Dưới chân núi có hành quán tiếp đón khách mời, tụ tập không ít nhân sĩ giang hồ, Nam Cung Liễu bộ dạng phục tùng hạ ánh mắt, muốn tận lực không gây chú ý, nhưng mà không như mong muốn, bọn họ vừa vào đại môn, Ly Cảnh mỹ mạo xinh đẹp dọa người nhượng bọn họ trừng mắt miệng há to mà nhìn, vị quân gia đi đến đón tiếp bọn họ cũng đồng dạng ngây ngẩn cả người.

Trong viện nhất thời yên lặng như tờ, tầm mắt mọi người đồng loạt quét tới, nhượng Nam Cung Liễu có chút lúng túng, hận không thể xả một khối xiêm y che lại đầu Ly Cảnh, nhưng đáng tiếc gia hỏa kia cậy mình có bản lĩnh phi phạm không cần hắn lo lắng, còn đắc ý mà hết nhìn đông tới nhìn tây, một đôi mắt phượng con cong hàm ý cười dịu dàng, thật là phải đem người hồn cũng câu đi.

Đứng bên cạnh Ly Cảnh, đời này lần đầu nếm được tư vị được mọi người chú ý, khiến Nam Cung Liễu nhất thời khó thích ứng, tay chân cũng không biết đặt ở nơi nào.

Ho nhẹ một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu cho Ly Cảnh thu liễm một chút, Ly Cảnh hiểu ý, kéo cánh tay của hắn, cúi đầu bày ra bộ dáng ngưỡng ngưỡng, ôn nhu nói: “Phu quân, chúng ta vào đi thôi.” (*ngã* nước mắt giàn dụa...hảo buồn nôn a)

Nhìn y kia cong lên khóe môi liền biết cái tên này lại muốn trêu đùa mình đi, Nam Cung Liễu bị Ly Cảnh đột nhiên gọi một tiếng phu quân ngưỡng đến đỏ cả mặt, đối diện những người khác bỗng nhiên tĩnh lặng, càng là quần bách không chịu nổi.

“Nam Cung đại ca?” Phía sau bỗng vang lên giọng nam nhân ôn nhuận, giống như vút được nhánh cỏ cứu mạng, Nam Cung Trĩ Liễu xoay người, định thần nhìn lại, vui mừng kêu lên: “Duật Thừa?”

Một thân bạch y nam tử tuấn mỹ, trầm tĩnh, chính là Giang Nam Hoa gia con trai độc nhất, Hoa Duật Thừa.

Bọn họ lúc còn nhỏ quen biết, tuy rằng từ biệt sau chưa từng tái gặp lại, thế nhưng vẫn còn nhớ được một chút, Hoa Duật Thừa dung mạo tuấn tú, khí chất thanh minh, mắt phải có một dấu chu sa chí nhỏ, làm

cho hần liếc mắt một cái liền nhận ra.

Ly Cảnh từ trên xuống dưới quét Hoa Duật Thừa vài lần, mùi dấm chua bốc lên bay tứ tán, một cái móng vuốt đục vọng chiếm hữu mười phần mà bám vào vai Nam Cung Liễu, gọi hần “Phu quân” lúc này mới ý thức được “Kiều thê” ghen tỵ, tại trước mặt mọi người liền không tiện trò chuyện, vì vậy giới thiệu về y một chút, bọn họ bị an bài đến một phòng nhỏ nghỉ ngơi.

Hai người ngầm hiểu ý, biết cũng là vì thực hiện cam kết mười lăm năm trước mà đến, bất quá Nam Cung Liễu không nghĩ tới Hoa Duật Thừa không biết võ công cũng một thân một mình đến đây... Ạch, đi theo chỉ dẫn của một cái cận vệ, tuy rằng cao cao đại đại, lại như cây cột trầm mặc ít nói, khiến người lơ đãng sẽ quên mất hần có tồn tại.

Cùng so ra, Ly Cảnh tính tình kiêu căng phách lối càng giống như chủ nhân, trái lại Nam Cung Liễu hần mới giống như tùy tùng.

Mọi người cùng dùng trà bánh, Nam Cung Liễu lôi kéo Hoa Duật Thừa ôn chuyện, còn thỉnh thoảng phải đối phó Ly Cảnh quấy rầy, bảo tiêu cũng không có gia nhập vào cuộc nói chuyện, như trước không nói một lời, vì bọn họ thêm trà rót nước.

Nghỉ ngơi chốc lát, gã sai vặt Bích Lan cung đi đến, hướng bọn họ cúi chào, nói: “Mấy vị quý khách đường xa mà đến, lẽ ra nên quét dọn giường chiếu mà đợi, đón tiếp thật chu đáo, những ngày gần đây trong cung sự vụ bận rộn, chủ nhân nhà ta thật là không thể tới đón tiếp chư vị được, liền mời các vị tự tiện đi, có chỗ nào chiêu đãi chưa chu toàn xin các vị thứ lỗi.”

Lời nói tuy rằng khách khí, thái độ kiêu căng lại có thể thấy được chút ít, Nam Cung Liễu khó có thể tin nhìn hần chăm chăm, nói: “Có ý gì? Chúng ta nhiều năm như vậy không gặp, thật vất vả mới cùng một chỗ gặp lại, Ly Ánh Chu liền định đem chúng ta ném ở đây hay sao?”

Gã sai vặt khom người lại, có nề nếp mà đáp: “Chủ nhân có quy củ của ngài, tiểu nhân chỉ là truyền lời mà thôi.”

“Người...” Nam Cung Liễu nhin xuống một bụng hỏa, nghĩ thầm đoạn đường này bôn ba, đến tột cùng là vì ai khổ cực vì ai chịu cực? “Hần coi như thiếu kiên nhẫn thấy chúng ta, lẽ nào liền...”

“Nam Cung đại ca.” Hoa Duật Thừa túm túm ống tay áo của hần, đánh gãy suy nghĩ nóng nảy của Nam Cung Liễu, ôn nhu hỏi: “Vị tiểu ca này, quy củ của chủ nhân nhà ngươi là có ý gì?”

Hần trên người trầm tĩnh ôn hòa khí chất rất dễ dàng khiến người có ấn tượng tốt, kia gã sai vặt sắc mặt cũng hòa hoãn không ít, đáp: “Chủ nhân nói, phàm là khách nhân được gửi thiệp mời, lên được thanh vân đạo, mới có tư cách vào ở Bích Lan cung, còn nếu không được, ở dưới chân núi du ngoạn mấy ngày, liền có thể một đường trở về phủ.”

Đây là cái chết tiệt gì!? Nếu không có Ly Cảnh ngăn, Nam Cung Liễu sớm lao ra tìm quần gia hỏi cho ra lẽ.

Hoa Duật Thừa móc ra nén bạc đuổi đi gã sai vặt, ngẫm nghĩ chốc lát, nói: “Nam Cung đại ca, Ánh Chu điều quy củ này đặt đến thực là kỳ lạ, ta xem hần lần này mời khách, hơn nửa tại trong chốn giang hồ có chút danh tiếng, khinh công cũng không kém, chúng ta đều là người không có võ công, nhưng là nếu hần phát ra thiệp mời, thì tại sao còn bố trí một cửa ải kia?”

Nam Cung Trĩ Liễu đầu óc tỉnh táo lại, thần kinh thô chậm chạp cũng mơ hồ nhận ra được có chút kì quái, hần xoa cằm rơi vào trầm tư, nghi ngờ nói: “Lẽ nào hần không tiện gặp chúng ta?”

Liên coi như bọn họ ấu niên giao tình không đáng một gốc cây hành, kia Thương Long khóa giang bội cực kì trọng yếu, Ly Ánh Chu cũng sẽ cái kia cũng không cần đi?

“Cũng có thể, hần là bị người khống chế.” Hoa Duật Thừa đặt chén trà xuống, đứng dậy, cười nói: “Đi thôi, như vậy xem ra, phải đi vào Bích Lan cung mới có thể thấy rõ ràng.”

+++++

Thanh vân đạo, thanh vân nhiều, phải phải đi hướng nào a, dốc thẳng đứng ngàn trượng, Thương Long khóa ngăn trở nước sông, Bích Lan sâu thẳm ẩn trong mây xanh.

Địa phương kia đến trẻ con ba tuổi cũng biết nó nguy hiểm thế nào, những người biết về ngọn núi này nói đến thanh vân đạo liền sợ hãi mà chùn bước.

Đến Bích Lan cung có hai lối đi, một cái bí ẩn đến không người biết đến, một lối khác, chính là vách đá thẳng đứng phía trước a, bên trong được bài bố vô số bẫy rập cùng ám khí.

“Phía dưới trong sơn cốc này có không ít người bị rơi xuống mà chết.” Nam Cung Liễu ngược cổ, nhìn đỉnh núi quanh co mơ hồ ẩn sau mây, ngọn núi này quả thật không đơn giản, Nam Cung nhị thiếu gia không khỏi cảm thán một câu.

Bởi lâu năm không tu sửa, không ít chỗ những tấm ván gỗ đều mục nát rơi xuống, làm cho hần chỉ nhìn thôi đã trong lòng sinh ra sợ hãi.

May là trên đường gặp được Ly Cảnh, Nam Cung Liễu vui mừng mà nhìn Ly Cảnh liếc mắt một cái, đem hần kéo qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Người có thể hay không đem ba người chúng ta toàn bộ mang qua bên kia?”

Ly Cảnh cười hì hì đáp: “Người cũng quá ngốc nhìn cây cột kia đi?”

Oa! Người sao lại tùy tiện đặt biệt hiệu cho người khác!? Nam Cung Liễu bận thân thủ che cái miệng của hần, chột dạ hướng chủ tớ Hoa Duật Thừa nhìn đến, Hoa Duật Thừa lơ đãng cười cười, một tay để lên vai người bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Dịch Phong, mang ta đi lên.”

Vị đại nam nhân khi bọn họ nói chuyện luôn bảo trì trầm mặc không nói một câu, cẩn thận ôm lấy Hoa Duật Thừa, sau đó tại sự kinh ngạc của Nam Cung Liễu, thả người nhảy lên, chân liên tục đập vách đá nhún người nhảy lên, thân ảnh rất nhanh mất hút vào bên trong bị bụi cây che đầy đi.

Không nhìn ra được người nhìn ôn hòa như vậy, khinh công thân pháp lại uyển chuyển tiêu sái như vậy, Nam Cung Liễu há hốc mồm nhìn đến sững sờ, mãi đến tận khi bị Ly Cảnh tức giận gõ mạnh vào đầu, hắn mới phục hồi tinh thần lại.

Nhìn qua một chút liền biết, Ly Cảnh sắp lật bình dấm chua rồi a, Nam Cung Liễu vội vàng kéo tay y, gọi “Kiều thê”: “Đừng nóng giận đừng nóng giận, mau đưa ta lên đó đi.”

Ly Cảnh nở nụ cười tà, mở hai tay ra, ra lệnh: “Lại đây.”

Vừa nhìn bộ dáng Dịch Phong ôm Hoa Duật Thừa làm cho y ghen tị đến đỏ mắt, dù sao Nam Cung Liễu da mặt mỏng trong bụng lại một đoàn lễ nghĩa, có thể có cơ hội quang minh chính đại mà ôm hắn thật sự ít đến đáng thương.

Nam Cung Liễu nhăn mặt mà đi tới, đem bao quần áo đeo lên lưng, không khỏi có chút nhăn nhó, nhỏ giọng nói: “Người vẫn là công ta lên đi.”

“Không được.” Ly Cảnh một nói từ chối, một mặt bốn cợt cười xấu xa, yên tâm thoải mái mà chờ Nam Cung Liễu chui vào lòng mình.

Vừa mới ở trong sân liền đùa giỡn hắn một hồi, lúc này lại càng quá đáng, Ly Cảnh tại thời điểm quan trọng luôn muốn giở trò, chính là cố ý muốn tại trước mặt người khác khoe khoang bọn họ là loại quan hệ gì.

“Người sao lại như vậy... da mặt thật dày a?” Nam Cung Liễu xấu hổ đến quần bách, đỏ mặt, lắp bắp chỉ trích.

Người bên ngoài nhìn sang bọn họ ánh mắt rõ ràng ý nói “Nguyên lai các người thực sự là loại quan hệ này a”, nhưng Nam Cung Liễu cả người lông tơ đều dựng lên.

Ly Cảnh đem hắn lôi đến, nghiêm trang nói: “Ôm người tương đối an toàn, vạn nhất người chóng mặt đến buồn nôn, chỉ có thể phun tại trên người mình, nếu là công người trên lưng, chẳng phải toàn bộ đều phun trên người ta?”

Mặc dù là y cố chấp, bắt quá những gì y nói đều không có sai, Nam Cung Liễu vì vậy mà bất đắc dĩ bị y bế lên, cánh tay tự nhiên mà vòng qua bả vai Ly Cảnh.

Đem mình hoàn toàn giao phó cho y, cảm giác này gọi là hạnh phúc đi, Nam Cung Liễu nhắm mắt lại, bên tai phần phật tiếng gió, áo bào tung bay, từng trận cảm giác hôn mê tập kích thẳng đến đại não, làm cho

hắn dụng hết toàn bộ sức lực mà ôm chặt lấy Ly Cảnh.

Không biết qua bao lâu, tiếng gió bên tai ngừng lại, tiếng cười của Ly Cảnh từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Đến rồi, mở mắt ra đi.”

Nam Cung Liễu dài một một hơi, mở mắt ra, chỉ thấy bọn họ đã đứng ở trên đỉnh núi, phía dưới mây mù phủ kín, khắp nơi hoàn toàn trắng xoá, không khác Tiên cảnh bao nhiêu.

Cuối cùng đã tới!

Nam Cung Liễu trên mặt mang theo vui sướng, từ trong lòng Ly Cảnh trượt xuống, hai chân có chút nhũn ra, bên kia hai người Dịch Phong cũng vừa lên tới, Hoa Duật Thừa tuy rằng vẫn là mang theo nụ cười nhàn nhạt, sắc mặt cũng không tốt hơn hẳn bao nhiêu.

Ngồi ở trên một tảng đá nghỉ ngơi một lát, liền hướng Bích Lan cung đại môn đi đến.

Trên đỉnh núi, lại đẹp đến như vậy.

Thời tiết cuối hạ, khắp nơi muôn hoa khoe sắc, cây xanh mọc thành hàng, trên đỉnh núi khí trời mát mẻ cây cối râm mát, nhìn xuống dưới chân núi thời tiết nóng, không khí mát lạnh thoải mái, xung quanh còn tỏa ra hương hoa cỏ nhàn nhạt, thật sự rất thoải mái.

Bước lên hơn 100 bậc thềm đá, đến trước đại môn Bích Lan cung, trước cửa đại môn còn có hai con hổ bằng đá chần giữ bên ngoài, dưới chân hổ đá là những khối trạm khắc hoa văn bên trong mơ hồ có thể thấy được màu đen của máu khô, yên lặng mà nhắc người nhớ đến thảm cảnh kinh hoàng trước kia.

Nam Cung Liễu tâm tình có chút trầm trọng, quay đầu nhìn Hoa Duật Thừa, chỉ thấy hắn sắc mặt tái nhợt, trong mắt tất cả đều là vẻ đau lòng cùng thương xót.

Tuy rằng chưa từng tự mình trải qua, dù sao gia phụ cũng từng bị cuốn vào trong đó, làm bọn họ có một loại ăn ý trời sinh.

Nam Cung Liễu không tự chủ được mà vỗ vỗ vai hắn, tay mới duỗi ra đến liền bị Ly Cảnh bắt lấy, như bắt được tay hài tử không ngoan mà gắt gao cầm lấy không buông, còn tức giận mà trừng hắn một cái.

Hoa Duật Thừa nhìn ra giữa hai người đang sóng ngầm mãnh liệt, mím môi nở nụ cười, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Nam Cung đại ca có thể lấy được người xinh đẹp như vậy, thật là làm cho tiểu đệ hâm mộ không thôi.”

Ly Cảnh đắc ý, đối Hoa Duật Thừa hảo cảm tăng gấp bội, Nam Cung Liễu lại cười khó lắc đầu, giễu giễu nói: “Để đệ chê cười rồi, thê tử ta tính tình ương ngạnh, thật sự là khiến ta đau đầu muốn chết.”

“Người là có phúc mà không biết hưởng.” Ly Cảnh từ trong lỗ mũi hừ ra một câu, bất mãn mà nắm ngón tay của hắn, Hoa Duật Thừa vô tình hay cố ý quét Dịch Phong liếc mắt một cái, người phía sau như trước mặt không hề lộ chút cảm xúc, im lặng không lên tiếng ở bên cạnh hắn.

Dù thái sơn có thật sự sụp xuống mắt hắn e rằng hắn cũng không thém nhúc nhích lông mày, thật giống Ly Cảnh nói, giống như trụ đá trầm mặc không nói, khiến người đoán không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Gió núi lướt nhẹ qua mặt, che đi một tiếng than thở nhàn nhạt.

9. Chương 9

Đêm đó, bọn họ được an bài tại một khách phòng hẻo lánh trong viện, Ly Ánh Chu đến cái bóng đều không thấy.

Xem ra, kia người là đối với bọn họ thật là tâm đá hờ hững, hoặc là thật sự bị cản chở cho nên không thể tự do hành động, bất luận loại nào khả năng, cũng làm cho Nam Cung Liễu ăn ngủ không yên.

Leo lên đến trên đỉnh tòa lầu, từ trước cửa sổ nhìn ra ngoài, nhà cửa trùng điệp, trợn mắt cũng không có cách nào nhìn được hết, Bích Lan cung diện tích rộng rãi, không gian trống trải, đình đài lầu các đều được xây đối xứng nhau, nhìn tao nhã chỉnh tề.

Bắt lại đưa cơm gĩa sai vặt hỏi thăm một chút, mới biết Ly Ánh Chu sống tại Bích Thủy các, cũng rất cuộc biết nơi ở của bọn họ cùng chủ nhân nơi này cách nhau bao xa.

Nam Cung Liễu càng nghĩ càng nóng nảy, cơm đều ăn không vào, tại trong phòng đi đi lại lại, mãi đến tận Ly Cảnh lên tiếng nhắc nhở hắn: “Người tái không đành lòng xuống ăn cơm, ta liền giúp người ăn.”

Nói, nói câu nói như thế này, thật là có không chút ý tứ! Nam Cung Liễu tuy rằng cùng Ly Cảnh lăn lộn mấy ngày, da mặt còn lâu mới dày được như Ly đại nhân a, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống, bưng lên bát đĩa, không hề có khẩu vị mà nuốt xuống thức ăn, Ly Cảnh lại đẩy thêm vài món ăn về phía hắn.

Hoa Duật Thừa tuy rằng nhỏ hơn hắn một tuổi, lại so với hắn vững vàng chừng chạc hơn nhiều, động viên nói: “Nam Cung đại ca, người đừng vội, Ánh Chu an bài như vậy, tự nhiên có dụng ý của hắn.”

Nam Cung Liễu bất mãn mà chọc đồ ăn trong bát, ai oán nói: “Ta có thể không vội sao? Chuyện mười lăm năm trước xảy ra còn chưa có xong, hiện tại liền người cũng không thấy, cũng không biết an nguy của hắn, ta hiện tại trong đầu đều là bộ dáng của hắn khi còn bé bắt hạnh không chỗ nương tựa, vừa nghĩ tới hắn có khả năng thân hãm hiểm cảnh, liền gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải.”

Ly Cảnh đã ăn ăn dấm chua đến no rồi, « rằm » một cái một tiếng đập mạnh bát đũa xuống bàn, đứng dậy rời chỗ, Nam Cung Liễu lúng túng nhìn bóng lưng hắn, ngoại trừ thở dài vẫn là thở dài.

Loạn một hồi, trong lòng đều lo đến đầu bốc hỏa, Hoa Duật Thừa cư nhiên còn có tâm tư kể hắn nghe chuyện cười: “Còn không mau đi an ủi ” đại tẩu”, thê hiền đến như vậy, huynh còn cầu mong gì?”

Nam Cung Liễu khoe miệng co quắp, dở khóc dở cười nhìn hắn, Hoa Duật Thừa thản nhiên tự đắc mà nâng chén nhâm nhi, nói: “Nghe nói lần này trong đám quý khách, còn có minh chủ võ lâm kế nhiệm, chờ khi người kia đến, Bích Lan cung không thể không ra đón tiếp hắn thật chu đáo, thời điểm đó tự nhiên sẽ nhìn thấy Ánh Chu.”

“Minh chủ võ lâm?” Nam Cung Liễu trong lòng hơi động, “Người là nói... Sở Lam Đình?”

Hoa Duật Thừa cười tủm tỉm nhìn hắn, nói: “Trừ hắn ra, còn có ai?”

Nam Cung Liễu vỗ đùi, kêu lên: “Ta làm sao không nghĩ tới? Chờ hắn sau khi đến, chúng ta có thể cẩn thận mà tụ họp một chút.”

Ly Ánh Chu khi còn nhỏ từng gửi nuôi tại Sở gia, cùng sở Lam Đình thân mật vô cùng, coi như không để ý đến hai người bọn họ, ít nhất sẽ không không cho sở Lam Đình mặt mũi đi!

Thoáng chốc cảm thấy lại có manh mối, Nam Cung Liễu cao hứng qua đi, mới nhớ tới Ly Cảnh tức giận chạy mất, lập tức vừa lo, vội vã mà hướng Hoa Duật Thừa cùng Dịch Phong chấp tay nói tạm biệt rồi ly khai, đi lên lầu tìm Ly đại dấm chua của hắn.

++++++

Ly Cảnh đang ngồi ở trên bệ cửa sổ ngắm trăng, ánh trăng trong sáng chiếu xuống khuôn mặt y, khuôn mặt rung động lòng người lại nổi lên mấy phần cô đơn, Nam Cung Liễu nhìn đến tâm nhộn nhạo, liền tiến lên đặt tay lên vai y.

Nhìn thấy hắn đi tới, Ly Cảnh đến liếc mắt nhìn hắn cũng lười, ăn dấm chua ăn đến cầu huyết, Nam Cung Liễu đóng lại cửa sổ, nói: “Trên núi gió lạnh, sẽ bị cảm.”

Ly Cảnh liếc liếc mắt nhìn hắn một cái, không lạnh không nóng mà nói: “Người còn có thời gian để ý tới ta sao?”

Làm khổ y tại bên cửa sổ ngây ngốc khổ sở nửa ngày, sắp bị gió lạnh thổi thành một bộ thây khô, chính là vì muốn Nam Cung Liễu cảm thấy hổ thẹn mà quan tâm mình một chút, không nghĩ tới đối phương như đồ dành đứa nhỏ mà xoa xoa đầu y, nói: “Ta thật nên đem người toàn bộ ngâm trong vại dấm chua a, sao càng ngày lại càng chua.”

Học được khua môi múa mép? Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng, một cái kéo hắt qua, cầm chống lại trên vai hắt, trầm trầm mang chút hờn dỗi mà nói: “Ta tình nguyện cả đời không tới đây, ít nhất người là của một mình ta, hiện tại thì tốt rồi, trong lòng người luôn nghĩ tới người khác.”

Nam Cung Liễu nhìn mặt trắng lờm một cái, đã còn không khí lực kêu rên, hắt ôm cổ Ly Cảnh, chủ động đến gần hôn một cái lên mặt của y, nói: “Bọn họ là bằng hữu lúc nhỏ của ta, ta vui vẻ cùng bọn họ là điều tất nhiên, người lại cái loại này dấm chua cũng ăn, tương lai thấy ta cùng người nhà, chẳng phải là đánh đổ luôn bình dấm chua rồi sao?”

“Không được, người là của ta.” Ly Cảnh ôm eo hắt, siết chặt đến mức hắt không thở nổi, khí tức nóng rực phát qua cần cổ, làm cho hắt cả người run lên.

“Ta thật hận không thể đem trí nhớ của người xóa đi, để trong lòng người ngoại trừ ta không còn gì khác.” Ly Cảnh nghiêng rằng nói mang theo ma lực xuyên thấu cốt tủy, Nam Cung Liễu trong lòng rung động, lẩm bầm nói: “Người sao lại vô lý như vậy...”

Yêu quái này thật sự là được voi đòi tiên, nếu là như vậy, còn không bằng đi nuôi một đứa nhỏ, bảo đảm trừ hắt ra, trong cuộc sống tất cả đều là trống không.

Ly Cảnh ủy ủy khuất khuất mà lẩm bầm: “Ta sống hơn một ngàn năm, chỉ có một mình người mà thôi.”

Làm sao có thể triệt để độc chiếm một người? Tình lộ (đường) tuy rằng thông thuận, vẫn làm cho y thấp thỏm bất an, chỉ lo Nam Cung Liễu vì chút gì đạo nghĩa giang hồ, lại một cước đá y ra khỏi cuộc sống.

Một khi động tâm động tình, ngàn năm yêu hoàn cũng khó tránh khỏi có chút lo sợ, ngóc ngách vô cùng.

Nam Cung Liễu nhìn bộ dáng ủy khuất của y, chỉ cảm thấy được trái tim chính mình mềm đến như một cây bông, hắt vỗ nhẹ vai Ly Cảnh, sáng giọng: “Dung mạo người đẹp như vậy, tính cách liên kiều ngạo như vậy, ta mới sợ người một cước bỏ mặc ta đến ôm người khác a!”

Hắt trời sinh trì độn lại khờ khạo, lần đầu thích một người, làm sao biết nói lời ngon tiếng ngọt? Ly Cảnh đợi nửa ngày, mới chờ được một câu như vậy nửa thật nửa giả oán giận, làm cho y rất là bất mãn, thẳng thắn đem người kéo tới trên giường, nhượng Nam Cung Liễu trong miệng liên tiếp thoát ra tiếng ngọt ngào rên rỉ.

Hắt giống như đã thành thói quen tiếp nhận ham muốn của Ly Cảnh.

++++++

Nam Cung Liễu trở mình, vén lên màn giường nhìn bên ngoài mới nở nắng sớm, lười biếng nằm lỳ ở trên giường không muốn động.

Thân thể vẫn có chút mệt mỏi, eo mỗi chân run tình hình lại so với lúc trước nhẹ đi nhiều, chỗ đó đều không có cảm giác đau đớn gì.

Không chỉ có bị yêu quái kia hôn đến váng đầu, liền thân thể đều tự giác thần phục dưới sự chăm sóc của y, nhiều lần vì y lửa nóng sục sôi.

Nam Cung Liễu đem mặt nóng đến đỏ bừng vùi vào gối trong chăn, ánh sáng chiếu vào thân thể cuộn thành một đoàn.

Thân mật đến trình độ như thế này, những chuyện xấu hổ hơn nữa cũng đã làm quá? Nên nghĩ muốn làm sao đem Ly Cảnh tam trà sáu lễ mà thú vào cửa mới đúng.

Nghĩ đến những thứ này, hắn đầu liền bắt đầu mơ hồ đau nhức.

Nam Cung gia thanh danh hiển hách, kiên quyết không cho phép chuyện đồi phong bại tục này, chuyện nuôi dưỡng luyện đồng cũng không được phép, càng khỏi nói hắn muốn cưới về một nam phụ nhân.

Hướng hồ giữa bọn họ, rõ ràng chưa hề có một hứa hẹn gì, Ly Cảnh tuy rằng lúc nào cũng tự xưng vợ hiền, cũng bắt quá muốn chơi một hồi, muốn hắn danh chính ngôn thuận làm vợ mình, tính tình y kiêu căng như vậy, không đem nhà hắn lật tung mới lạ.

Vừa sợ người nhà chỉ trích, lại không nỡ buông tay Ly Cảnh, nghĩ tới nghĩ lui, đến cuối cùng, sợ là chỉ có thể rời khỏi nhà, giang hồ phiêu bạt một con đường.

Đương gia đã có cái đại ca trụ cột, hắn ở nhà có cũng được không có cũng được.

Nam Cung Liễu tâm tư liền buông xuống một chút, tiện tay đem ngọc hoàn trong tay, xoa xoa ngọc hoàn, xúc cảm cứng rắn truyền đến đầu ngón tay làm cho hắn không khỏi mỉm cười, đem Ngọc Hoàn giơ cao đến trước mắt, tự nhủ: “Có người vợ cường thế như người, ta nào dám thất lễ?”

Nhìn chăm chú long văn trên ngọc hoàn tinh xảo mỹ lệ, Nam Cung Liễu không nhịn được đưa đến bên môi khẽ cắn, nghĩ thầm Ly Cảnh cũng có không nhúc nhích mặc hắn làm thật, lúc này không đùa bỡn trở về, còn đợi khi nào?

Hắn hết liếm lại cắn, chơi một hồi sau cảm thấy đến phát chán, có lẽ là bị Ly Cảnh da mặt dày ảnh hưởng, Nam Cung Liễu linh cơ hơi động, đem Ngọc Hoàn hướng hạ thể của chính mình chà sát.(□○□)

Lúc thường tổng là bị yêu quái này ép tới không gượng dậy nổi, thừa dịp hắn vô lực phản kháng, chính mình tốt xấu cũng nên một hồi đè ép hắn một phen.

Hắn lại không dám đối Ly Cảnh như vậy, chỉ có thể ức hiếp một viên Ngọc Hoàn để lấy lại chút tâm lý

thoải mái.

Tay không khỏi tại run lên, không lời nào có thể diễn tả được tư vị dâm mỹ làm cho hấn cả người như nhũn ra, run rẩy đem Ngọc Hoàn đặt lên phân thân đã đã hơi có phản ứng của hấn.

Thực sự là dâm loạn tới cực điểm.

Nhuận ngọc mát lạnh dán chặt vào da dẻ, ngọc hoàn mang màu sắc xanh biếc cùng màu da hồng hào hình thành một sự tương phản rõ ràng.

Tuy rằng tiếp xúc như vậy cũng không có bao nhiêu khoái cảm thực sự, Nam Cung Liễu vẫn cảm thấy một cổ hỏa lực bốc thẳng lên đầu, hấn trầm thấp thở dốc, cơ hồ muốn từ bỏ, do dự mãi, ý nghĩ muốn khinh nhờn Ly Cảnh vẫn là chiếm thượng phong, hoặc là không làm, đem Ngọc Hoàn tuốt đến gốc rễ.

Như là hoàn thành một hạng không được tráng cử, Nam Cung Liễu hàm răng nghiêng đến vang khanh khách, thái dương mồ hôi chảy ròng ròng, có lẽ là loại kích thích này quá mức cường liệt, phân thân lại không tự chủ được cứng rắn.

Hấn nuốt nước miếng một cái, có chút e ngại, lại có chút hưng phấn, cố gắng làm thật nhanh để nhanh chóng thu bình.

Vạn nhất thật sự đem Ly Cảnh chọc giận, thật sự sẽ là chịu không nổi.

Thân thể cuộn thành một đoàn, tay run đến không nghe sai khiến, Nam Cung Liễu hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, đang muốn đem Ngọc Hoàn từ phân thân lấy xuống, lại phát hiện... Kẹt lại.

Là hấn hoa mắt sao? Nay Ngọc Hoàn thấy thế nào đều so với hấn cái kia còn nhỏ hơn, thế nhưng vô luận hấn cố gắng thế nào, chính là không bắt được đến!

Chẳng lẽ là... Trúng tà!?

Nam Cung Liễu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chỗ kia liên trời sinh mềm mại, không dám ngạnh lấy xuống, hấn miết đến miết đi, đã làm cho sinh cảm giác không dứt, mà Ngọc Hoàn vẫn là dán ở trên người hấn, không nhúc nhích chút nào.

Giằng co thời gian một nén nhang, Nam Cung Liễu lại vừa đau lại sợ, cũng không lo đến mất thể diện, đỏ mắt, mang theo tiếng khóc nức nở kêu: “Ly Cảnh... Ly Cảnh... Người đi ra... Nha...” (hic...lau nước mắt...*cười chết ta*)

Ngọc Hoàn vẫn là tuyệt không rời khỏi, phân thân đã sưng đến tím bầm, hấn khom người ngồi ở trên giường, đau đến tê tê trực tuyến.

Ly Cảnh là gia hỏa vừa mưu mô lại thù dai, lẽ nào liền thời điểm như thế này cũng muốn dẫn vật chính mình?

“Người tha cho ta đi... Ta sau này sẽ không dám nữa... Đau quá...” Nam Cung Liễu lấp bắp hướng Ly Cảnh nhận sai, thật hận không thể đập đầu xuống giường mà chết đi.

Hắn rầm rì nửa ngày, Ly Cảnh vẫn là không chịu đi ra, Nam Cung Liễu ủy khuất hạ xuống hai giọt nước mắt, cắn răng nói: “Người lại không cứu ta, ta cũng chỉ có múa đao tự thiến.” (ㅁㅁㅁ thật sao ?)

Không nghĩ tới chiều này lại linh nghiệm, hắn lời còn chưa dứt, Ngọc Hoàn liền tuột xuống, nhưng đáng tiếc báo ứng tùy theo đi đến, không để Nam Cung Liễu kịp an ủi phân thân căng đau, liền bị Ly Cảnh nổi giận dùng đòn nhào tới đè xuống giường.

So với khủng hoảng vừa rồi, bị Ly Cảnh đặt ở dưới thân sờ loạn, quả thực là vô thượng hưởng thụ, Nam Cung Liễu rất không tiền đồ mà ôm cổ Ly Cảnh, nước mắt lã chã nói: “Người đừng nóng giận, ta chỉ là nhất thời hồ đồ...”

Ly Cảnh mặt trầm như nước, thân thể lún vào hắn giữa hai chân, ngón tay cong lên, khe gầy phân thân đứng thẳng của hắn, âm hiểm cười nói: “Không nghĩ tới người là người như vậy, hừ hừ! Ở bề ngoài nguy trang đến mức hoàng hoàng trịnh trọng, quân tử khiêm tốn, lại thừa dịp nhân gia không đề phòng, lại làm chuyện hạ lưu đến vậy.” Sách hương dòng dõi

Còn, còn không phải là người dạy hư!?

Nam Cung Liễu tự giác chột dạ, cũng nhát gan biện hộ, chủ động hôn Ly Cảnh, còn lấy lòng đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng hắn, chỉ hy vọng yêu quái này có thể tại thời điểm tình mê giờ cao đánh khẽ, thả chính mình một con đường sống.

Ly Cảnh cố nén ý cười, hưởng thụ tình nhân khó có lúc chủ động.

Nam Cung Liễu nơm nớp lo sợ mà hôn lấy lòng Ly Cảnh, cọ xát hạ thân, thân thể da thịt tiếp xúc càng ngày càng nóng, Ly Cảnh hô hấp cũng dần dần gấp gáp, hai tay có chút thô lỗ xoa thân thể của hắn, làm cho cả hai đều dục hỏa đốt người, sáng sớm tốt đẹp, hai người cứ như vậy liền lăn tới lăn lui trong chăn.

++++++

Lần này thật đúng là sắp không xuống giường được, phía trước rốt cuộc được giải phóng, mặt sau bắt đầu lửa thiêu đến đau đớn.

Nam Cung Liễu nằm nhàoai trên người Ly Cảnh, bị thương bị thương oán giận, mà ăn uống no đủ yêu quái đại gia thoát nhìn hết sức hài lòng, mặt mày mỉm cười, sẵn sàng xoa cái eo sắp đứt rời của hắn.

Loạn đả râu hùm chính là cái kết cục này.

Thật vất vả nghỉ ngơi một chút, Nam Cung Liễu hai tay hư nhuyển mà lên ngực y, nhìn chăm chăm mặt Ly Cảnh, cau mày nói: “Người trên trán long văn tại sao lại mờ đi?”

So với thời điểm gặp mặt trước kia rõ ràng mà mỹ lệ hoa văn, hiện tại Ly Cảnh trên trán chỉ còn dư lại như ẩn như hiện dấu vết mờ mờ mà thôi.

Ly Cảnh không đứng đắn mà chọc cảm của hắn, cười nói: “Ta đem tinh khí đều độ đến trên người người, thân thể ta cũng sắp cùng người phạm không khác bao nhiêu.”

“Nói hươu nói vượn, ta không tin.” Nam Cung Liễu lườm hắn một cái, lại có chút thấp thỏm, hỏi: “Không biết... có phải là thật không? Vậy ta nên làm sao trả lại cho người?”

Hắn cũng không muốn biến thành yêu quái, hơn nữa Ly Cảnh ngày thường hung hăng ương ngạnh như vậy, một khi mất yêu lực, chẳng phải là sống còn khó chịu hơn chết?

Ly Cảnh thu hồi trêu đùa chi tâm, ôn nhu xoa gò má của hắn, lẩm bẩm nói: “Ta quả nhiên không có nhìn lầm người...”

“Ế?” Nam Cung Liễu vênh tai lên, hỏi: “Lời ấy nghĩa là sao?”

Kia một mặt chờ mong câu trả lời, làm cho y liền không nhịn được muốn trêu đùa hắn một chút, vì vậy cười híp mắt đáp: “Người người này tuy rằng lá gan không lớn, trông đầu lại chứa toàn đậu hũ, ánh mắt cũng không đủ lạnh lợi, nhưng là thiên tính thiện lương, luôn lo cho người khác, tuy rằng dễ dàng bị lừa gạt, bất quá có đại gia ta ở đây, người cứ tục như thế ngu ngốc a.”

Nam Cung Liễu tức giận đến hồng hộc thẳng đáp, nhất thời nói không ra lời, Ly Cảnh còn đổ dầu vào lửa, nói: “Sao vậy? không phải là đối ta cảm động đến rơi nước mắt? Ta cũng đã sớm nói mà, gặp được ta là người phúc phận tu ba kiếp của người.”

Yêu quái này da mặt dày lại khiến người ta tức chết, Nam Cung Liễu rốt cục không thể nhịn được nữa, hai tay thành trảo bóp chặt cổ Ly Cảnh, từ trong kẽ răng rít một câu: “Ngày hôm nay ta muốn vì dân trừ hại...”

Ly Cảnh vẫn là cười đến không da không não, rõ ràng một bộ “Người bóp đi, người bóp đi, người có gan liền bóp a” vô cùng vô lại, nhưng Nam Cung Liễu vô lực trở mình nằm lại trên giường, ngửa mặt lên trời thở dài.

Ly Cảnh đề lên người hắn, bắt được một lọn tóc dài trên lồng ngực của Nam Cung Liễu xoắn vòng lại, ngứa đến khó nhịn, làm cho hắn nhất thời không để ý tới tâm trạng bị phản, lại cùng Ly Cảnh cười đùa một hồi.

Trời xanh vẫn là rất hậu đãi hần, lăn lộn trên đời hai mươi hai năm, quay đầu lại còn ban cho hần bạn lữ xinh đẹp như vậy lại đa tình.

Mặc dù là nam nhân, bất quá thể sự nào có thể thập toàn thập mỹ, hần vốn không tham lam, lúc này đã là vô cùng thỏa mãn.

Thỏa mãn nằm tới buổi trưa mới bò dậy nổi.

+++++

Hoa Duật Thừa đang ở sân bên trong tắm nắng, thấy Nam Cung Trĩ Liễu bước chân phù phiếm mà đi ra, rõ ràng trong lòng, cố ý tại trên băng đá bỏ thêm cái nhuyển lót, cười đến có chút ám muội, nói: “Nam Cung đại ca cùng đại tẩu thực sự là ân ái lợi hại, tiện sát người bên ngoài a.”

Nam Cung Liễu trên mặt có chút không nhịn được, ngượng ngùng nói: “Đừng nói chuyện đau eo như vậy, ngày nào đó cho người cũng ném thử cảm giác này, nhìn người có còn hay không khí lực tự khoe!”

Loại này không đứng đắn chuyện cười lời nói, Hoa Duật Thừa nghe chỉ là cười ha ha, liền da mặt đều không đỏ một chút, bên cạnh Dịch Phong dang pha trà lại suýt nữa đánh đổ cái bếp, màu mặt ông da thịt nổi lên không được tự nhiên ửng đỏ.(a...ai có cùng suy nghĩ với Yuii a...phúc hắc trá hình ngây thơ công a)

Ly Cảnh phụ trách đi thăm dò Bích Thủy các một vòng, cứ như vậy giữa ban ngày, nghênh ngang đi loạn chung quanh một vòng, xem ai không vừa mắt liền cho hần một chút lễ giáo, đùa cợt một phen, lúc trở về, thẳng giọng kêu khát.

Dịch Phong yên lặng mà rót cho y một chén trà, Nam Cung Liễu không khỏi có chút kinh ngạc, thấp giọng hỏi: “Người cảm thấy khát?”

Ly Cảnh là yêu quái, cùng người phạm bọn họ tục bất đồng, coi như một ngàn năm không ăn không uống cũng sẽ không chết đói, mà hiện nay, hần dĩ nhiên cảm thấy khát?

Ly Cảnh ừng ực uống xong một chén nước trà, chính mình lại nhắc lên ấm trà liền rót một chén, một hơi uống cạn, lúc này mới thở một hơi, nói: “Bích Thủy các phụ cận đâu đâu cũng có kỳ môn độn giáp, sát khí rất nặng, nhượng bốn đại gia cả người không thoải mái.”

Nam Cung Liễu đau lòng nhìn y, ôn nhu nói: “Khổ cực người, đoạn đường này nhờ có người.”

Nói xong, hần đột nhiên nhớ tới cái gì, chuyển hướng Hoa Duật Thừa, hỏi: “Duật Thừa, thời điểm các người tới, dọc theo đường có thấy qua tình huống khác thường?”

Hoa Duật Thừa sững sốt một chút, cười nói: “Trên đường gặp phải tặc vương thiên thủ trích tinh, Trường

Giang giáo cùng Nhị đương gia, còn có sát thủ liên hoa nhân.”

Nam Cung Liễu nghe tê cả da đầu, dù hấn trên giang hồ đều không hiểu biết nhưng là lại biết đến xú danh của kẻ hung ác kia, Hoa Duật Thừa nửa điểm võ công không có, nhưng lại đụng phải kẻ hung ác đến như vậy, hấn vẻ mặt nghiêm túc, trên dưới nhìn đối phương, hỏi: “Vậy còn người, không có bị thương chứ?”

Hoa Duật Thừa chậm chậm mà vén lên ống tay áo, lộ ra trên cổ tay phải một khối da bị ứ đến tím bầm, Nam Cung Liễu con người suýt nữa lộn ra ngoài, bật cười nói: “Duật Thừa, người thật đúng là người may mắn.”

Hấn có ngu đi nữa cũng nhìn ra Hoa Duật Thừa là đang ngằm hướng hộ vệ kia làm nũng, nhưng đáng tiếc lại hướng nhầm kẻ ngốc, đối phương tuy rằng một mặt vẻ xấu hổ, nhưng chỉ là tự trách hộ chủ bất lực, hoàn toàn không có nửa phần thần sắc ám muội.

Nam Cung Liễu đầy hứng thú mà nhìn cặp đôi ngốc nghếch trước mặt, chà chà lắc đầu, thay Hoa Duật Thừa bắt đắc dĩ khịt mũi một tiếng.

« Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình » tư là chuyện không thể cưỡng, chỉ có thể cầu.

10. Chương 10

Tại Bích Lan cung ở ba ngày, mỗi ngày trừ ăn lại ngủ chính là cùng Hoa Duật Thừa tắm nắng nói chuyện phiếm, Ly Ánh Chu như là căn bản đã quên mất mấy khách vị này, đem bọn họ bỏ mặc đến mức triệt để nhất, Nam Cung Liễu vốn là tính tình dễ kích động, lần này càng là đứng ngồi không yên.

Tâm tư Ly Ánh Chu, thật làm cho người ta nhìn không thấu.

Ngoại trừ chuyện này, làm cho Nam Cung Liễu nóng nảy nhất, vẫn là hấn cái kia ngoan liệt “Kiều thê”.

Ly Cảnh càng ngày càng không có tinh thần, liền đến đùa cợt hấn cũng lười, mỗi ngày đều lười biếng, hơn nửa thời gian đều làm ồ ở trên giường ngủ, tính tình thường ngày hung hăng bá đạo đều mất sạch.

Điều này làm cho Nam Cung Liễu trong lòng nóng đều như lửa đốt, nhận định là nơi đây sát khí quá nặng, ảnh hưởng tới yêu khí Ly Cảnh, mới làm hại tinh thần y trở lên kém đến như vậy.

Tuy rằng ngoài miệng không chịu nói ra, Ly Cảnh ở trong lòng hấn thật sự đã chiếm một vị trí vô cùng sâu nặng, sớm coi y thành tâm can bảo bối, Nam Cung Liễu vừa thấy y tiêu tụy đến như vậy liền đau lòng muốn chết, lập tức quyết định đem đồ vật đến kia Bích Thủy các, sau đó một cước rời đi.

Nếu ở lại chỗ này giống như kẻ ngốc, chẳng bằng sớm một chút đem sự (việc) làm xong, mang theo Ly Cảnh đi khắp nơi du ngoạn, Bích Lan cũng coi như xích mích với trời cũng không liên quan đến hắn.

Ngồi ở bên giường, ngón tay khẽ vuốt trán Ly Cảnh, phát hiện giữa mi tâm y long vân mờ nhạt đến cơ hồ không thể nhìn thấy, làn da tái nhợt dưới ánh mặt trời phẳng phất trong suốt, yếu đuối bất kham, Nam Cung Liễu một trận hãi hùng khiếp vía, lảo bảo nói: “Người chịu khổ, đều là tại ta, ta đây liền đi đem đồ vật trả lại Ly Ánh Chu, sau đó mang người rời đi.”

Ly Cảnh nửa mê nửa tỉnh lập tức hết buồn ngủ, nắm lấy tay của hắn, như chặt đinh chém sắt mà ba chữ: “Không cho đi!”

Nam Cung Liễu dở khóc dở cười, nói: “Đến lúc nào rồi, người còn ăn bậy dấm chua như vậy?”

Ly Cảnh ngồi dậy, cong lên khoeo mắt nhìn hắn, hỏi: “Ta biết ta mấy ngày nay lạnh nhạt người, sắp không nhận nổi rồi sao...”

“Người nói hàm hồ cái gì?” Nam Cung Liễu vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Người thực sự là ngang ngược không biết lý lẽ, ta là muốn tốt cho người người còn không cảm kích.”

“Thật sự?” Ly Cảnh cười tủm tỉm lại gần, một đôi mắt phượng xuân tình dập dờn, nói: “Nếu như thật là muốn tốt cho ta, liền thẳng thắn đem đồ vật bỏ lại, cùng ta ly khai nơi này.”

“Không được.” Nam Cung Liễu khó xử, chần chờ chốc lát, nói: “Gia phụ căn dặn, nhất định muốn tự tay giao cho Ly Ánh Chu.”

“Hừ!” Ly Cảnh mặt trầm xuống, hất tay của hắn ra, thở phì phò phóng ra ngoài, ném một câu: “Tùy ý người!”

Thực sự là khó hầu hạ, Nam Cung Liễu thở dài, đứng dậy đi tới cạnh cửa, vẫn là không yên tâm quay đầu lại, lại phát hiện đáng lẽ Ly Cảnh lúc này phải ở trên giường đã mất tung ảnh, trong lòng hắn cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, long vân mặc Ngọc Hoàn đang lẳng lặng mà buông xuống hắn trên thất lưng mình.

“Người a người a...” Nam Cung Liễu ngữ khí đều mang vài phần cảm động, sùng nịch mà sờ sờ Ngọc Hoàn, thấp giọng nói: “Rõ ràng không yên lòng ta, lại còn muốn mạnh mẽ.”

Lập tức tâm tình tốt lên hẳn, Nam Cung Liễu lấy ra hộp gỗ nhét vào trong lòng ngực, sau đó khẽ hát, một thân dễ dàng cùng Hoa Duật Thừa lên tiếng chào hỏi, hướng Bích Thủy các bước đi.

Bích Lan cũng mặc dù là theo đường phong cách đối xứng mà tạo nên, bố cục vẫn là vô cùng rắc rối phức tạp, hại hắn vòng tới vòng lui, đầu óc choáng váng, rõ ràng nhìn thấy Bích Thủy các đỉnh ngói lưu ly sắc sỡ loá mắt, nhưng là đi tới đi lui mà vẫn là quẩn quẩn bên trong, nơi nào cũng có ngã rẽ như một trận đồ mê cung, đi hồi lâu vẫn là không đến gần được.

Nếu như tại nơi này chơi trốn tìm, phỏng chừng tìm tới chết cũng không tìm được.

Nam Cung Liễu lau vệt mồ hôi, mắt thấy hoàng hôn sắp buông xuống, hấn lại giống như từng nhìn thấy nơi này mà nhìn khắp xung quanh.

Hữu tâm cần cái gia đình tới hỏi thăm, không nghĩ tới dù có hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần, lại giống như con rối, mặc hấn truy hỏi thế nào đều là hờ hững.

Mặt trời vừa xuống núi, mây mù càng thêm dày đặc, gió lạnh từng trận, Nam Cung Liễu run lập cập, chỉ cảm thấy từng trận âm khí xuyên vào da thịt, làm cho hấn không nhận được cả người nổi da gà.

Nguyệt quang xuyên thấu qua mây mù, càng lộ vẻ thê lương, đem cảnh vật bốn phía chiếu lên rọi một mảnh âm ú quỷ dị, làm cho hấn tự nhiên sinh ra cảm giác tịch mịch, như là đang ở trong một phần mộ âm u đầy tử khí, hấn không dám thở mạnh, chỉ lo đã quấy rầy người chết yên giấc.

Nơi này xác thực đã từng trải qua một hồi thảm thiết đại nạn, người chết nhiều vô số kể, Bích Lan cung bị diệt môn, hiện tại tuy rằng vật đổi sao dời, tàn dư sát khí vẫn như cũ quanh quẩn không đi, tường trụ giai lan, vật mang theo mơ hồ vết thương, nơi này năm đó này đó chính ra một trận sinh tử ta sống người chết.

Một trận thanh nhã tiếng đàn bỗng bình vang lên, nhượng Nam Cung Liễu bỗng nhiên thức tỉnh, phát hiện mình chính rơi vào bóng tối bi ai tâm tình không có cách nào tự kiềm chế, hấn hít sâu một hơi, nắm chặt Ngọc Hoàn, thẳng thắn nhắm mắt lại, men theo tiếng đàn từng bước tìm đường đi dẫn đến nơi phát ra tiếng đàn.

Hấn đã làm hết sức, có làm thêm cái gì cũng là chuyện vô bổ, cùng với chuyện tại nơi này biến đổi liên tục, không thể nào làm rõ manh mối bí ẩn nơi này, chẳng bằng đúng lúc dứt ra, trở lại cuộc sống bình thản của mình.

Huống hồ, còn có Ly Cảnh bồi cạnh hấn.

Một khúc kết thúc, Nam Cung Liễu mở mắt ra, phát hiện mình đứng ở một chỗ hiên phòng ở ngoài, bốn phía vắng lặng không hề có một tiếng động, có thể nghe được tiếng hít thở rõ ràng bên trong.

Chần chờ chốc lát, hấn quyết đoán mà thân thủ đẩy cửa ra, đi vào.

Trong phòng ánh trăng lạnh lẽo, liên lóe lên ánh nền ẩm đạm phai mờ, Nam Cung Liễu vòng qua bức bình phong, đối thượng một đôi tròng mắt đen nhánh, thoáng chốc nín thở, thấp giọng hỏi: “Người là... Ly Ánh Chu?”

Từ trước cửa sổ tương nhìn ra ngoài, vị trí nơi ở của hấn đúng là tại Bích Thủy các, mà ngôi đền hoàng ở sau đền, tuần mỹ lại có chút tái nhợt, lại băng lãnh như sương tuyết nam tử, không thể nghi ngờ chính là Bích Lan cung chủ, Ly Ánh Chu.

Con mắt của hắn vẫn như khi còn bé xinh đẹp như vậy, đen như mực, như lưỡng đàm(đầm nước) trầm tĩnh, không nổi sóng, cho dù từ biết lúc thiếu thời, cũng không có một chút nào vui sướng.

Lại như băng tuyết bao trùm núi sông, mỹ lệ như tranh vẽ, lại hoàn toàn không có sinh khí, sướng vui đau buồn đều đã vứt bỏ, cặp kia thâm thúy tròn mắt, ngoại trừ yên tĩnh, không còn gì khác.

Ly Ánh Chu làm sao lại biến thành bộ dáng này? Lẽ nào tại trên đỉnh núi quá lâu, ở nơi này sống quá lâu, liền tình cảm đều biến mất hay sao?

Nam Cung Liễu tại đối phương hồ hững nhìn kỹ có chút hoang mang, hắng giọng một cái, nói: “Ta là tới đưa về tín vật.”

Hắn đem hộp gỗ lấy ra, nhẹ nhàng đặt ở đàn trên bàn, Ly Ánh Chu liền lông mày đều không động dấy, khẽ mở đôi môi, âm thanh, thanh lãnh lại đồng dạng con người hắn giống nhau: “Đa tạ.”

Cứ như vậy lãnh lãnh đạm đạm một câu nói, nhượng Nam Cung Liễu trợn to hai mắt, cùng Ly Ánh Chu mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, hắn bắt đắc dĩ thở dài, nói: “Bí mật này sợ là đã tiết lộ đi ra ngoài, Bích Lan cung bên trong khách mời lại nhiều, có lẽ có người khác mang ý xấu, người tốt nhất lưu cái tâm nhãn.”

“Không cần nhiều lời, ta tự có chừng mực.” Ly Ánh Chu đứng dậy, lạnh lùng hạ lệnh trực khách: “Thời điểm không còn sớm, Nam Cung thiếu hiệp trở lại nghỉ ngơi đi.”

“Hiếm thấy người còn nhớ ta họ gì.” Nam Cung Liễu cười khổ chấp chấp tay, nói: “Cáo từ.”

Dứt lời, một bụng âm ức tức giận mà phát tay áo xuất môn, ly khai Bích Thủy các.

Phía sau lại truyền tới tiếng nước chảy, ôn nhu điềm tĩnh, tựa như thiên ngôn vạn ngữ không thể nào nói hết, nhượng Nam Cung Liễu có chút loạn nhịp tim, bất quá rất nhanh phục hồi tinh thần lại, liền hướng viện nơi hắn trụ mà đi.

Một ít phiền muộn, tựa mây mù tung bay, chỉ có thể than thở một tiếng cảnh còn người mất, trong lòng có chút nhẹ nhõm, Nam Cung Liễu nắm chặt Ngọc Hoàn trong tay, ngực vô cùng bình tĩnh an tường.

Vừa nghĩ tới Ly Cảnh, giống như là được uống định tâm hoàn, quét sạch khó chịu trong lồng ngực.

Yêu quái kia tuy rằng nói năng lung tung bậy bạ, nhưng một câu nói đều nói không sai, chính mình thực sự là có phúc ba đời, mới có thể cùng y làm bạn bên nhau.

Nam Cung Liễu bước nhanh hơn, tiến nhanh cước bộ, quẹo vào một cái tiểu khóa viện.

Một luồng lệ khí phả vào mặt, vô hình trung, phảng phất tập hợp lên tầng tầng hắc vân, áp lực nặng nề hạ xuống, làm cho người không thở nổi.

Sát khí!

Ác liệt như lưỡi dao, xuyên thấu xương, Nam Cung Liễu một trận nôn khan, thống khổ cúi người xuống, mượn nguyệt quang(ánh trăng), hắc mơ mơ màng màng nhìn thấy dưới chân tảng đá xanh trên đất là một phù hiệu trận hình to lớn, hơn nữa chính mình lại đứng ở giữa trận đồ trung tâm!

Hắn cả kinh, ngẩng đầu nhìn chung quanh, phát hiện nơi này là từ đường Bích Lan cung, vô số bài vị ở trong bóng tối tựa hồ ánh lên một tầng lam quang, cả viện đều quỷ khí âm trầm, khiến người sờn cả tóc gáy.

Hắn quả nhiên nên thành thành thật thật nghe lời Ly Cảnh khuyên can, không nên đi chuyến này!

Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy toàn thân da mặt cùng khắp nơi đều như bị tróc ra, đau đớn khó chịu, dưới chân đồ án dữ tợn phát ra một tầng u quang, tia sáng kia tập kết thành tuyến, như xà giống nhau quấn lấy tứ chi của hắn, Nam Cung Liễu cắn chóp lưỡi, kiên cường chống đỡ bảo trì tỉnh táo, muốn trốn thoát, hai chân lại như bị dây thừng trói lại, nửa tắc cũng dịch không di chuyển nổi.

Đau đớn càng thêm thâm nhập, mỗi một miếng cơ thịt đều bắt đầu co giật, chỉ chốc lát, mồ hôi đã ướt đầm áo, Nam Cung Liễu vừa kinh vừa sợ, vang lên bên tai tiếng gió vù vù, trung gian mơ hồ xen lẫn vô số tiếng la giết cùng tiếng kêu thảm thiết, hắn ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn thấy này trận pháp phía trên ánh sáng đan dệt thành vòng, đem hắn dày đặc thực thực địa la vây bên trong.

Lẽ nào cái mạng này liền muốn như vậy chấm dứt?

Quang vòng càng áp càng rơi xuống, mắt thấy liền chạm đến trán của hắn, đau đớn kịch liệt chui vào cốt tủy, hành hạ hắn đến lý trí cũng hoàn toàn mất đi, kêu lên thảm thiết: “Ly Cảnh —— ”

Chốc lát sau, hết thấy cảnh tượng kì dị trở nên tĩnh lặng, ánh sáng kì lạ đều biến mất, cơ hồ đem hắn đau đớn chia năm xẻ bảy cũng đình chỉ, Nam Cung Liễu ngồi sập xuống đất, tim nhảy đến nhanh chóng.

Chỗ này quá tà, vừa bước vào trong đó liền có thể cảm giác được oán khí giống như thủy triều vô bờ mà đến, đã nhiều năm như vậy, người chết vẫn là không có cách nào ngủ yên.

Khí lực khôi phục mấy phần, Nam Cung Liễu sợ mất mật mà chạy ra viện tử này, đem Ngọc Hoàn nâng đến trước mặt, run giọng nói: “Ly Cảnh, người vừa cứu ta một mạng.”

Nhuận ngọc mát lạnh thân ông ông rung động mấy lần, như là đáp lại hắn, sau đó, tại lúc Nam Cung Liễu sợ hãi nhìn chăm chăm ngọc hoàn liền « cách » tiếng vang lên giòn giã, vỡ vụn ra.

“Ly Cảnh?” Nam Cung Liễu xoa xoa con mắt, tiểu tâm dục dục lấy ngón tay vuốt ve thân ngọc, lại chỉ sờ tới một đồng vụn mảnh vỡ, hần cả người run lên cầm cập, khủng hoảng như che mất lí trí——

“Không... không...Ly Cảnh, Ly Cảnh!”

Kêu ngàn lần vạn lần, âm thanh đều bị nuốt hết vào trong khoảng không tĩnh mịch, lệ ngân đọng đầy viền mắt, Nam Cung Liễu tay nắm chặt lấy mảnh vỡ, phát ra tê tâm liệt phế rên rỉ: “Ly Cảnh —— ”

Hần không bằng vừa rồi chịu chết trong trận pháp, dù sao cũng tốt hơn như bây giờ cõi lòng đều nát tan, ngực đau đớn như bị đao cắt, Nam Cung Liễu ngã trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Còn chưa kịp hướng y nói lời yêu thương, này người yêu liền trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Chỉ là dây dưa mười mấy ngày, lại như đem cả đời tình ái tất cả tiêu hao hết, lòng như tro tàn, chỉ còn cảm giác muốn sống không được, muốn chết cũng không thể cảm giác đau đớn dị thường rõ ràng.

Ly Cảnh vì hần mà chết, người kia hung hăng càn quấy, tùy hứng cuồng ngạo xinh đẹp, càng là yêu hần sâu nhất, hần một người bình thường, có tài cán gì làm cho y tan xương nát thịt?

Hần là cái phế vật vô dụng, sớm nên tại trước lúc gặp Ly Cảnh nên chôn chôn hoang dã, mà không phải hai bên tình nguyện, cuối cùng Thiên nhân lương cách (đại loại là « trời đất xa cách »).

Nếu như cái mạng này, có thể đổi về Ly Cảnh khởi tử hoàn sinh, Nam Cung Liễu thà rằng chính là mình chết đi, chứ không phải biến thành lẻ loi mà một mình, tại tưởng niệm cùng hối hận vượt qua cuối đời.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống phiến đá cứng rắn lạnh lẽo, hần thân thể ôm lấy đầu gối, đem nắm chặt tay dán chặt trong lòng, khóc rống thất thanh.

+++++

Hoa Duật Thừa mới vừa ngủ, liền nghe thấy tiếng bước chân Nam Cung Liễu trở về, hần hướng ngoài cửa sổ liếc mắt nhìn, phát hiện đối phương khuôn mặt trắng bệch, bước chân tập tễnh, như xác chết di động tiến vào sân, nhìn hần hoảng sợ cùng lo lắng, phủ thêm ngoại bào chạy xuống lầu: “Nam Cung đại ca?”

Đến gần mới nhìn đến áo quần hần ngổn ngang, sợi tóc rối tung, đôi môi trắng da, hai mắt đỏ sưng vô thần, cả người giống như mất hồn, hần đỡ lấy Nam Cung Liễu vai, lớn tiếng kêu lên: “Nam Cung đại ca! Người tỉnh táo một chút!”

Nam Cung Liễu thần thờ ngẩng đầu lên, dung nhan tiêu tụy, trong mắt hoàn toàn tĩnh mịch trống rỗng, thấy rõ là hần, đứng vững thân hình, giọng nói như muỗi kêu mà nói nhỏ: “Duật Thừa...”

“Là ta.” Hoa Duật Thừa tiếp nhận Dịch Phong đưa tới áo khoác khoác lên người hắn, ngón tay đụng tới hai gò má lạnh như băng của hắn, lo lắng hỏi: “Người làm sao? Có phải là gặp phải phiền gì?”

Nam Cung Liễu nhắm một con mắt lại, chờ trước mắt hắc vụ tản đi, hắn hữu khí vô lực lắc đầu, nhìn Dịch Phong liếc mắt một cái, có khác chỉ mà nói: “Nhân sinh khổ ngắn, thanh xuân dễ dàng thệ, nên trân trọng lấy người trước mắt.”

Hoa Duật Thừa bị hắn dọa cho phát sợ, lắc nhẹ người hắn, liền vỗ vỗ gò má của hắn, nhỏ giọng nói: “Nam Cung đại ca, người nhìn thấy cái gì thứ không sạch sẽ? Người có phải là trúng tà?”

Nam Cung Liễu chỉ cảm thấy cả người uể oải bất kham, hao hết khí lực toàn thân đem trong tay ngọc vỡ mở ra cho hắn xem, run giọng nói: “Ly Cảnh chết rồi...”

“Cái gì?” Hoa Duật Thừa kinh hô một tiếng, Nam Cung Liễu hợp lại ngón tay, liền ngọc vỡ đâm thủng da thịt cảm giác đau đớn đều không cảm giác được, huyết sắc mất hết đôi môi mấp máy mấy lần, bỏ ra một cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: “Ta thật hối hận, biết sớm như vậy, còn không bằng ở trên đường liền mời người đi một ngã, nhượng ta... Không đến nỗi... Trơ mắt mà nhìn hắn nát tan ở trong tay ta... Cũng không đến nỗi... Tại yêu hắn... Làm cho hắn cùng ta... Như vậy... Ly biệt...”

Hắn nói nói, liền khóc ra thành tiếng, vốn tưởng rằng chảy khô nước mắt trượt xuống hai má, vô cùng chặt vật, Hoa Duật Thừa luống cuống tay chân móc ra khăn cho hắn lau mặt, do do dự dự mà nói: “Nam Cung đại ca... Ly Cảnh... Hắn không phải ngay phía sau người sao?” (... lừa đảo a a a a a...)

Ly Cảnh... Hắn không phải ngay phía sau người sao? Hoa Duật Thừa nói nhỏ.

Nam Cung Liễu mạnh quay đầu lại, nước mắt mờ lung, chỉ thấy người kia đứng ở trong đình, một thân ánh trắng mỹ nam tử, không phải Ly Cảnh thì là ai?

Tựa như ảo mộng, khiến lòng người đều mất hồn, Nam Cung Liễu ngơ ngác nhìn Ly Cảnh, nhất thời không dám tới gần, chỉ lo đối phương chỉ là mình tưởng tượng ra tựa như ảnh ảo trong gương, trắng trong nước, vừa chạm vào đến tựa như làn khói mỏng tán đi, vẫn là Hoa Duật Thừa vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà đẩy hắn một cái, đem hắn đẩy đến trước người Ly Cảnh.

Đôi con ngươi xanh sẫm sáng lên dưới nguyệt quang, càng thêm mỹ lệ yêu dị, Nam Cung Liễu si ngốc nhìn y, run rẩy đầu ngón tay rốt cục chạm vào gò má của y, dọc theo đường nét gò má duyên dáng trượt xuống dưới, xúc cảm ấm áp làm cho hắn rốt cục tin tưởng: Y chưa chết, y còn sống!

Sau khi mừng như điên, Nam Cung Liễu mất tối sầm lại, ngã vào trong lòng ngực Ly Cảnh, không nhận được từ trong bị thương mà vui sướng, thả lỏng tâm tình mà ngủ đi.

Hoa Duật Thừa bị dọa đến ngây người, nhỏ giọng hỏi: “Ly huynh, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Ly Cảnh ôm lấy Nam Cung Liễu, trên mặt có mấy phần xấu hổ, còn có không che giấu nổi đắc ý, nói: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ngày mai lại hướng các người giải thích, Hoa hiền đệ (ㄅㄨㄣ ㄉㄜ ta nghe lầm a...chắc chắn là tỷ tỷ ta nghe lầm...lắm lắm), có thể hay không mượn người Dịch Phong giúp một chuyện thiêu mấy thùng nước nóng, ta phải giúp hẩn tắm.”

Hoa Duật Thừa mỉm cười đáp ứng, Dịch Phong cũng không nói hai lời, nấu một đại bồn tắm nước nóng, Ly Cảnh cảm ơn bọn họ, đóng cửa lại, thử một chút nước ấm, sau đó hướng người còn hôn mê bất tỉnh Nam Cung Liễu cởi xuống xiêm y, ôm hẩn cùng ngâm trong nước nóng.

Ngón tay xoa nhẹ đôi môi bị rách da, liền nhu nhu tay cùng khừ tay cùng trên đầu gối vì ngã mà bị thương tổn trên người Nam Cung Liễu, Ly Cảnh có chút đau lòng, đem hẩn ôm càng chặt hơn, thấp giọng nói: “Tuy rằng không nên làm người sợ đến như vậy, nhưng là có thể nghe được lời nói thật tâm của người, cũng đáng.”

Thời điểm Ly Cảnh đang giúp hẩn gội đầu, Nam Cung Liễu chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt Ly Cảnh nhu tình như nước, hẩn đầu tiên là sững sờ, lập tức cả người nhào tới trên người y, kêu lên: “Ly Cảnh... Ly Cảnh, người còn sống!”

Hai nam nhân chen chúc trong thùng nước tắm, không gian trở lên đặc biệt chật hẹp, nước bắn ra ngoài không ít, Ly Cảnh vòng qua ôm lấy eo hẩn, thương tiếc khẽ hôn lên mí mắt sững tấy, ôn nhu nói: “Ngu ngốc, ta làm sao cam lòng bỏ lại người?”

Nam Cung Liễu chặt chẽ ôm hẩn không buông, trong mắt liền ngấn lệ, như chó con đem mắt Ly Cảnh hôn qua toàn bộ, lại tại trên tay mình bấm ra một khối hồng ấn, mới miễn cưỡng tin tưởng đây không phải là ở trong mơ.

“Người người xấu này.” Hẩn nhớ tới lúc đó đau đớn trong lòng vẫn còn sợ hãi, kéo tóc Ly Cảnh oán giận nói: “Rõ ràng không chết, làm sao không sớm chút đi ra, nhìn ta lo lắng sợ hãi người chơi rất vui sao?”

Ly Cảnh cười gượng có chút chột dạ, dùng môi ngăn chặn hẩn, đem Nam Cung Liễu hôn đến mặt đỏ tới mang tai, sau đó dụ dỗ nói: “Ta muốn nhìn một chút trong lòng của người, ta trọng yếu bao nhiêu! Đừng nóng giận, sau này sẽ không, ngoan...”

Nam Cung Liễu vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, tuy rằng yêu quái này vừa nãy lừa hẩn cực kỳ bị thương, bất quá Ly Cảnh còn sống, chỉ cần hẩn còn sống, chính mình cái gì cũng đều có thể tha thứ, cái gì cũng đều nguyện ý thỏa hiệp.

“Hiện tại người biết?” Nam Cung Liễu cố ý tỏ ra hung tợn, trừng ánh mắt nhìn y lộ ra mấy phần oán hận, càng nhiều hơn chính là lộ cốt nồng tình, nhượng Ly Cảnh vui đến cao hứng, ôm hẩn liền vui vẻ dụ dỗ, bao nhiêu mảnh lời đều xuất hết ra, liên tục bảo đảm sau này tuyệt không tái đùa cợt hẩn.

Nam Cung Liễu nhắm nửa con mắt dựa vào trước ngực y, bị y dụ đến sung sướng mê mẩn, liền bởi vì vừa mới suốt nửa từng trải một hồi sinh ly tử biệt, miệng lại ngọt đến làm người mê mẩn, áp ứng mà thẳng thắn: “Ta vẫn luôn đem người để ở trong lòng, trừ người ra, đời ta cũng sẽ không tái thích người khác...”

Ly Cảnh hồi lâu không hề trả lời, Nam Cung Liễu có chút xấu hổ ngẩng đầu lên, lại phát hiện tên kia cười đến miệng đều ngoác ra, gương mặt anh tuấn cao ngạo trước kia hoàn toàn biến sạch, tất cả đều biến thành sắc mị vô cùng ngu xuẩn.

Lúc này, sẽ không ngại tái lấy lòng y một chút, Nam Cung Liễu đỏ mặt, đến gần hôn môi môi của y, thấp giọng nói: “Năm tay nhau, đến khi đầu bạc, nương tử tốt a, lên giường đi.”

Ly Cảnh ngập trong hạnh phúc cùng dự vọng chiếm cứ, y đem tình nhân ôm lên mặt nước, thân thể đều cũng không lau khô, cứ như vậy ôm tướng công nhà hán triển miên trên giường.

+++++

Mắt mà đi rồi có lại, Nam Cung Liễu đem tiểu tiết ngày trước toàn bộ quăng đến lên chín tầng mây, chủ động hôn môi vuốt ve Ly Cảnh, tại trên vai hán để lại một chuỗi dấu răng.

Ly Cảnh cũng không cam yếu thế, ngược lại dùng càng thêm kích cuồng nhiệt tình, thân thể một khắc cũng không không nỡ tách ra, chặt chẽ, triệt để mà kết hợp, không để lại chỗ trống, mỗi một lần va chạm đều tạo nên kịch liệt toàn thân khoái cảm, Nam Cung Liễu bị đỉnh đến rên rỉ liên tục, vừa đói khát khó nhịn mà quần lầy Ly Cảnh không buông, chỉ lo nhất thời buông lỏng tay, liền mất đi y.

Ly Cảnh ồ ồ thở gấp, cúi đầu hôn hán, giống như là muốn đem hán toàn bộ đều nuốt hết điên cuồng hôn gặm cắn môi hán cuồng liệt mà mút quần lầy đầu lưỡi đối phương, sử hết toàn lực, liều chết triển miên.

+++++

“Ta cảm thấy được... Ta đã chết một hồi.” Nam Cung Liễu cả người vô lực co lại ở trên giường, tùy ý Ly Cảnh vì hán làm tẩy trừ thân thể, lại để hán thoa thuốc đến đầu gối bị rách da.

Ly Cảnh khả khả cười, thanh lý xong, lên giường ôm lấy hán, đắp kín chăn, nói: “Ngủ đi, sợ liền ôm lấy ta đừng buông.”

Nam Cung Liễu giăng co một ngày, mệt đến gần chết, cánh tay vòng qua eo Ly Cảnh, mặt kề sát ở trên vai hán ngủ say, ngã đi vào mộng đẹp thời điểm, còn mơ hồ cảm thấy được, chính mình quên hỏi y cái gì.

+++++

Ngày thứ hai, hán ngủ thẳng mặt trời lên cao mới tỉnh, Ly Cảnh thấy hán tỉnh lại, tha thiết mà chạy tới hầu hạ hán rửa mặt thay y phục, còn chân chó hề hề nịnh nọt mà giúp hán bóp vai dầm lưng.

Nam Cung Liễu ngồi yên một hồi mới hoàn toàn tỉnh táo, đột nhiên nhớ tới đêm qua quên sự, hán duỗi tay nắm lấy ống tay áo Ly Cảnh, cau mày hỏi: “Người không phải vỡ vụn sao? Làm sao lại bình an vô sự?”

Hơn nữa cái tên này một mỗi lúc trước hoàn toàn biến mất, thần thái sáng láng, phong lưu khí thế khắp người a.

Hắn còn nhớ rõ thời điểm ngọc hoàn vỡ, tâm cũng cùng nhau nát tan bị thống, hiện nhớ tới ngực vẫn cứ như vậy vừa nhức vừa đau.

Ly Cảnh cười ha ha, đáp: “Nguyên thần của ta chưa hủy, hướng hồ đã sớm tu thành thân thể, kia ngọc bất quá là bám vào đồ vật thôi, nó nếu nát, ta chuyển sang nơi khác trú thân cũng không sao cả.”

“Ồ?” Nam Cung Liễu thở phào nhẹ nhõm, không biết tại sao, mí mắt bắt đầu nhảy, luôn cảm thấy yêu quái này lại thỉnh thoảng sẽ làm ra chút biểu hiện giống người phàm, hắn trừng Ly Cảnh, hỏi: “Người bây giờ bám vào cái gì hả?”

Ly Cảnh cười không đáp, bị hắn truy hỏi phải gấp, mới đưa gương đồng nâng đến trước mặt hắn, nói: “Người xem.”

Nam Cung Liễu định thần nhìn lại, miệng nửa ngày không đóng lại được.

Trên ót mình thỉnh thoảng xuất hiện rõ ràng là long vân, cùng Ly Cảnh lúc trước cái kia giống nhau như đúc!

Ly Cảnh gọi vài tiếng, Nam Cung Liễu mới phục hồi tinh thần lại, khó có thể tin hỏi: “Người bám vào trên người ta?”

Ly Cảnh cười đến rất thiếu đánh, nói: “Đây mới gọi là vui buồn có nhau, vĩnh viễn không chia cách.”

Nam Cung Liễu sờ đến gạch gian long vân, bị chấn động đến mức có chút ngây ngốc, lại có chút không biết làm sao, nhưng mà càng nhiều hơn chính là tư vị hạnh phúc, làm cho hắn không nhận được câu lên khóe môi, không tiếng động mà nở nụ cười.

Chỉ là hắn không nghĩ tới chính là, càng làm cho hắn khiếp sợ còn ở phía sau, Ly Cảnh giúp hắn sửa sang xong xiêm y, sau đó từ gian ngoài đem đến một cái ấm đun nước, mở ra cái nắp, mùi thơm phân tán, chọc người thêm nhỏ dãi, hắn vui vẻ mà múc một chén bưng lại đây, còn vô cùng chu đáo mà múc một thìa canh đưa tới bên môi hắn, cười nói: “Sáng sớm ta nấu canh gà cho người, mau uống lúc còn nóng đi.”

Nam Cung Liễu được dứt vài muỗng, mới tìm cơ hội nói chuyện, hắn nghi ngờ nhìn nước canh trong chén, hỏi: “Canh gà sao màu sắc lại đậm như vậy, người cho nước tương sao?”

Không chỉ có màu sắc sâu đậm, còn mơ hồ lộ ra xanh sẫm, thứ này, uống thật sự sẽ không chết người chứ?

Ly Cảnh liền dứt hắn một cái, mạn bất kinh tâm nói: “Ta đem ngọc vỡ ép thành phấn nấu lên, người uống vào có thể cùng ta đồng thọ.” (.....)

Nam Cung Liễu một cái phun toàn bộ nước canh ra ngoài, che miệng ho liên tục, đợi một lúc sau thuận khí lại tàn nhẫn liếc mắt trừng Ly Cảnh một cái, trách mắng: “Người hồ đồ cái gì? Khực... Kia ngọc... Tốt xấu cũng từng là bản thể của người, người thế nào có thể hạ thủ được?”

Ly Cảnh mặt dày mày dạn tươi cười, nói: “Người nếu không nỡ, liền đem nó toàn bộ uống sạch, cũng coi như có ích a.”

Nam Cung Trĩ Liễu khóc không ra nước mắt, lẩm bẩm nói: “Ta cứ nhiên ăn phải thân thể một yêu quái...”

“Người muốn ăn hay không đều phải ăn hết.” Ly Cảnh có ý riêng, một đôi mắt phượng tất cả đều là tiêu hồn ma mị, Nam Cung Liễu nhìn đến ngây người, bị Ly Cảnh nắm lấy cơ hội, bắt tri bắt giác uy xong một chén canh.

Ăn hết chén thứ hai, Hoa Duật Thừa quá tới thăm, thấy hần bình an vô sự, liền thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ta hỏi qua gã sai vặt, người ngày hôm qua đi nhầm vào từ đường bên ngoài xác thực xếp đặt trận, Bích Lan cung hội nghị thường kỳ đưa một ít đồ cúng động viên trước tiên linh, trận đồ kia chính là dùng để hiến tế phẩm, Nam Cung đại ca, may là người cát nhân thiên tướng, mới tránh thoát một kiếp.”

Nam Cung Liễu nghe được lòng tơ đều dựng lên, tối hôm qua hần đi bậy đi bạ, cứ nhiên suýt nữa thành tế phẩm sống, may là Ly Cảnh thay hần cản một trận, nếu không hần hiện tại thi thể đều đã cứng ngắt a.

Liếc mắt cảm kích nhìn Ly Cảnh một cái, cũng không tiện cự tuyệt hần lần thứ hai uy canh, Nam Cung Liễu hàm hàm hồ hồ ừ một tiếng, quay đầu hỏi Hoa Duật Thừa: “Có muốn hay không ném thử Ly Cảnh hầm canh gà?”

Một bình lớn như vậy, uống hết sạch hần có thể hay không no chết.

Hoa Duật Thừa vung vung tay khước từ, nói: “Ta đồ ăn đều là Dịch Phong chuẩn bị, hần không cho ta loạn ăn đồ ăn.”

Nam Cung Liễu “Hừ” một tiếng, liền uống cạn bát canh, ra hiệu cho Ly Cảnh hần muốn nghỉ ngơi, lau miệng, hần thở dài, nói: “Ánh Chu thật sự thay đổi, trước đây là một hài tử tốt điềm đạm đáng yêu, hiện tại lạnh lẽo cứng rắn đến như tảng đá giống nhau, ai cũng không để vào mắt.”

Hoa Duật Thừa hỏi: “Vậy người tính sao đâu?”

“Ta...” Nam Cung Liễu nhất thời nghẹn lời, biết đến Ly Cảnh mấy ngày trước đây tiêu tụy là bởi vì đổi thân thể phụ gây nên, trước một tảng đá đè nặng đầu, hiện tại hần nhìn bộ dáng người này nhảy nhót tung bừng, hần lại có chút do dự.

Hoa Duật Thừa cười nhạt, nói: “Mới vừa nghe người ta nói, Sở Lam Đình đã đến chân núi, đại khái không lâu nữa sẽ đến đây.”

“Ồ?” Nam Cung Liễu tinh thần tỉnh táo, nói: “Đúng là thần long đầu mà không thấy đuôi, hiếm khi chúng ta tụ tập cùng một chỗ, vậy ta liền lại lưu mấy ngày, cùng hân ôn chuyện một chút.”

Vừa nói, một bên liếc trộm biểu tình Ly Cảnh, tuy rằng thân là phu quân, nhưng rõ ràng là không tiền đồ nam tử sợ vợ, thời điểm quyết định, còn phải xem trước một chút sắc mặt vợ hiền đại nhân.

Ly Cảnh cảm thấy được tầm mắt của hân, liền cho hân thêm một chén canh, mỉm cười cười nói: “Ta nghe lời người, không quản người đi hay ở, ta đều đi theo người.”

Nam Cung Liễu thụ sủng nhược kinh, mừng rỡ không ngậm mồm vào được, kết quả bị Ly Cảnh nắm lấy cơ hội,

Dem toàn bộ được canh trong bình vừa bức vừa dụ hân uống cạn, Nam Cung Liễu đáng thương bị bức đến như con ếch, xoa xoa cái bụng phình to.

Ở trong phòng đi đi lại lại vài vòng, dạ dày cuối cùng cũng coi như đỡ trướng, Dịch Phong vừa vặn gõ cửa tiến vào, vẫn là một vẻ mặt than ngàn năm không đổi, âm thanh cũng là bình bình đạm đạm, nói: “Sở mệnh chủ đến rồi.”

“Ồ?” Nam Cung Liễu mặt lộ vẻ vui mừng, kéo tay Ly Cảnh, nói: “Vậy chúng ta mau mau đi qua đi.”

Vì vậy một nhóm bốn người bước chậm hướng cửa ngoài đi đến, chuẩn bị nghênh tiếp Sở Lam Đình, nhưng mà ngoài dự liệu của bọn họ chính là, vốn cho là bạn cũ gặp lại, vốn nên là hoan hỉ vui mừng, không nghĩ tới Sở Lam Đình đến, không chỉ tại chỗ cho Ly Ánh Chu một cái liếc mắt xem thường, cũng là vì nơi đây địch ta khó phân biệt, hỗn độn không rõ thế cuộc, làm trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Trên đỉnh núi Bích Lan Cung, phong ba liên nổi lên.

Hoàn chính văn

11. Chương 11: Phiên Ngoại : Thăm Người Thân Kỳ

Trước kia, Ly Cảnh là bội ngọc không nhiễm một hạt bụi trần, không biết đến chuyện thế gian, mỗi ngày chỉ lo hấp thu thiên địa linh khí, cùng những bảo vật khác tu luyện, đôi hoàng đế trong quan tài cầu nhau, mắng hân một cái xương già đều đã thành tro còn muốn làm hại nhiều kỳ trân dị bảo như vậy không thấy ánh mặt trời.

Lại tại thời điểm y nghẹn đến sắp mốc meo, cuối cùng cứu tinh cũng đến, một đi tên ngọc không có mắt giảm hồng bùa chú, rốt cục cho y có cơ hội mang theo chuỗi trân châu thị nữ chạy thoát, đến nhân gian ung dung tự tại.

Thời điểm còn trong mộ thường nghe những yêu quái khác nói làm người phải biết ân, tuy rằng y là yêu quái, thể nhưng tốt xấu gì cũng là người ta giúp chính mình thoát ra ngoài, cũng không thể bội nghĩa không báo ân để kẻ khác chế nhạo được.

Vì vậy hần biến ra một toà đại viện, nhượng thị nữ đi ngoài cửa tiếp vị ân nhân gốc bị nước mưa xối cho ướt sũng kia vào, vốn định cung cấp hần ăn ngon ngủ ngon, miễn đi dãi gió dầm sương nổi khổ, nhưng khi hần thấy rõ dung mạo của đối phương, trong lòng đột nhiên nổi lên tâm tư muốn đùa cợt tên kia một chút.

Dung mạo kia nhìn đến thật sự không hề so nổi với chính mình xinh đẹp câu nhân, ngược lại cũng có chút tuần tú nhã nhặn, cử chỉ ngôn hành lại là thái độ thận trọng cảnh giác, đối xử với các thị nữ như hoa như ngọc của y cũng thực lễ độ, một bộ quân tử khiêm tốn.

Càng như vậy quân tử, hần lại càng muốn nhìn đến đối phương mắt kiểm soát, dáng vẻ mất hết.

Đợi đến người kia tẩy sạch một thân bùn đất, ăn uống no đủ, Ly Cảnh liền để thị nữ đem hần tới phòng mình.

Tên gốc này phản ứng cùng với suy đoán của y đều không sai biệt a, đầu tiên là bị mỹ mạo xinh đẹp của đến thần hồn điên đảo, phong độ quân tử quăng đến lên chín tầng mây, đến khi liền phát hiện y là nam tử chân chính người kia liền kinh hãi đến biến sắc, một bên giãy dụa một bên miệng đầy lễ nghĩa liêm sỉ, rõ ràng bị trêu chọc đến cả người dục hỏa bức nhân lại là bộ dáng liêu mạng đè nén, đặc biệt khiến lòng người ngứa ngáy a.

Ly Cảnh bình thường đã khác xa tính tình những yêu quái khác, hơn nữa những năm gần đây buồn chán muốn chết, mãi mới chờ được một tiểu tử gốc cấp y đùa giỡn, há thể nào y dễ dàng chịu buông tay?

Vì vậy y không khách khí đem tiểu gốc tử xui xẻo kia ăn sạch không còn mẩu xương, hừng đông y liền biến trở về nguyên hình — — — long văn mặc Ngọc Hoàn — — — chạy vào trong bao quần áo của ngoocs tử, kết quả đến khách điểm, gốc tử nhìn thấy chính mình thời điểm lại sợ đến chết ngất, nhượng Ly Cảnh suýt chút nữa cười bể bụng.

Hần gọi Nam Cung Liễu, người này còn làm y bất ngờ hơn chính là, gốc tử lớn đến như vậy còn là một con cừu non a (nguyên là cây cỏ non nhưng Yuii thấy để cừu non hay hơn..hệ hệ), mặt mỏng nhẹ dạ, giống như quả hồng nhuyển mặc người nắn nắn bóp bóp.

“Cho nên người gặp đượvị ta, chính là trời cao ưu ái người.” Ly Cảnh câu ngôn bất tiểu tự biên tự diễn, “Có bốn đại gia bảo hộ người tên đường, đảm bảo người khắp nơi gặp dữ hóa lành, thế gian này bất kể là người hay là yêu, kẻ nào cũng không thể gây tổn thương đến một cọng lông tơ của người?”

“Nhỏ giọng chút! Trong tiệm này mọi người đều nhận thức ta.” Nam Cung Liễu nghe xong mặt đen sì như đáy nồi, yêu quái này xinh đẹp tuyệt trần, hành tung lộ liễu làm càn, dọc theo đường đi luôn nhượng người khác ngắm nhìn đến si dại a, tại trà lâu ăn một chút đều bị không ít người chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Người sợ cái gì?” Ly Cảnh nâng chung trà lên, tầm mắt đảo qua một tầng lầu đầy khách nhân, đôi mắt lạnh lẽo, mọi người bị khí thế của y ép tới sợ hãi cúi đầu, mặc dù không dám nhìn, nội tâm lại đang hồ nghi: Nam Cung nhị thiếu tử thường vô vị từ khi nào có bản lĩnh như vậy, dám đem nam thiếp về nhà cha mẹ?

Không trách bọn họ nghĩ như vậy, Ly Cảnh người này chưa bao giờ biết thu liễm, ở trước mặt người ngoài còn đối với hần ô eo thân mật, chỉ lo người khác không biết hai người bọn họ là quan hệ gì, nhưng Nam Cung Liễu tính cách hay thẹn thùng lại câu nệ tiểu tiết, công khai ám chỉ, nào có biết nhân gia là cố ý như thế trêu đùa hần, nhìn hần ngượng ngùng hề hề mà tâm cười đến không khép được quai hàm a ! (Ồ...tiểu Liễu đáng thương.)

Nam Cung Liễu dự định cùng Ly Cảnh đồng ngao du giang hồ, bất quá lần này phía Bích Lan cung có chút khúc mắc, dù sao cũng nên hướng trong nhà thông báo một chút, hơn nữa hần cũng muốn đem Ly Cảnh mang về nhận gia môn, cũng coi như cho hần một câu trả lời.

Hành tẩu ở bên ngoài, để tránh người khác nghi kỵ, Ly Cảnh dùng pháp thuật đem long văn trên trán hần che lại, không phải Nam Cung Liễu không dám về nhà.

Tuy rằng một đường căn dặn Ly Cảnh phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng là hiệu quả rất ít, Ly Cảnh phảng phất đoán chắc hần sợ mất mặt, được voi đòi tiên, nói nhiều đến khiến y tức giận mặt đỏ au.

“Hảo, đến trước mặt cha huynh người ta nhất định trưng ra bộ chính nhân quân tử, hừ!” Ly Cảnh bất mãn mà hừ một tiếng, kẹp lên một khóa nút bỏ vào miệng, xoi mói nói: “Thật khó ăn, uy, Nam Cung, sắp đến nhà a, người liền kéo ta tới nơi này ăn toàn thức ăn cho heo làm cái gì?”

Hần thanh âm không lớn, lại đủ để trên dưới trà lâu đều nghe được rõ ràng, lập tức đắc tội một đám người, Nam Cung Liễu thoáng chốc cảm thấy được tầm mắt của mọi người như kim đâm giồng nhau lia ở trên người hần, làm cho hần đứng ngồi không yên.

Nhìn hần dáng vẻ quần bách, Ly Cảnh cười ha ha, nói: “Người người này, cái gì cũng tốt, chính là da mặt quá mỏng, cố gắng trưng ra bộ dáng quân tử, khiến người càng muốn đùa người.”

Nam Cung Trĩ Liễu dùng quạt che mặt, bất đắc dĩ than thở.

Một đường bốn ba, sau khi vào thành trái lại không vội về nhà, sống chết muốn tha Ly Cảnh đi ăn một chút, thuận tiện đối yêu quái này ân cần dạy bảo, làm cho hần không thể nói năng lỗ mãng làm Nam Cung lão gia tử tức giận đem bọn họ đuổi ra khỏi cửa.

Có lẽ là vì gia tình đều không cho hần tình, đối phụ huynh lại tích sợ lâu ngày, Nam Cung Liễu một đường đều luôn lo lắng, không biết chuyến này có thể hay không thuận lợi mà lừa dối nhân gia trong nhà.

Ly Cảnh nhìn ra hần lo lắng, vỗ vỗ mu bàn tay của hần, động viên nói: “Người yên tâm đi, ta sẽ không làm người khó xử.”

Thành thật mà nói, hắn không dám tin lời Ly Cảnh bảo đảm, thế nhưng nước đến chân rồi, không tin được thì phải làm thế nào đây?

“Người nhớ cho kĩ, nhìn thấy lão gia nhà ta ngàn ngàn vạn vạn không thể nói năng vô lễ, con người không cần loạn chuyển, hắn giáo huấn ta thời điểm người cũng không cần nói chen vào, nghe là được rồi.”

“Biết rõ.” Ly Cảnh cười híp mắt nhìn hắn, trong mắt lập loè ánh sáng mong đợi, thật giống mới lên lớp học nhi đồng, không kịp chờ đợi muốn quấy rối phụ tử tiên sinh một hồi.

Nam Cung Liễu sầu lo càng nặng, chỉ nghe phía sau một đạo thanh âm quen thuộc vang lên: “Nhị thiếu gia?”

Hắn há há mồm, cả người cứng một chút, nặn ra một nụ cười xoay quá thông khí, hỏi thăm một chút: “Lý quản gia, thật là khéo, ở chỗ này lại gặp người.”

Lão đầu hoa râu bạc trắng đối diện hắn cúi người hành lễ, nói: “Là Đại thiếu gia nhận tin, biết Nhị thiếu gia trở về, phái ta tới đón tiếp Nhị thiếu gia.”

Nam Cung Liễu nhíu mày một cái, đại ca cơ sở ngầm tuy nhiều, cũng không cần lãng phí ở trên người hắn đi!

“Xin hỏi vị công tử này là?” Lý Chính hướng Ly Cảnh nhìn tới, khuôn mặt hiền lành đoan chính, cặp mắt hiện rõ sự từng trải, đôi mắt tinh khôn cùng lão luyện, Nam Cung Liễu vội vàng đứng dậy, nói: “Hắn là bằng hữu của ta, tên là Ly Cảnh, trên đường nhờ có hắn xuất thủ cứu giúp, ta mới có thể bình an trở về.”

Lý Chính nghe vậy, cung cung kính kính hướng Ly Cảnh cúi chào, nói: “Lão phu vừa nhìn đã thấy công tử anh tuấn bất phàm, quả nhiên là anh hùng trượng nghĩa, lão phu thay đại thiếu gia cảm ơn công tử, công tử nếu không chê, có thể nguyện theo lão phu đến Nam Cung gia ở lại mấy ngày? Cũng nhượng chúng ta báo đáp ân tình.”

Ly Cảnh sớm đã thu hồi thần sắc bất cần đời, thấy hắn nói như vậy, cũng liền không từ chối, chấp tay nói: “Nếu như thế, liền cung kính không bằng tòng mệnh.”

Nam Cung Liễu nắm chặt quyền, một đường không nói lên tiếng, về nhà gặp phụ thân cùng huynh trưởng, đem ân cứu mạng của Ly Cảnh tán dương một lần, chứ không dám nhắc tới quan hệ hai người, mà yêu quái kia cũng đang hoảng hốt, nho nhả lễ độ, đối lại lịch của chính mình viện một lí do kín kẽ ý không muốn giải thích nhiều, trả lời người rất có đại gia khí độ, nhượng Nam Cung lão gia tử thoả mãn đến thẳng gạt đầu, nhìn về phía Nam Cung Liễu ánh mắt cũng mang theo mấy phần hiền lành.

Này Ly Cảnh cũng thật làm cho người ngạc nhiên, cầm, kì, thi, họa, cho tới thiên văn địa lý xuống tới hoa, chim, cá, đều không chỗ nào không biết không chỗ nào không hiểu, thi từ ca phú đều thông tuệ, võ học trình độ cũng khá là cao thâm, có thể nói văn võ song toàn, tướng mạo câu nhân.

Nam Cung Liễu không nhịn được cúi đầu mỉm cười, không hổ là bảo ngọc chôn tại hoàng lăng, ngàn năm qua mưa dầm thấm đất, coi như dân thường cũng có thể biến thành tài tử, huống hồ Ly Cảnh vốn là thông minh tuyệt đỉnh, thượng đến phòng lớn hạ đến phòng ngủ, thời điểm quan trọng tuyệt đối thậm trọng đoạn trang, trong lúc nói chuyện còn mang mấy phần thượng cổ danh sĩ nhẹ nhàng phong độ.

Ngay tại lúc hấn thất thần, bỗng nhiên nghe thấy Nam Cung lão gia tử quát khê: ” tiểu Liễu, ngươi cười cái gì?”

Nam Cung Liễu hoảng sợ ngẩng đầu lên, giống như động vật nhỏ chịu kinh hách, mờ mịt nhìn lão gia tử nhà mình.

Lão đầu nhìn hấn bộ dáng hồn ở trên mây, bất mãn mà hừ một tiếng, trách mắng: ” Trước mặt khách nhân cử chỉ thất thố, dáng vẻ không hợp, ta ngày thường dạy ngươi thế nào!?”

Hấn tính cái gì quý khách? Nam Cung Liễu trong lòng oán thầm, không biết lão gia ngài biết đến bộ mặt thật của Ly Cảnh sau có thể hay không tức giận đến thổ huyết, bất quá hấn cũng không có gan cùng lão cha tranh luận, không thể làm gì khác hơn là quy củ mà cúi thấp đầu: “Cha dạy rất đúng, hài nhi biết sai rồi.”

Nam Cung lão gia tử nhìn hấn bộ dạng khúm núm càng thêm tức giận, cơn tức đổ ập xuống mà mắng: “Ngươi xem ngươi một chút, lớn đến như vậy, vẫn không thành võ không xong, suốt ngày để ngươi trong nhà bận tâm, ngươi giống một nửa đại ca ngươi hiểu chuyện, ta chính là lập tức chết rồi cũng cam tâm!”

Nam Cung Liễu cúi đầu đến thấp hơn, Ly Cảnh thờ ơ lạnh nhạt, cảm thấy được vị nhị thiếu gia này thật sự quá bất hạnh rồi, không trách hấn vào thành rồi còn không dám về nhà, tâm lý không khỏi sinh ra mấy phần thương tiếc, liền dùng chiết phiến che miệng, ưu nhã ngáp một cái.

Đại ca hấn thấy thế, liền lên tiếng giải vây: “Cha, Nhị đệ cùng Ly Cảnh công tử một đường bốn ba, chắc chắn rất mệt đi không bằng an bài trước bọn họ nghỉ ngơi, buổi tối tái thiết yến tiệc trần được không?” Ngươi coi như giáo huấn nhi tử, cũng đừng trước mặt khách nhân a, Nhị đệ dù vô năng, cũng phải cần mặt mũi.

Lão đầu lần này phát hiện mình trước mặt khách động nóng tính, lúng túng ho khan một tiếng, nói: “Cũng hảo, vừa là khách của tiểu Liễu, liền ngụ ở trong viện ngươi đi, chiều đãi hấn cho tốt!”

“Hài nhi đã rõ.” Nam Cung Liễu thở phào nhẹ nhõm, lôi kéo Ly Cảnh đi ra ngoài, đại ca hấn đi theo ra ngoài, đối Ly Cảnh vừa chấp tay, cười nói: “Vừa rồi gia phụ có tức giận một chút, khiến Ly huynh cười chê rồi.”

Ly Cảnh nghĩ thầm ta chôn cùng hoàng đế kia so với hấn tính khí còn nóng nảy hơn nhiều, lão đầu nhà ngươi tính cái gì? Cũng chấp tay, cười nói: “Ta hiểu được, lòng cha mẹ trong thiên hạ có ai mà không lo lắng con mình.”

Hắn vừa biết Nam Cung đại thiếu gia gọi Nam Cung Thanh Liễu, còn có một muội muội gọi Nam Cung Minh Liễu, xem ra Nam Cung lão gia tử yêu cây liễu thành si, sinh nhi tử nữ nhi gọi là đều dùng một chữ liễu.

Hắn đối Nam Cung Thanh Liễu ấn tượng không sai biệt lắm, vị này không hổ là người khiến Nam Cung gia kiêu ngạo, có được khí chất anh tuấn kiên cường, khí độ bất phàm, trong lúc nói chuyện nhã nhặn lễ độ, hiền lành lộ ra uy nghiêm, thận trọng lại không thiếu tiêu sái, tâm tư kín đáo, nghe nói võ công của hắn cũng rất cao, tuổi còn trẻ đã bước lên hàng ngũ mười đại cao thủ giang hồ.

Nam Cung Thanh Liễu đem bọn họ đưa đến viện tử của Nam Cung Liễu, căn dặn hạ nhân không được thất lễ, liền hướng Ly Cảnh chấp tay, trở lại tìm lão gia tử nghe mệnh.

Nam Cung Liễu thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi xoay người, cười hì hì nói: “Không nghĩ tới người nghiêm túc lên lại chần đến lợi hại như vậy.”

Ly Cảnh nhìn hắn cong cong đuôi mày, hỏi: “Cha người thường thường mắng người như vậy?”

Nam Cung Liễu chẳng hề để ý nói: “Không sao, ngược lại bị hắn mắng cũng sẽ không mất khối thịt nào, ngày hôm nay nhờ phúc của người, nếu không có thể cũng bị mắng đến nửa canh giờ.” Hừ! Cùng tên này lâu, chính mình da mặt cũng dày lên rất nhiều a.

Ly Cảnh cau mày, đem hắn kéo đi, Nam Cung Liễu sợ đến cả người cứng đờ, khẽ gọi: “Có người thấy a!”

Ly Cảnh nhìn lướt qua mấy nha hoàn đứng ngốc ở trong viện, gương mặt tuấn tú nghiêm lại, nói: “Tất cả đi xuống đi, nơi này không cần các người hầu hạ.”

Bọn nha hoàn không sợ Nhị thiếu gia, lại đối vị khách nhân tuấn mỹ vô cùng kia lại sinh ra mấy phần ý sợ hãi, đáp một tiếng, ngoan ngoãn lui ra.

Nam Cung Liễu trán dán sát vào mặt Ly Cảnh, cọ mấy lần, có chút thẹn thùng mà nói: “Nhìn người bộ dáng nghiêm mặt, ta đều có chút run sợ trong lòng, người cũng đừng hù dọa mấy tiểu nha đầu kia a.”

“Đau lòng?” Ly Cảnh nâng cằm hắn lên, cười đến không có ý tốt, “Trong số kia có hay không người người ưng thuận?”

Nhìn hắn lộ hung quang trong mắt, Nam Cung Liễu run lập cập, lắc đầu như trống bỏi: “Không có không có, nhà ta quá nghiêm a, dám cùng nha hoàn cấu kết làm bậy nhất định bị đánh gãy chân.”

Ly Cảnh hài lòng gật đầu, đem hắn dựa tại hành lang giữ chặt cọ xát một hồi, đến khi Nam Cung Liễu thở hổn hển kháng nghị mới hài lòng nhìn Nam Cung Nhị thiếu xấu hổ đỏ bừng mặt, mới kéo hắn trở về phòng tắm rửa thay y phục, tẩy đi một thân bụi trần uế oải.

Buổi tối Nam Cung gia thiết yến khoản đãi Ly Cảnh, trong bữa tiệc cùng chén nâng ly, cùng hòa thuận vui vẻ, nhưng Ly Cảnh tại hoàng lăng bên trong sinh sống ngàn năm cổ ngọc lần đầu tiên cảm giác được gia đình náo nhiệt, không khỏi uống nhiều mấy chén, thời điểm bị người nâng về phòng đã có chút thần trí không rõ.

Cũng may hần mặc dù say rượu, dáng vẻ cũng không tệ lắm, thời điểm rời đi cũng không quên hướng chủ nhân ngỏ ý cảm ơn, trở về phòng rửa sạch tay mặt, để nguyên quần áo ngã ở trên giường vù vù ngủ.

Nam Cung Thanh Liễu một đường đưa bọn họ trở về, nhìn Ly Cảnh bình tĩnh an tường thùy dung, hài lòng gật gật đầu, nói: “Rượu vào cũng không thất lễ, đáng giá thâm giao.”

Nam Cung Liễu cười ha hả, tiễn đại ca, đóng cửa phòng xoay người lại vừa nhìn, Ly Cảnh đã ngồi dậy, cười dâm dăng hướng hần ngoắc ngoắc ngón tay.

Biết đến hần vừa nãy là giả say, Nam Cung Liễu phiền phiền nhiều nhiều mà đi tới, nhỏ giọng nói: “Dù sao cũng là ở nhà, người thu liễm một chút.”

Ly Cảnh cánh tay sờ sờ eo hần, kéo nhẹ một cái, đem Nam Cung Nhị thiếu gia kéo ngã ở trên giường, chóp mũi dán trên mặt hần chà xát, âm thanh mềm mại khiến người nghe xương cốt đều mềm nhũn: “Yên tâm đi, ta làm pháp, bọn họ không nghe thấy.”

Nam Cung Liễu bị hần khiêu khích đến cả người toả nhiệt, ồm ồm, rất nhanh bị cởi đến sạch sẽ trơn tru, cùng Ly Cảnh lăn lộn trên giường.

+++++

Sáng sớm hôm sau, eo mỗi chân run từ trên giường bò dậy, phát hiện Ly Cảnh không ở bên người, ôm gương đồng nhìn một chút, hần cũng không có trên người mình, này sáng sớm, chạy loạn chỗ nào rồi?

Vội vã rửa mặt thay y phục, cũng không để ý đến ăn điểm tâm sáng mà chạy đi tìm y, trên đường ngăn lại nhamột hoàn hồi mới biết, nguyên lai Ly Cảnh bị Đại thiếu gia thỉnh đi, Nam Cung Liễu tâm lý run lên, vội vã hướng nơi ở đại ca chạy đi.

Chờ hần đến, lại phát hiện đại ca cùng Ly Cảnh đang ở trong đình luận võ, đao đón kiếm, phong điểm từng trận, hần tim nhắc đến cổ họng.

Nam Cung Thanh Liễu võ công cao cường không cần phải nói, Ly Cảnh cũng không phải kẻ vô dụng, huống hồ hần là yêu quái a, vạn nhất ra tay không biết nặng nhẹ, đại ca hần tính mạng liên xong a.

Bất quá hần lo xa rồi, Ly Cảnh còn cố kỵ mặt mũi Nam Cung Liễu, không sử dụng yêu thuật, chỉ dùng võ công nhân gian so chiêu cùng Nam Cung Thanh Liễu.

Hắn là khách nhân, vốn là không nên cùng chủ nhà phân tranh cao thấp, ra tay không sử dụng quá mấy phần sức lực, Nam Cung Thanh Liễu cũng khá cấp khách nhân mặt mũi, hai người người tới ta đi mà qua mấy trăm chiêu, không phân ra thắng bại, vừa vặn thấy Nam Cung Liễu chạy tới, liền không hẹn mà cùng thu kiếm, liền ôm quyền mỉm cười, Ly Cảnh liền xoay người nói chuyện cùng Nam Cung Liễu: “Sao vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa?” Tối hôm qua bọn họ kịch liệt ở trên giường, cấp Nhị thiếu gia mệt đến ngất đi.

Nam Cung Liễu mặt đỏ bừng, bỏ qua ám muội trong lời nói của y, nói: “Ta còn tưởng rằng người chạy đi nơi nào chơi, nguyên lai cùng đại ca ở nơi này.”

Nam Cung Thanh Liễu cũng cười, nhìn về phía Ly Cảnh ánh mắt tất cả đều là tán dương cùng thưởng thức, khen: “Ly huynh thật hảo công phu, càng hiếm thấy hơn là thu phóng như thường, tuổi còn trẻ lại trầm ổn lão luyện, không giống mấy tiểu tử vất mũi chưa sạch trên giang hồ chỉ có dũng mà không có tài.”

“Ha ha.” Nam Cung Liễu cười ra tiếng, ranh mãnh nhìn Ly Cảnh liếc mắt một cái, “Anh hùng mới nổi a.”

Ly Cảnh đã sớm thành tình a, quay đầu lại nói “Tuổi còn trẻ lại trầm ổn lão luyện” tán dương, trên mặt có chút không nhịn được, nghĩ một đằng nói một nẻo cùng Nam Cung Thanh Liễu khiêm tốn một phen, nghe được Nam Cung Liễu rằng đều muốn ngứa ngứa a.

Nói đến cũng thật kỳ quái, từ khi Ly Cảnh đi đến nhà hắn, lúc thường bề bộn nhiều việc cha huynh lại trở nên nhàn rỗi, đối khách nhân ân cần đầy đủ, đối với hắn gia du thủ du thực Nhị thiếu gia cũng trở nên coi trọng ân cần hơn, thường xuyên hỏi thăm, phần lớn là liên quan đến Ly Cảnh người, Nam Cung Liễu sợ bọn họ phát giác ra thân phận chân thật Ly Cảnh, có nhiều chỗ trả lời hàm hàm hồ hồ, nhượng lão đầu không hài lòng lắm, liền lại chửi mắng hắn một trận, chửi đến Nhị thiếu gia nước mắt lưng tròng, trở về phòng sau nhìn thấy Ly Cảnh nước mắt giàn dụa oán hận một hồi, oán hận làm phiền hà chính mình.

Ly Cảnh cũng không biết Nam Cung gia hai vị kia vì sao đối với y để ý như thế, theo lý thuyết hắn là khách nhân của Nam Cung Liễu, lúc thường có Nhị thiếu gia bắt chuyện là đủ rồi, thực sự không đáng để Nam Cung gia lưỡng tôn đại nhân ra tay.

Có chuyện gì ở đây a, hai vị kia thái độ nhiệt tình làm cho Ly Cảnh đều cảm thấy kỳ lạ, y càng phiền muộn hơn chính là cùng Nam Cung Liễu ở chung thời gian biến thiếu a, thậm chí chỉ có buổi tối mới có thể chạy tới phòng hắn thân thiết một phen, ban ngày không phải là bị lão gia tử thỉnh đi phẩm trà thưởng họa ngâm thơ làm phú, chính là bị Nam Cung Thanh Liễu kéo đi so đo võ chơi cờ chuyện trò, tâm lý đều cảm thấy đến phát chán, nhìn tới mặt Nam Cung Liễu, Ly Cảnh còn phải lên tinh thần ứng đối, miễn cho cái tên gốc vô tội kia lại bị mắng.

Nam Cung Liễu ban ngày luôn thấy không được Ly Cảnh, cũng buồn bức cực kì, rốt cục tại vô ý nghe đến hai cái tiểu nha đầu nói chuyện phiếm sau bỗng nhiên tỉnh ngộ: Thế này sao lại là quan tâm nhi tử bằng hữu, đây rõ ràng là đang chọn chồng a!

Đại muội muội Nam Cung Minh Liễu mới vừa tròn mười lăm, chính là đến tuổi gả chồng rồi, Nam Cung Liễu gấp đến độ chảy mồ hôi ròng ròng, kéo qua một nha hoàn tới hỏi, biết được Ly Cảnh đang bồi lão gia uống trà, hắn cũng không sợ, một đường xông vào phòng khách, thở một hơi, kêu lên: “Cha, việc này phải

bàn bạc kỹ càng!”

Lão đầu đang lôi kéo Ly Cảnh chuyện phiếm việc nhà, đang muốn nói đến chuyện đại sự cả đời lại bị Nam Cung Liễu đánh gãy, trong lòng có thể nào không bốc hỏa? Lập tức vỗ bàn một cái, quát lên: “Không chút quy củ, không ra gì! Ai cho người vào đây!”

Nam Cung Liễu bị khí thế của hắn dọa đến run chân, nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía một mặt Ly Cảnh còn mờ mịt, Dưới ống tay áo che chắn hai tay lạng lẽ nắm thành quyền, kiên trì nói: “Cha, ngài có phải là định đem Đại muội muội gả cho Ly Cảnh?”

Lời kia vừa thốt ra, Ly Cảnh đang chuẩn bị ngáp lại miễn cưỡng nuốt trở vào, kinh hãi, khó có thể tin nhìn Nam Cung lão đầu, người sau nghe hắn nói như vậy, tức liền tiêu một chút, chậm rãi nói: “Là đại ca người đề nghị, mấy ngày qua ta xem Ly Cảnh đứa nhỏ này văn võ song toàn, là một nhân tài, tính tình lại thận trọng, không kiêu không ngạo, hiểu lễ tiết biết tiến biết lui, lại không có vợ, huống hồ Đại muội muội người cũng đang tuổi cập kê, thật là ông trời tác hợp cho.”

Nam Cung Liễu cảm rớt xuống, thật muốn ngứa mắt lên trời thét dài, Ly Cảnh tuy rằng nhìn hảo, mà trừ “Là một nhân tài”, văn võ song toàn bên ngoài ra, còn dư lại “Thận trọng, hiểu lễ tiết” còn lại tất cả căn bản đều không hảo, kia đều là giả bộ! Giả bộ!

Không chờ hắn nghĩ đến khuyên thế nào ngăn trở cha, Ly Cảnh giành mở miệng trước: “Được lọt vào mắt bá phụ, tiểu chất thụ sủng nhược kinh, nhưng tiểu diệt đã có người trong lòng, biết bá phụ có ý tốt, nhưng thứ cho khó tòng mệnh.”

“Ồ?” Nam Cung lão gia tử bị từ chối thẳng như vậy, mặt trầm xuống, “Ý trung nhân của tiểu diệt là nữ tử nhà ai? Tướng mạo thế nào?”

Ly Cảnh tự tiểu phi tiểu liếc Nam Cung Liễu một cái, nhìn biểu tình người kia như lâm đại địch tâm tình của y càng thêm sung sướng, nói: “Tướng mạo coi như thanh tú, tính cách thuần lương, đối tiểu chất cũng là mối tình thâm thiết.”

“Nhưng là đã âm thầm xác định chung thân?” Nam Cung lão gia tử sờ râu mép, trong mắt loé ra một trận mưu mô, “Không có cha mẹ đồng ý đã tự ý định chung thân, có thể nào xác định thực hư? Người tuổi trẻ bây giờ a...”

Mắt thấy hắn liền muốn thao thao bất tuyệt, Nam Cung Liễu liền chết đánh gãy: “Cha, dưa hái xanh không ngọt, Đại muội muội xinh đẹp như hoa như ngọc, lại có bậc này gia thế, thực sự xứng đáng với một người tốt hơn a.” Thực sự không nên cùng Nhị ca đoạt nam nhân, đúng không?

Nam Cung lão gia nghiêm mặt, nhìn hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi lại nhìn một chút mặt lộ vẻ lúng túng của Ly Cảnh, quyết định để Thanh Liễu đi khuyên hắn một chút, giữa những người tuổi trẻ dù sao sẽ dễ nói chuyện một chút, liền không nói thêm nữa, phát tay ý bảo bọn họ ly khai.

Nam Cung Liễu vừa về tới viện tử của mình, trước tiên ôm bụng cười ha hả, Ly Cảnh khóe miệng dật dật mấy cái, đem Nam Cung Nhị thiếu gia đặt ở trên tường, uy hiếp nói: “Người dám cười nữa, ta hiện tại liền lột da của người.”

Lột da này dĩ nhiên không phải da người, mà là Nam Cung Liễu ăn mặc chỉnh tề một thân bộ đồ thường ngày.

Nam Cung Liễu cúi đầu, nghẹn đến đỏ cả mặt, vẫn là không nhịn được cười nghẹn vài tiếng, xoa một chút nước mắt còn đọng trên khóe mắt, nói: “Đây chính là phụ thân ta cùng đại ca lần đầu nhìn nhầm.”

Ly Cảnh hừ lạnh một tiếng, có chút buồn bực, nếu như không phải vướng những người kia là “Nhà mẹ đẻ” Nam Cung Liễu, hẳn sớm đã trở mặt.

Nam Cung Liễu động viên mà vỗ vỗ lồng ngực của hắn, lại đuổi tay vòng ôm lấy cổ y, thấp giọng nói: “Đã không còn lí do gì ở lại, chúng ta không bằng sớm ngày lên đường một chút, đỡ phải ở nhà bó tay bó chân, làm cái gì cũng đều không tiện.”

“Thật chứ?” Ly Cảnh sớm đã muốn ly khai nơi này, không nghĩ tới tình nhân luôn luôn ngượng ngùng cư nhiên chủ động nói ra lời như vậy nói, y không khỏi vừa mừng vừa sợ, “Ngốc tử nhà ngươi cuối cùng cũng ngộ ra a, không uống công ta mấy ngày nay ta giả bộ nhả nhận đến mức khổ cực như vậy.”

Nam Cung Liễu đỏ mặt, rầm rì mà nói: “Ta còn đầu óc chậm chạp, ngươi liền biến thành Đại muối phu của ta.”

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, người này liền cuốn lấy hắn đến không thở nổi, không nghĩ tới về nhà một lần cả ngày không gặp được y, khiến Nam Cung Liễu lại nảy sinh cảm giác lo sợ, lại nghe nói trong nhà vì Đại muối muối chọn chồng, chỉ lo y bị người bắt đi mất, cũng không để ý đến cái gì là liêm sỉ, ban ngày ban mặt cũng không ngại mất mặt mà nói những câu xấu hổ, dù sao cũng hơn bị người cường ngạnh đoạt nam nhân này đi.

“Vậy thì đi thôi.” Ly Cảnh ôm hắn lưng lay hai lần, như dụ dỗ tiểu hài tử, “Chỉ là nếu muốn hưởng cha huynh ngươi nói từ già, chỉ sợ vẫn cần phí chút công phu.”

Nam Cung Liễu lắc đầu một cái, vươn tới hôn, cười nói: “Ta để lại một phong thư, hướng đại ca tỏ rõ quan hệ của ta và ngươi, làm cho hắn chờ chúng ta đi sau sẽ chậm chậm nói cho phụ thân, miễn cho lão nhân gia người đại khí công tâm.”

Hắn lời còn chưa dứt, cửa viện truyền đến một đạo thanh âm lạnh như băng: “Nếu như ta đã biết rồi thì sao?”

Nam Cung Liễu thoáng chốc sắc mặt tái xanh, nơm nớp lo sợ mà quay đầu nhìn sang: “Đại... Đại ca?”

Chỉ thấy đại ca hần đứng ở cửa, một mặt sơn vũ dục lai thần sắc, không vui nhìn bọn hần chăm chăm.

Gian tình bị bắt tại trận, Ly Cảnh không chỉ có không buông tay, trái lại đem Nam Cung Liễu ôm càng chặt hơn, trên gương mặt tuần tú tất cả đều là vẻ khinh bỉ, giễu cợt nói: “Đại thiếu gia thật hăng hái, đến nhìn trộm người khác luận tình cảm sao?”

Nam Cung Thanh Liễu bị hần thái độ khởi binh vấn tội tức giận đến đỏ mắt, khê quát: “Hai nam nhân nói cái gì tình cảm!? Liễu, ngươi không nên bị hần mê hoặc!”

Nam Cung Liễu cả kinh, hoảng sợ mà ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Đại ca, chúng ta là thật tâm yêu nhau...”

“Nói hươu nói vượn!” Nam Cung Thanh Liễu đánh gãy lời hần, lớn tiếng quát hỏi: “Nhị đệ, ngươi nhìn xem chính mình, tướng mạo bình thường, một chuyện làm cũng không thành, vẫn không võ cũng không xong, dạng người như hần vậy, có thể nhìn tới người sao? Làm sao có thể thật tâm yêu người?”

Nam Cung Liễu bị quát giật mình cả người run lên, sắc mặt từ đỏ lại chuyển trắng, vô cùng lúng túng, Ly Cảnh vỗ nhẹ vai của hần, gương mặt tuần tú ngưng kết một tầng băng sương, nói: “Ta nể mặt ngươi là đại huynh của Liễu nhi, đối với ngươi vẫn còn lưu mấy phần mặt mũi, ngươi nếu như còn nói lời tổn thương hần, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

“Ta giáo huấn đệ đệ chính mình, cùng các hạ đâu có quan hệ gì?” Nam Cung Thanh Liễu châm biếm lại, không mấy may để tâm, “Nhị đệ nhà ta tư chất thường thường, cũng không kế thừa được bao nhiêu gia sản, thực sự không có gì đáng giá để ngươi mưu đồ gì, các hạ vẫn là tìm người khác khá hơn một chút đi.”

“Đại ca!” Nam Cung Liễu gấp đến độ muốn nhảy lên, chỉ lo Ly Cảnh bị chọc giận lại đại khai sát giới, không nghĩ tới người kia không những không có động thủ, trái lại thở dài một tiếng, nói: “Nam Cung Thanh Liễu, ngươi thật đáng thương, ngươi sinh ra liền bị mang nhiều kỳ vọng, mọi người xoay quanh tiền tài quyền thế song toàn, bình thường được người coi như trân bảo mà cung phụng dĩ nhiên không chịu nổi đệ đệ kém cỏi này?”

“Ngươi nói nhăng gì đó!?” Nam Cung Thanh Liễu mặt cứng đến như ván quan tài, ” Đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Ly Cảnh cười nhẹ, nói: “Ta yêu thích hần, chính là bởi vì hần tâm tư đơn thuần thiện lương, lại có tấm lòng nhân từ, không giống người cả ngày mở to mắt chỉ lo người khác có mưu đồ.”

Nam Cung Liễu rất là cảm động, đại ca hần lại cười lạnh mấy tiếng, nói: “Chính vì hần tâm tư tinh khiết thiện lương, mới dễ dàng bị người lời nói ngọt ngào lừa bịp, nhị đệ ra đời chưa được bao lâu, không phải đối thủ của loại người như ngươi?”

“Đại ca!” Nam Cung Liễu rớt cuộc nhin không nổi, vội vàng cướp lời nói, “Ngươi trách lầm hần, Ly Cảnh tuy đẹp, lại tự thua thiệt chính mình yêu ta, đối với ta cũng tình thâm ý nặng, dọc một đường này nhiều

lần xuất thủ cứu giúp, không phải ta đã sớm chết tha hương.”

Tuy rằng Ly Cảnh là yêu quái háo sắc lại vô sỉ, thế nhưng chỉ gieo vạ một mình hắn, đi cùng với hắn sau đôi người bên ngoài liền nhìn thẳng cũng không thèm liếc mắt một cái, ngược lại là y luôn chiếu cố hắn, bỏ hết những thứ trước kia y yêu thích chỉ một lòng đối tốt với hắn.

Nam Cung Thanh Liễu ánh mắt tựa hồ có hơi buông lỏng, hỏi: “Lời ấy thật chứ?”

“Là thật, đại ca!”

Nam Cung Thanh Liễu lắc đầu than thở, nói: “Nhị đệ, người có nghĩ, cha sẽ không tha cho người cùng một nam nhân dây dưa không rõ, người nếu như cùng hắn ra khỏi cánh cửa này, sẽ không còn có thể trở về.”

Nam Cung Liễu khổ sở, cúi đầu không nói, Ly Cảnh nắm chặt tay hắn, cùng hắn đứng sóng vai, nói: “Chỉ cần có ta ở đây, hắn tất có đất dung thân hai người bọn họ chăm chăm, từng nửa ngày đột nhiên nở nụ cười, vỗ tay nói: “Hảo! Có những lời này của người, ta cũng có thể yên tâm mà đem Nhị đệ giao cho người.”

“Đại ca?” Nam Cung Liễu không khỏi ngạc nhiên, lắp bắp nói: “Người... Người vừa nãy một trận trách mắng, chẳng lẽ không phải hận ta bại hoại gia phong?”

Nam Cung Thanh Liễu thở dài, nói: “Nếu không nói như vậy, thần sắc nghiêm nghị mà mắng một trận, ta có thể nào xác định hắn đối người có thật lòng không? Các người đã quyết tâm không chịu tách ra, ta người làm ca ca này cũng chỉ có thể chúc các người đầu bạc răng long, nhị đệ, người tâm nhãn không nhiều, ở bên ngoài tự chiếu cố mình cho tốt.”

“Đại ca...” Nam Cung Liễu cảm động đến khóc lên, Ly Cảnh thì lại nghiêng răng nghiêng lợi, nguyên lai bị cái tên này lừa, y quả nhiên ghét nhất loại người tâm cơ sâu này!

“Hảo, nam nhân không nên hơi một tí liền khóc sụt mướt, các người đi thôi, cha nơi đó ta sẽ giúp người cầu xin.” Nam Cung Thanh Liễu phất tay một cái, nghĩ đến lão đầu sẽ là sắc mặt gì, lại bắt đầu thở dài: “Phụ thân đối với người, xác thực nghiêm khắc chút, cũng không trách người phải gạt hắn.”

“Đại ca!” Nam Cung Liễu đem nước mắt nuốt về trong bụng, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn tại trong cổ họng, nín nửa ngày chỉ nghẹn ra một câu cảm tạ, Ly Cảnh bị bọn họ huynh đệ tình thâm bộ dáng buồn nôn đến cả người nổi da gà, hướng Nam Cung Thanh Liễu liền ôm quyền, lưu lại một câu “Sau này còn gặp lại” sau đó quyết đoán mà lôi kéo Nam Cung Liễu rời đi.

+++++

“Đại ca ta thật là tốt.” Ra Nam Cung gia, còn có người quan tâm mình đi, Nam Cung Liễu cảm thán liên tục, “Người đừng trách hắn, Ly Cảnh?”

“Hừ!” Một người khác hừ nhẹ một tiếng, tức giận đến mặt đỏ bừng, “Thật đáng ghét!”

“Ly Cảnh!”

“Được rồi được rồi, nhìn mặt của người đi, là bổn đại gia khoan dung là hửn vô lễ.”

“Ha ha.”

Tiếng vó ngựa vang lên, tiếng cười dần dần đi xa, roi ngựa vung lên, hai người ngang nhau mà đi, hướng ngoài thành rộng lớn mà chạy như bay....

Chuyện tình của một yêu ngọc công xinh đẹp cùng bình phàm thiếu gia thụ bây giờ mới chính thức bắt đầu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

End

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-tieu-hon>